

உ
தீநவநட்சகாயம்.

திருக்குருகாச்சித் தமான்மியம்.

இந்நூல்

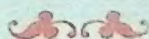
புராண அஷ்டாவதானம் சபாபதி முதலியாரவர்கள் மானுஷநம்

சேனட்டோம் காலேஜ் இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியரும்

ஆகிய, மகா-ஈ-ஈ-ஸ்ரீ

திருமயிலை-சண்முகம் பிள்ளையவர்களால்

இயற்றப்பெற்றது



‘பென்ஷன் டிப்டிக்கலேக்டர்’

திருநெல்வேலி

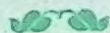
ஸ்ரீமாத்-சண்முகம் பிள்ளையவர்களால்



மதுரை:

தமிழ்ச் சங்க முத்திராசாலையிற்

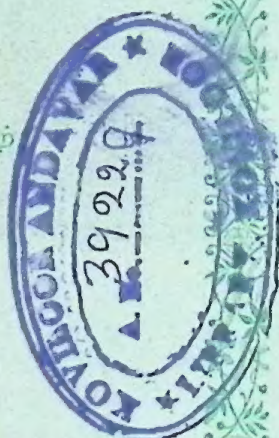
பதிப்பிக்கப் பெற்றது.



முதற்பதிப்புப் பிசுத் த.

சோபகருதுவது.

இதன் விலை அரை ரூபா.



திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாய்மொழி பரம்பரைத் திருவாவடுதுறையாதீன வித்துவானா.

வைதிகசைவசித்தாந்த பரிபாலகருமாகிய,

யாழ்ப்பாணத்து வடகோவை,

ஸ்ரீமத்-சபாபதிநாவலரவர்களியற்றியது.

—:0:—

ஒன் னன்றி யிரண்டன்றி யொன்றிரண்டு மன்றி

யொன்றுகில யத்துவித சித்தாந்த மெனவே

கன்றருளுந் திரவிடமா பாடியரு ரியரிந்

காளுமெழுந் தருளினரென் றியாருமெழும் தேத்தத்த

தென்குருகூர்ப் பதிதோன்றித் திகழ்ஞான சித்தர்

கிவைபுவனும் பிகையருளிற் சித்தாடல் விளக்க

பின்மலர்மூன் மியரன்று பாடினனந் தண்ப

வியல்வல்லான் நிருமலிலைச் சண்முகபன் டிதலே.



“சங்கு சுங்கரத் தாளிணை வாழியே சத்தி யாயுதம் பெற்றுகை வாழியே
கங்கை தங்கு கமண்டலம் வாழியே கவினும்வாழி கருணையும் வாழியே
துங்க மாமரு மாலையும் வாழியே சுந்த ரம்மிகுஞ் சித்ரம் வாழியே
நங்க ளுக்கருண் ஞானசித்தருரு நாதன்வாழி லைவாழி வாழியே”





ஸ்ரீ: மு க வு னை ர .

ஸ்ரீயஃபதியாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய், அனந்தகல்யாண குணநிதியாய் எழுந்தருளியிராநின்ற ஸர்வேசுவரன், முன்னர்த் தன் அம்சபூதரான ஸ்ரீகாரிமாறப்பெருமானை “ குன்றம்போன் மணிமாட நீடு திருக்குரு கூரதனுள் ” அவதரிக்கச் செய்து நம்மை வாழ்வித் தருளியவாதே, கலிவலிமை மிக்க இக்காலத்தும் அத்திருப்பதியின் கண்ணேயே ஸ்ரீ ஞானசித்தரேன்னும் நலமிகுயோகியை அவதரிக் கச் செய்து இத்தென்றமிழ் நாட்டை முழுவாழ்வடைவித்த திருவ ருட்பெற்றியின்றிறத்தை என்னென்று புகழுவல்லேம்! என்சொ ல்லியாற்றுக்கற்பேம்! அப்பெரியார் கருவிலே திருவுடையராய், குழ விப்பருவத்தே யாவுங்கோதறுவனார்த்து, இளமையிற்றுறந்து, பச் சைமலைச்சித்தரின் பேரருள்படைத்து, பற்பலவாய அப்புதச்செயல் இயற்கையினிகழ்த்தி, இவ்வுலகில் நிலவியருகின்றமை அறியாதார் எவருமில்ர். முற்காலத்துச் சிவனடியார்பாலுந் திருமாலடியார்பா லும் இயற்கையினிகழ்ந்த அதிசயங்கள் பல நம் சித்தமூர்த்திகளிடம் அவ்வப்போது காணப்படுதல் நங்காட்டு அறிஞரெல்லாம் அறிந்த உண்மையாதலின், அவற்றை நாம் இங்கு எடுத்துமொழிதல் மிகை யேயாகும். ஆயினும், இவ்வுலகம், புலனறையோய பொறியிலிகள் சிலரையுந் தள்ளாது தாங்கிநின்றலால், அவர்கள் தெளியும்பொருட்டு இரண்டொரு விஷயங்கள் மட்டில் இங்கு யான் எடுத்துக்கூறல் ஒரு போதும் மிகையாகாதென்று துணிகின்றேன். அவையாவன :—

நம் சித்தமூர்த்திகள் திருவடித் தொண்டர்களாய் இத்தமிழ் நாட்டினும், பிறவிடங்களினும் வாழ்வார் அளப்பிலராவர். இப்பெரு மானது திருவருட்கிலக்காயவருள், யோகிசுவரரும், குறுநிலமன்ன ரும், பெருஞ்செல்வரும், பிறசமயத்தவரும் பலப்பலர் ஆங்காங்கு இன்றும் விளங்குகின்றனர். எக்கொண்டு மானிடம்பாட வொருப் படாத யதிந்திரர்களும், அந்தணர்செல்வர்களும், மடாதிபதிகளும் எத்தனையோபேர் நம் சித்தர்மேற் பாயாலை சாத்திப் புனைந்திருக் கின்றனர். அன்றியும், அருணாகிரியாரின் அம்சமோலென்று புக

முப்படுபவரும், திருப்புகழ்ச் சுவாமி யென்னும் மறுபெயரினருமாகிய முருகதாச சுவாமிகளை நந்தாட்டில் அறியதாருமுளரோ? அச் சுவாமிகளது அற்புத வாக்கின்றிறத்தையும், இறைவனையன்றி எவரையும் பாடவிசையாத அவரது திடபத்தியையும் வியவாதார் அறியரன்றோ? நம் சித்தமூர்த்திகள் அவதரித்த தென்பாண்டிநாட்டினராய அப்பெரியார் அவ்வக்காலங்களில் சித்தபிரானின் அற்புதச் செயல்களையும் ஞானவைராக்கியங்களையும் கண்டு வியந்து அகங்குழைந்து பாடிய செய்யுட்கள் பலவுள. அவற்றுட் சில அடியில் வருமாறு:—

“ ஞானசித்த மூர்த்திகளின் நாட்டினிடை கூடியதால்
சனசித்தர் நாசமுற லென்றென்று—மானசித்த
முன்னகொண்ட ரெல்லா மொருங்குதுதித் தேத்துகின்றார்
வள்ளலருண் மாட்சி மதித்து.

“ கொலையும் புலையுமறுங் கொற்றமன்னர் நீதி
நிலைவறார் செந்தமிழ்ச்சிர் நீடுங்—துலையாய
வானகத்துள் ளாரு மனிதருங்கு டிக்கழிப்பார்
ஞானசித்த னுடல்செயு நான்.

“ மரகதகி ரிக்கிறைவன் மாமலர்த்தாட் கன்பாச்
சாதபத்தி யாற்பதிகஞ் சாத்தி—விரதபயன்
பெற்றுயர்ந்த ஞானசித்தன் பீடும் பெருந்தகவுங்
கற்றுணர்ந்தோ ரேயறிவர் கான்.

“ ஞானசித்த னொமொருவ னல்லோர் நடுக்குலவி
வானகமும் பூதனமும் வாழ்வதனுக்—கானதமிழ்ப்
பாமரி பெய்வதனைப் பார்ப்பதென்றன் வேட்கை யென்றல்
காமரி யானையுண்மை கான்.

இவ்வாறு திருவருள்விளக்கமுற்ற பெரியோரெல்லாம் சித்தனைப் போற்றி புகழவேண்டுமென்னுங் கடனையும் விதியும் அவர்கட்கு எதன்பொருட்டோ? அறிந்துகூறுமின்; இன்னும் ஏறக்குறைய அறுபத்துநான்குக்கு மேலாகச் சித்தமூர்த்திகள்பெரிந் பிரபத்தங்கள் அவ்வப்போது பாடப்பெற்றுள்ளன. பிரபத்தமியற்றியோருள் கள்ளி

ச்செல்வமிக்குப் பொருளைப்பொருபொருளாக் கன்வினுங் கருதாதவ
ரும் பற்பல பட்டம் விளங்கப் பெற்றோருமாகிய வித்துவசிரோமணி
கள் பலராவர். அந்நூல்கட்குப் பாயிரம் பாடிய பண்டிதமணிகளையுஞ்
சேர்த்தெண்ணின், நந்தமிழ்நாட்டுப் புலவர் பெருமக்கள்களுள் ஞா
னசித்தப் பெருந்தகையைப் பாடாதார் அரியரினுமரியர் என்றே
முடிக்கலாம். இனி இத்தனை அறிஞர்களும் தம்மைப்பாடச் செல்வ
ரொருவர் முயல்வாராயின், அவர்க்கு எத்துணைப்பொருள் செல்வா
கவேண்டுமென்பதை நினைபுங்கள். நம் சித்தனாயும் அவ்வொருவரா
கக் கருதுவீரேல், அவர்கள் அவ்வாறு பொருட்செல்வ மிக்காராக
யாரேனு மறிந்ததுண்டா? அவ்வாறாயின், நடுகிலைகூறிதுந் தவறா
உயர்கிலையானருமோ சித்தபெருமானை வானாபோற்றிப் புகழ் வொ
ருப்படுவர்; ஒருபோதாமில்லை: யாமிங்குக் காட்டிய இச்சிறுநியாயங்க
ளே சித்தரின் திருவருட்செல்வப் பெருமையை வெள்ளிடை மலை
போல் விளக்கத்தக்கன. இன்னும் இதற்கு எம்மையொத்த நண்பர்
கள் நேரிலறிந்த அற்புதமொன்றை இனி எழுதுவோம்.

சென்னையிற் பிரவித்தியுற்ற வித்துவானாக விளங்கும் திருமயி
லைச் சண்முகம்பிள்ளையவர்கள் மதுரைநாகர்க்குத்தமிழ்ச்சங்கத்துக்கு
ச்சென்று திரும்பித் திரிசிரபுரத் தங்குகையில், ஆங்கு அவர்நண்பின
ராய புலவர்பலர் நம் சித்தமூர்த்திகளின் அற்புதங்களைப் பிள்ளையவ
ர்களறியச்சொன்னார்கள். அவரும் தாம் அப்பெரியார் பெருமையை
க்கேட்டறிவதுண்டெனவும், அடுத்துப் பழகியதில்லை யெனவும்
கூறியவளவில், நண்பர்கள் அவரைத் திருவானைக்காவுக்கு அழைத்து
ச்சென்று, சித்தமூர்த்தியை நேரிற் றரிசிக்கச் செய்தார்கள். பின்பு
அவ்வூறிற் சிலர் பிள்ளையவர்கள் பால்வந்து புலவரே? சித்தமூர்த்திகள்
திவ்வியசரிதத்தை எங்கட்குப் பாடித்தரவேண்டும் என்று வேண்டி
னார்கள். முன்பு, தமக்கு ஒரு சாலைமாணக்கராகிய, தமிழ்ப்பண்டி
தர் திருவாரூர்ச் சின்னச்சாமிபிள்ளையவர்கள் முதலாய வித்துவசிரோ
மணிகள் பெருங்காசியமாகப்பாடியிருத்தலால், சித்தர் மாட்சிசெவ்
வனே விளங்குவதாயினும், தாம் அவ்வாறு பாடற்கு அற்புத நிகழ்
ச்சிபேதேனும் நேரிட்கண்டாலன்றி இரைவதரிதா மென்று விடை
பகர்ந்து, காலை நீங்கித் திரிசிரபுரத்தே சின்னன் வதியுங்காலத்து

ஓர்நாள் பிள்ளையவர்கள் கனவிடை, அவர் வழிபடுந் தெய்வமாகிய முருகக்கடவுள் தோன்றி 'அன்ப! ஞானசித்தனது பெருமையை அறியாது மயங்கினாய்: நீ அவன் சரிதத்தைப் பாடாது மறுத்தல் எமக்குத் திருத்திருவதன்று; வினாந்து முடிக்க' என நனவேபோற்கூறி மறைந்தவளவில், பிள்ளையுந் தடுக்கிட்டு விழித்து ஒன்றுமறியாது மருண்டசின்தையராய்ப் பின்னர்த் தெருண்டு, 'இஃதோரதிகைய மிருந்தவாறென்னை' என்று பெருவியப்பெய்தி நடந்ததைத் தம் நண்பர்கட்குக் கூறித் திரும்பவங் காவைசேர்ந்து, சித்தமூர்த்திகளைத் திருவடிதொழுது நிகழ்ந்த வரலாற்றைக் கூறி 'மூர்த்திகளே! சிறிபேன் செய்கிறையைப் பொறுத்தருண்மின்' என்று போற்றிப் புகழ்ந்து சித்தசபை முன்னர் அப்போதே 'பணிகை தன்னடியார்க்கென' என்று தொடங்கித் திருக்குருகூர்ச் சித்தமான்மியத்தை ஓனாந்து நாளிற் பாடிமுடித்தனர். இவரது பாடல் வினாவைக்கண்ட அவ்வூர் அறிஞர்கள் பெரிதும் வியந்து இராமகாதையை ஏழுநாளில் முடிந்த கவிச்சக்கரவர்த்தியாரின் அம்சமோ இவர் எனப்புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள். அப்போது அவரது பாடற்றிறத்தைக் கண்ட திசயித்தவருள் ஒருவராகிய திருப்பிடவூர்த் தருமகர்த்தரவர்கள் பிள்ளையைத் தந்தலத்திற்கோர் புரானம் பாடித்தரவங் கேட்டுக் கொண்டார்கள். பிள்ளையவர்கள் சித்தமான்மியத்தை வினாந்து பாடி வருவதைக் கண்டிருந்த நண்பர்கள் 'பிள்ளையே அவகாசத்திற்பாடி முடிப்பின் நால் அழகு பெற்றுவிளங்கும்' என்று கூறித் தடுத்தும், அவர், முருகக்கடவுள் ஆவேசித்து என்பணியை இதுபோது நிறைவேற்றலால், தாமாக அதனுட்படுவதொன்று மின்றெனவும் இறைவன் ஆட்டுவித்தால் அதனை இடை நின்று தடுக்க வல்லாரு முளரோ வென்றும் அதிசயிக்க அப்போது விடைபகர்ந்தனர். அங்ஙனம் அவர் பாடிய மான்மியம் அமிர்தம்போலமைந்து மினிருவதைக் கண்கடாக நாங்காணலாம். இச்செய்தி எம்மனோர்முன்னர் நிகழ்ந்ததோர் அற்புதநிகழ்ச்சியாகும். இவ்வற்புதத்தை வித்துவ சிரோமணியாகிய பூமத்-சபாபதிநாவலரவர்கள், பங்களுர்ப் பண்டிதர் பூ. உ. வே. சௌந்தரராஜமையங்கார்ஸ்வாமி முதலியோராற் கேள்விபுற்றுத் திருவருட்டிறத்தை வியந்துபாராட்டி, தம்மாப்தராகிய மயிலைச் சண்முகம்பிள்ளையவர்கள் லோகோபகாரமாகப் பாடிய

சித்தமான்மியத்துக்கு அப்போதே பாபிரர்செய்யுளொன் நெழுதி
செய்யூர் ஐமீந்தாரவர்கள் மூலம் அனுப்பிவைத்தார்கள். பின்னையவர்
கள் பாடிய மான்மியத்துள் பதினொரு யாகக்கதை மட்டும்
முன்னரே அடியார்களால் அச்சேற்றப்பட்டது. இப்போது அது
வுமுள்பட நான் முழுதும் இனிது வெளியிடப்பெற்றது. இம்மான்
மியத்துட் கண்ட கதைகளை ஒருங்கு திரட்டி அழகிய செந்தமிழ்
வசனரூபமாக, ரென்னேயிற் பிரவிர்த்தியுற்ற வித்துவானாக விளங்கு
வோரும், சித்தமூர்த்திகள் பேரருட்குறித்தானவருமாகிய ம-ந-ந-நூ
அஷ்டாவதானம் பூவை கல்லியாணசுந்தர முதலியாரவர்கள் எழுதி
யுள்ளார்கள். அவர்கள் எழுதியது, அறிஞர்க்கேயன்றி அனைவர்க்கும்
பெரும்பயன்றதெனக் தென்பது ஒருதலையாகும். நூமத்-நூன
சித்த மூர்த்திகள் திருவருள் உலகைப் பெருவாழ்வடையச் செய்வ
தாக!

இங்ஙனம்,

அன்பில். ஸ்ரீவெங்கடாசாரியார்,

‘அமிர்தவசனி’ ப்பத்திராதிபர்.

ஸ்ரீ ரங்கம்.



திருவருட்சகாயம்.

சிறப்புப்பாயிரம்

சேன்னப் 'பிரஸ்'டென்ஸ் காலேஜ்' தமிழ்ப்பண்டிதரும்

மகாலித்வாணுமாகிய

பஞ்சம்மஜீ

உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள்

இயற்றியது.

தேர்ச்சித் தகைஞான சித்தன்சீ ராயகுரு

உர்ச்சித்த மான்மியத்தை யோதினஞர்—தார்ச்சித்தன்

தென்மயிலைச் சன்முகப்பேர்ச் செம்மலெனக் கேட்டடைந்த

வென்மகிழ்வுக் கெல்லையுண்டோ ளின்று.

சேலம் ஜில்லா பென்ஷன் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரும்,

இயற்றமிழ்ப்பண்டிதரும் ஆகிய தில்லையம்பூர்ச் சோமயாஜி

புரீ உ. வே. வெங்கட்டராம ஐயங்காரவர்கள்

இயற்றியவை.

சித்தசித்தோடிதையாகுமுப்போருவின் றிறமுணரச்சேகத்தின்மார்
கத்தயச் சிப்படிபச் சித்த சுத்தி யதினரக் கலையை யோட்ட [தர்
முத்தகத்த நீலைபெறவே முகுத்தனுவத் தவித்தமுதிர் ஞானசித்த
மொத்தகத்த பலவேள்விபுரிவித்தவொருதிருத்தையுணரப்பார்பாரே.

மத்தமா கரிபணிந்த வவநதா மாணக்கா வவம்பெற் றோங்குஞ்
சித்தசபை யின்சிற்றிப்பு மவனாடல் செய்வதைபுஞ் செவ்வே யன்ப
மெத்தகத்தும் வெளிவிட்ட பன்னாலு மிதற்குநிக ில்லையென்ன
மொத்தமாந் திருக்குருகர்ச் சித்தமாண்மியமெனவே மொழிந்தான்
[மன்னே.

மகிழ்வகுஞ்சன்முதலவவனகுட்டன்மைகொண்டுவெகுத்தவிந்நூற்
பயிலுமவர்க் கன்பறிவா தியகுணமு மாத்திகத்தின் பற்று மோங்கி
மயலுமிக பாசகமு மெப்துமே விதன்சிம்பந் நென்னே சொக்கேன்
குறுமிகை யாமுமெனச் செவிக்குணவு செய்துமென் கோட்டி.
[கொண்டே.

மதப்பேயுங் குலப்பேயுங் குதித்தோடு மனச்சாந்த மருவி வாழும்
பதப்பேயுந் நிலக்கணிகள் பொருட்பேயாந் தார்க்குகர்கள் பன்ன
லோயுங், கதப்பேயின் மகனாகுங் கொலைப்பேயுங் கடந்தோடுங் கல்
விசேல்வ, விதப்பேயும் வெருண்டோடும் வின்னெறியின் சுகங்கா
றும் விரும்பினோர்க்கே.

புனை அடிதலாவதானம் சபாபதி முதலியாரவர்கள் மானுக்கரில் ஒருவரும்
யுவர்வீரட்டி பிரதான பரிசுக்கருள் ஒருவருமாகிய மகா-நா-நா-நா
தண்டலம்-பாலசுந்தரமுதலியாரவர்கள்
இயற்றியது.

சுத்தசத்தி பீடமதெட் டெட்டின் மேலாந்
துவாதசாந் தத்தலம்வா தெல்லாம் வல்ல
சித்தனானத் திகழ்சோம சுந்த ரேசன்
நிருவிளையாட் டெகுபமுன் தெரித்த நைவப்
பத்திமிகும் பரஞ்சோதி யார்போன் றங்கம்
பாவையா மயிலைச்சன் முகப்பா வல்லோ
வித்தநதியில் ஞானசுத்த வெழற்சர் முற்ற
மியற்றமிழா வியற்றினனஃ திகை மடோர.

தேன்னை கிறிஸ்தியன் காலேஸ்
தரித்ப்பண்டிதர் மகா-நா-நா-நா
மக்காடு-இரத்தினவேலு முதலியாரவர்கள்
இயற்றியது.

கண்ணுதலின் தண்ணொளந் : குலையர்கோ வென்புபெண்ணுக்
கண்ட சீர்த்தி, கண்ணுமயி லாழிரியோன் பச்சமயமாண்டுகளு நலமிக்
கோர்த்த, வண்ணைச்சன் முகப்பெய்கோ னருங்கலைகள் பலபயின்
கோ வன்பு கர்த்து, மண்ணவரும் வின்னவ நங் களிகொன்டுத்த
மான்மியநால் வழங்கி னுனோ.

“திருநாவுக்கரசு” பத்திராதிபரும்
திருநெல்வேலி இந்துகாலேஜ் தமிழ்த்தலைமைப்பண்டிதருமாகிய மகா-நா-நா-ஸ்ரீ

தி. பா. சிவராமபிள்ளையவர்கள்

இயற்றியவை.

புன்குருகைக் கொள்ளான் புகழ்சால் புவனையருண்
மன்குருகைக் கொண்டவருள் வள்ளன்மன்—மென்குருகை
ஞானசித்தன் காதை நவின்முன் நிஞ்மபிலை
மோனசித்த னஞ்சண் முகன்.

அவனே கடவுட் டமிழ்ப்பயன்கை கண்டோ
வவனே திருத்தக்க வண்ண-லவனேகா
னெம்மாலு மெம்மை யுடையாட் கெனியரெவர்
தம்மாலும் பேசுந் தரம்.

பங்குரு ‘சென்ற சோலப் காலேஜ்’ தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதி
ஸ்ரீ. உ. வே. ரெளந்தரரானுடையங்காரவர்கள்
இயற்றியது.

சித்தர்ப்பதி னென்மனோரு வடிவாகக் குருகூர்த் திகழ்ந்தா லென்ன
யித்தயாபி லவநித்த ஞானசித்த மான்மியத்தையெவருந்தேர்வான்
கத்தமிசு ரோதகனவச்செந் தமிழ்ப்பனுவ லாலியற்றித் துவங்க
வைத்தான், புத்திமிற்புங் கவர்குருவா யுயர்மயிலைச் சண்முகநற்
[புலவ மேதே.

மதுரை ஜில்லா முறைபூர்,
முமாத் பழ. சி. சண்முகஞ் செட்டியாரவர்கள்
சங்கவந்துவான், கோட்டாபட்டி. மகா-நா-நா-ஸ்ரீ
எம். கருப்பையாப் பாவலரவர்கள்
இயற்றியது.

மோனசித்தர் குறுமுழுது முன்னுதிருக் குருகைவந்த முதன்மை
மூர்த்தி, பானசித்த ருருமுடி பணிமயிலைச் சண்முகவே அறிவோ
டாப்த்திங், கனசித்தா மெனவெண்ணி யுயர்கித்தா நெறிநாடி. அனா
த்த நலை, ஞானசித்த மான்மியமென் றுணைப்பதே உதன்பெருமை
நவிலந் பாத்தே.

திருச்செங்கோட்டு முத்தமிழ் வித்துவான் மகா-நா-நு

விசாகப்பெருமாள் முதலியாரவர்கள்

இயற்றியவை.

இருக்குமுத னன்மறையா றங்கமெலாங் கற்றறிந்த வெழிநீராவிப் பர
பெருக்குமிகு மினிமையெனும் பொருள்கொள்ளுந் தமிழ்க்கடலைப்
பெட்பாயுண்ட, மருக்குலவு கவிஞர்பலர் முன்றவத்தாற் சித்தனென
வந்தா னோங்குந், திருக்குருகர் நகரகனி லென்றுநிகஞ் சொலும்
வண்ணஞ் சிறப்பு நேரும். (க)

தத்துவநா லாய்ந்ததனிற் சொன்முறையே யொழுக்கமகந் தகவியற்
றிச், சித்துபல வாங்காங்குச் செய்தெவரு மியம்பவொணச் சிறப்புக்
கொண்ட, சத்துநிறை ஞானசித்த சுவாமிகளின் பண்புமிகு சரித்திரத்
தை, யித்துகடி ரவனியுளோ ரெஞ்ஞான்று மோதியுவப் பெய்த
மேன்மேல். (உ)

மருமயிலை யிந்துளநேர்ந் தெழிலடியார் பவவினைகண் மாற்றுஞ் சீரார்
ஒருமயிலை யிவரொருவன் பதவனச நெஞ்சினிடை யுறத்து தித்தே
கருமயிலை சிவப்புமிலை வெண்மையதே யெனுந்தகையான் கருனை
கொண்டு, திருமயிலை நகரினுதிந் திவன்சனக னென்னோற்றென்றெரிந்
திலோமால். (ங)

எனமகிழ்வாற் கல்விவலார் புகழுவிலக் கணந்தகைகொ விலக்கி யந்தா
ன், மனமுறவாராய்ந்ததொடு நாற்கவியுஞ் சொலுந்திறத்தான் மறா
வாக்கி, தினமும்விடா தன்பர்களுக்குத் திருக்குருகர்ச் சித்தமான்மிய
மென்றோர்நூல், கனமிகநேர் சண்முகநா வலனினிய செந்தமிழாற்
கழறி னானே. (ச)

இந்நூலாசிரியர் மாணுக்கரும்,

கேள்னை, எஸ். பி. ஜி. ஸைஸ்கூல் தமிழ்ப் பண்டிதரும் ஆகிய மகா-நா-நு

கா. நமச்சிவாய முதலியாரவர்கள்

இயற்றியது.

சமரபுரிக் குகன்சித்தர் போற்சென்றெற் பாடென்று தரத்திற்கூறக்
குமரனடிக் கேசொன்மா லைகள்கூட்டி யருள்பெற்ற ருரிசி னாயேற்
கமையவெழுத் துணர்த்துமெழிற் சண்முகப்பே ரியல்வல்லோ னன்
பிற் சொற்றான், உமைபுவனை யருள்பெற்ற ஞானசித்த மான்மிய
மென் னோது நூலே.

திருமயிலை விந்வான்

மகா-நா-நா-புரீ

வி. சுந்தரமுதலியாரவர்கள்

இயற்றியது.

செல்லாரும் பொழில் புடைகுழ் திருக்குருடர் ஞானசித்தர் சீர்த்தி
யெல்லாஞ், சொல்லாலும் பொருளாலுஞ் சுவைமுதிரப் பத்தியமாச்
சொற்றளித்தா, எல்லாருங் களப்பெருமா எடியலாற் பிறிதொ
ன்று மகத்தி லுன்னுப், பல்லாரும் புகழ்மயிலைச் சண்முகப்பே ருல
கோங்கும் பாவலோனே.

தீரீசிரபுரம் 'நாடினல் ஸைஸ்கூல்'

தமிழ்ப்பண்டிதர் மகா-நா-நா-புரீ

தி. ச. ஆறுமுகநயினாரவர்கள்

இயற்றியது.

கேடருமி ராமகதை யவன்றைய ரவனவையிற் கேட்பித் தாங்குப்
பாடல்சால் சிறப்பிற்றுங் குருகைவரு ஞானசித்தர் பண்பார் காதை
மாடம்கு திருமயிலை வாழன்பன் சண்முகநா வலவனெற்கு
நாடுமிய னனியுணர், த்து நல்லோனே பாடியரு னாலம்பெற் றானால்.

பாடியங்கோட்டை

புரீ மீ னா ஸி சு ந் த ர தே சி க ர வ ர் க ள்

இயற்றியவை.

பன்னு திருமயிலைப் பாவலனுஞ் சண்முகமான்
மன்னு திருக்குருடர் வந்தருளி—மின்னு
வளம்படைத்த ஞானசித்தர் மான்மியநால் பாடி
புனங்கவித்தான் யாமதுபார்த் தேதாம்.

வாய்ந்தசிர் ஞானசித்தர் மான்மியத்திற் சிற்சிலவே
வாய்ந்தறிய னானோ மனோம்மின்—னெய்ந்த
மதிவலார் பாடுகளை வைத்துவிட்டான் போலு
மதுசொலவும் வல்லா னவன்.

திருநெல்வேலி ஜில்லா பெருங்குளம்
மகா-ஈ-ஈ-ஸ்ரீ மாசித்தாண்டம் சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள் துமாரி
சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்கள்

இயற்றியவை.

நவலிங்க மாபுரமு நாடறிய வோர்கா
வைமாக் குருகூராய் நண்ணப்—புவனமிசை
யெல்லோரும் போற்றவரு விவதற்கே ஞானசித்த
வல்லோ னுதித்தான் மகிழ்ந்து. (௧)

இப்பெரிய மாதவத்தோ எனய்தியங்கங் காடல்செயுஞ்
செப்பரிய மான்மியங்கள் சேர்த்தொருநா—லொப்பி
றிருமபிலைச் சண்முகவேள் சீர்த்தபெறச் செய்தல்
பெருநிலத்தோர் செய்ததவப் பேறு. (௨)

ஸ்ரீவைகுண்டத்தாலாகா ஆற்றார் மகா-ஈ-ஈ-ஸ்ரீ
திருச்சிற்றம்பலம்பிள்ளையவர்கள் துமாரி
இராமலிங்கம் பிள்ளையவர்கள்

இயற்றியது.

மலர்மகள் வாழ்க்கை நலமுறப் பொலிய
நிலமகள் குலத்தின் றலைமக னென்ன
உலகெலாந் தந்த வலகில்சீ ரெந்தாய்
மலைமகள் கேள்வன் மகனிவர் புயமேற்
றங்கிவீற் றிருந்த மங்கைபா யென்றும்
பங்கமில் சீர்த்தி யெங்குமே விசித்
தென்றிசை முழுதுஞ் செந்தமிழ் தெரிக்குந்
தென்னு டென்று மிங்கான் பூர்வ
நோக்குற மார்ப் பிக்கற விருதோட்
கிருகவ ராகப் பிரிவதில் வலபா
னித்திலத் தொடையோ வித்திறத் தென்னப்
புலவோர் பலருந் தலைத்தலை யமிர்ப்ப
கிலைதரு முத்தை மலைதரு மலையை
யலைதரு பொருரைத் கிலைய தென்சார்

நிலவிய மாறன் றலமெனுங் குருகூர்ச்
 சேத்திர மதன்கட் சாத்திர முறைதோர்ந்
 தேத்தியும் பலவா தோத்திரஞ் செய்து
 நல்லோர் பலரும் பல்லுழி கால
 மெல்லாம் வல்ல கல்லாணை தின்னக்
 கரும்பருத் தியவெம் மரும்பெரு மணியைத்
 திருவருட் சுடரைத் திகழொளிப் பரப்பை
 யருவுரு வாகி யமர்ந்தவெங் காவைச்
 சத்தியுஞ் சிவமு மானதற் பரணைப்
 பயின்றருச் சித்த பாக்கிய மெனவே
 தோன்றிய ஞானி தொல்சீ காழிப்
 பின்னையே யென்னப் பிறங்குறு மெழிலோன்
 றுகாறு பத்திச் சுத்தமெய்ஞ் ஞான
 நிகழுறு மழகே யொழுகிய வதன
 னட்டமா சித்தியு மெட்டிலுந் தரமென
 வீட்டன னாகியே நிட்டையி லிருந்து
 தானே யெவர்க்கு ஞானமுஞ் சித்தி
 யருள்புரி முனிவர னாதலான் மேலோர்
 வானமு முவக்கு ஞானசித் தன்னெனப்
 போற்றுறுங் குருகூர்ப் புனிதமார் சித்த
 மான்மிய மெவரு மண்டல வரைப்பிற்
 றெரிவா னுப்வான் சீர்மயி லைப்பதி
 றன்னி லுதித்தோன் ருழாக் கீர்த்தி
 தாங்கிய புலவோன் சண்முகம் பிள்ளை
 நாவலர் போற்றி நாததழும் பேரற்
 சேந்தமிழ்ப் பாவாற் றந்தனன் றானே.



மதுரைஜில்லா இளையாங்குடி ஸ்பெஷல் மாஜிஸ்த்ரேட்டும்,

சிவகங்கைதாலுகாபோர்ட்டுமேம்பட்டும்,

பரப்பிரம்மப்பதிகமுதலியபல நூல்களியற்றியவரும் ஆகியமகா-ா-பூர்

எம். கே. எம். அப்துல்காதிருராவுத்தரவர்கள்,

இயற்றியவை.

புயன்மேவுந் தடஞ்சோலைப் பூவுதிரப் புடைத்தெழுந்து பொருவி
லாச்சேற், கயன்மேவும் பொருநநந்திக் கரைக்குருங் ரியற்றுதவக்
கருணா னந்தச், செயன்மேவும் படிதோன்றிச் செயற்கரிய பலசெய்து
செவ்வை யாகா, மயன்மேவு மனத்தினர்க்கு வஸ்துநிலை நன்குணர்த்
தும் வள்ளலாகி. (க)

அகத்தியரா தியமுனிவ ராச்சிரமம் புகுந்துறைந்தே யருளான்மிக்க
மகத்துவமுற் றேதாமே வணக்கைகள் முழுதுணர்ந்து மதியுமொவ்வா
முதத்திலருள் னனியினக்கி மூர்த்திதல முதற்சிறந்த முநீர் குழுஞ்
செகத்திலதி வளம்படைத்த திருவானைக் காவடுத்துச் சீர்சான்றுற்
[ரேன். (உ)

தண்டமிழ்ப்பா மாலைவினாற் றக்கமவை வருவித்துந் தரணி யோர்
தாங், கொண்டவிடத் துயரொழித்துங் கொடியபிணி பலவிலக்கிக்
குருக்கள் கோவாய்க், கண்டவருங் கேட்டவருங் கைகடப்பிக் கனிதூ
ங்கக் கவினத் தோன்றி, எண்டிசையுஞ் சித்தர்புக மெடுத்தோதவாழ்
பெரிய ரிவரே யென்ன. (ங)

முத்தமிழ்நற் றுறைபோய முனிவர்குழா மோதரிய முன்னூல் தேர்ந்
து, வித்தகத்துக் குறைவிடமாய் வியன்வாணி பீடமுமாய் விளங்கத்
தோன்றிப், பத்தியநேர் வழிகாட்டும் பன்னூல்க் னொருங்கெயற்றிப்
பாரில் ஞான, சித்தரேனும் பெயர்வகித்துப் புவியனைத்தும் புகழ்
படைத்தான் சிறப்பான் மன்னே. (ச)

பூமாது செய்தவமோ புகழ்க்குருங் செய்தவமோ பூவில் ளாமும்
நாமாது வாணிகன் னுற் றிலைக்காட்ட வவதரித்த நலனோ மேன்மைக்
கோமாது சேர்முனிவர் குலனோற்ற விரதமோ குரவர் கூத்தோ
மாமாது புகழ்ஞான சித்தனிவ ணவதரித்த மகிமைதானே. (ஞ)

இன்றுவரை யெண்ணிரண்டாமிட்டிமுடித்திசைபடைத்து மியல்பாற்
 றீட்சை, நன்றுதரு ஞானசித்தர் ஞானசித்தரெனவோதும் நாம முள்
 ளார், என்றுமுயர்ந் தோரறிந்த விவர்சரித மான்மியத்தை யாருங்
 கேட்பத், தன்றமிழின் வலிகாணத் தகுமொருநா லினிதிசைத்தான்
 தவத்தான் மிக்கோன். (௭)

இன்னவன்யாரெனிற்புகல்வா மெழின்மயிலை நகர்வாழு மேந்த லான
 தன்னிகர்சண் முகப்புவன் றுன்மட்டோ தவமுடையான் தருநேர்
 கையான், நன்னரிந்நா லினிதோது நாவலருங் காவலரு நரர்களியா
 ரும், மன்னுதவ முடையரெனின் மற்றதன்சீர் எவராலும் வழுத்தற்
 பாற்றோ. (௮)

திருநெல்வேலி மகா-ந-ந-புரீ சோணசலம் பிள்ளையவர்கள் துயரார்
 காந்திமதிநாத பிள்ளை யவர்கள்

இயற்றியவை.

பொய்யரவங் கொண்டு பொழுதுகிளை யாட்டயரச்
 செய்வர் சிறுவர் தினந்தினமும்—மெய்யரவம்
 முத்தமிடப் பெற்ற முதல்வராம் மெய்ஞ்ஞான
 சித்தர்திற மன்றோ திறம்.

திறநன் குணர்ந்த திருமயிலை தன்னி
 லுறைசண் முகக்குரிசி லோர்ந்து—முறையி
 னளிவந்த சித்த ரணிமான் மியத்தை
 வெளிவந்து சொன்னான் வியந்து.

சிறப்புப்பாயிரம்.

திருக்குருகூர் என்னும் ஆழ்வார்திருநகரியில்
எஸ். பி. ஜி. ஜெஸ்ஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீ. உப. வே.
அப்பு | சடகோபராமா துணுசாரியரவர்கள்

இயற்றியவை.

நேரிசையாசிரிப்பா.

திருவுறு செந்தமிழ் திகழ வருவிய
வொருமுனி கையி னு ரகமன் டலந்தப்
போந்த புண்ணிப் பொருகை புனைந்த
சாந்து புன்னை தமாலம் உருளம்
நாக நரந்த நாரி கோம்
பூகம் வாழை பொலியா வருக்கை
நீங்கரும் பேனை திகழுறு சோலை
மங்குடில் வாய்மொழி மதுரமாய்ப் பாடும்
மைசேர் தவள மாடத் தும்பர்ப்
வைசே மல்குற் பாவையர் சிலம்பொலி
யாவியேர் னுணையதா வன்ன மயங்கும்
வாவியேர் சங்கணி வானுறை சேர்த்த
குருஷர்ச் சித்தனுங் கரிய குமலியும்
பருவரன் மூவரும் பரபத முற்ற
அகப்பெயருள் பிரயோக மலங்காபங் சோவை
மருவா - மொழியினு மேலுறு தாற்கூர்
பொற்புற வியற்றிய புலவர் வாய்த்த
தற்பலக் கலியின் னுயர்க ணிங்கர்
செங்கண்மா றுளே செறிபலக் கடநீர்
நங்கை சுதன்முத னன்முவு ருவாஞ்
சுத்தர்வாழ் குருகை செங்க வுதித்தோன்
சித்தகர் புகழும் விடிக் தலைவன்
காளமே கம்மெனக் கவிமறை பொழிவோன்

வேறு.

சந்திரவின் தரிசனத்திந்தும் காவைநோக்கிச் செல்லுதல்.

அடையு நீனோறி வயினரு மறையொடா கமத்து
முடியினோங்கிய துணிபொருண் மொழியினிங் கபேதங்
கடைய னேனிருட் செறிவொழித் தென்க்கடைக் கண்பார்த்
துடைய சற்குரு தேசிகன் வருவதென் னுரைக்கின். (சஅ)

மெய்யன் பானருக் கிரங்கும் பிரமமெய்த் ஞானத்
துய்யன் சற்குரு மணியரு ளின்னுகூழ் பாசம்
பொய்யில் கேள்வியாற் கடப்பது புனாரின்பப் புணைகொண்
டைய மின்றியே கடந்திலாத் தன்மையாங் கமையும். (சக)

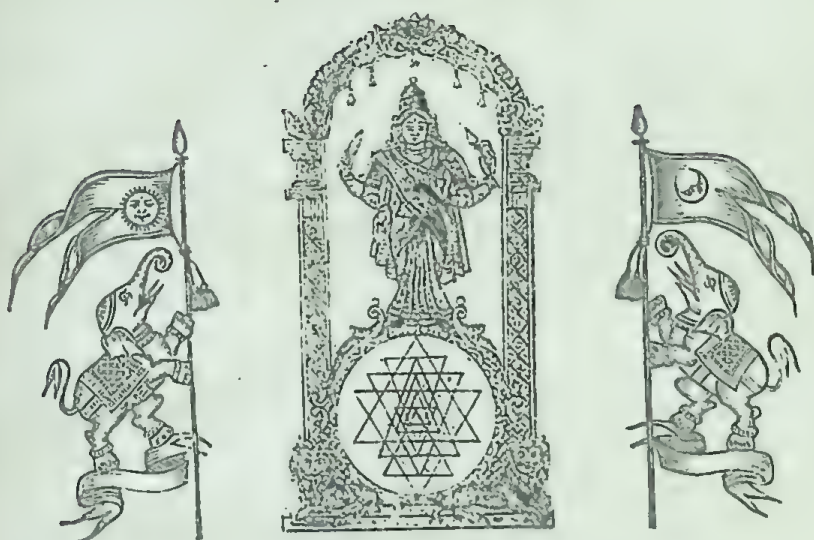
இன்ன தன்மையா னம்மிறை யின்பயி டெய்த
மன்னு மாசையாற் பிணிப்புண்டு மறையொடா கமத்துச்
சென்னி மேல்விடே சின்மய ஞானதே சிகளை
இன்ன ருட்சொரு பனையென்று காண்பலென் றெய்தும். (கூ)

சந்திர இலங்கல் வனத்தில் வீற்றிருத்தல்.

எய்தும் போதரு மறையொடா கமமுடி யிலங்குஞ்
சைவ நீறணி தேசிகன் றுபோதனர் நால்வர்க்
கைதி னின்றுகல் லாலடி யமர்ந்ததே மான
மெய்தி கழந்தவி லாங்கலி வனத்திடை மேளி. (கூ)

என்று தான்வரு கம்படித் தொண்டனென் றெண்ணி
யொன்று மன்பினு னோங்கித் திருத்திட னொருபான்
மன்ற நான்மறை யோர்த்தவோ தியர்கண்மற் றொருபாற்
அன்று மாகமச் சீர்விதித் துரைப்பவர் பலரே. (கூ)

அன்று வாதலு ரடி நஞ் சநுற்பெருந் துறையி
னின்ற சிப்பெருங் குருத்துறை யிழை விமலன்
சென்று யிற்றிருந் தருளிய தென்னவோ திகழ்த்தா
னொன்று சிப்பபஞ்ச மல்லிடுந் தெருத்தரு னொருவன். (கூ)



திருவருட்சகாயம்.

திருக்குருகூர்ச் சித்தமான்மியம்.

முற்பகுதி.

காப்பு.

சித்திமத வேழத்தைத் திருவானைக் காவுறையுந் தேவ தேவை
முத்தநகை யநிலாண்ட வல்லிதனைச் செவ்வேற்கை முருக வேளைக்
கத்துநீ ருலகுபுகழ் காளகண்ட வயிரவரைக் கடைக்கூட் டற்கா
நத்துதிருந் குருகூர்வாழ் சித்தமான் மியங்கூற நாரி வாமால்.

ஸ்ரீபுலகாய்பிகை.

பூவைநிறத் தொருமாலும் புண்டரிக மேயானும் போற்றிக் காணக்
காவைவயி னகிலாண்டம் படைத்தாளாய்க் கன்னியாய்க் கவின மேவி
யாவயினம் மறைகிளத்து மரும்பொருளாஞ் சிவஞ்சத்தி யாக வந்தத்
தேவிபர சிவமாக வரும்புலனை யிருபாதஞ் சிந்தித் துய்வாம். (க)

பதினேண்மீந்தி.

என்வகைய யோகவுறுப் பெய்தருந் களித்தென்று மிறுதி யின்றி
நன்சொருப நிலைகாட்டிப் படைத்தன்முத லைந்தொழிலு நடத்திக்
காட்டு, மொண்டவமா தனத்தவரைத் தேவிபுல நாய்பிகைநன் னுரி
மையாலே, பன்வகுத்த சிம்மலிபு மீரோன்பான் சிந்தர்ப்பதம் பரளி
வாழ்வாம். (உ)

நூல்வநுங் காரணம்.

பணிகை தன்னடி யார்க்கெனப் பணித்தொரு களவு
துணிகை யாற்கந்த கிரியினை யகன்றுதோ மிகந்த
அணிகை வால்வனைக் குறத்தியை யருமணம் புணர்ந்த
தணிகை வேலவன் பணித்திட விதுசொலத் தக்கேன்.

(௩)

நூல்.

நாடு.

கார்பூத்த கடனிலயத் தொருமலையத் துவசன்செய் கவின்ற வுத்தின்
பார்பூத்த சிற்றுதரத் துமைகயற்க னம்மையாய்ப் பரிவி னுண்டு
நீர்பூத்த சடையானுக் களித்துப்பின் மைந்தனுமே நெறிவ முாமை
யேர்பூத்த செங்கோல்கைக் கொண்டாண்ட கௌரியன்ற னெழில்
[கொண்டில். (க)

நகி.

வாய்முத்த நனிவேட்டுக் குறிச்சியிடைச் சென்றுசிறு வள்ளி யின்
பர், தோய்முத்தன் ஒப்பணமார் துயிர்க்கமல நிலையருளச் சூழ்ந்து
போற்றத், தாய்முத்த முறுவலுமை காந்திமதி யொருபாகந் தயங்
கும் பெம்மான், வேய்முத்த னினிதுறைபு நெல்லைகர்க் கணுக்கமா
மேவு மாளோ.

(௨)

ஊர்.

மாமறையிற் சாமமுமான் கலைதன்னி ளாகமமு மனுவி லெந்தை
நாமவேழுத் தஞ்சுமிபத் தொருவெள்வா ஶணமுநி தன்னிற் கங்கை
யேமநிதி போன் றமணி மாடகிறை மேலைப்பா ளயத்து நானுந்
காமருவே ளான்மரையின் முத்துசுவா மிப்பெரியோன் கனிகி னம்பா.

தந்தையார் சாஸ்திர ஆராய்ச்சி.

முற்செய்தவப் பயனாகப் மெய்கண்ட சந்தான மொழியா நிற்கும்
விச்சைதரு சித்தார்த சாத்திரங்க னவியோர்ந்து விளம்பு மின்முன்
விச்சயமா நிலைநின்ற சதுரகிரி தனைபெய்தி உருகா ளங்கோர்
சிற்சுகமே ஷட்வாய சித்தகரங்கன் டனுபூதித் திறம்பெற் றுதால்.

தந்தையார் முதன்மணம்.

இன்னவா ரொழுக்குநா னாகிரிய னுணையினு னின்ன நல்லோர்
தன்னிகரில் வளஞ்சாலும் வீரரா கவபுரத்திற் சாலி யன்ன
மின்னெனுநான் னிடையொருபைங் கிரியென்னு மடவரலை விதியி
வேட்டங், கன்னதா வந்தனைநே ரன்னதா னம்பலவு மாற்றின்
ஔரால். (௫)

கரும்பனைய மொழியொருபைங் கிரியொடுசின் னுளிவர்தாங் காதல்
பற்றி, வரும்பொழுது கணவன்முன் னிறப்பதே நலமென்னக் கருது
மாதர், வீரும்புரெறிக் கையயவவ டன்முன்னை வினைநலத்தான்
விமலை யெல்லாந், தருங்கருணை வல்லியடித்தாமனாயினி முல்புக்கார்
சதுரின் மாதோ. (௬)

திருக்குருகூர்.

இந்நாடு செய்தவமாச் சங்கமொரு மூன்றனொடொன் றினிதுவைக
முன்னுடு மருந்தமிழ்நா வல்முறையே செந்தமிழ்மா மொழிம
டந்தை, தன்னுடு சீர்த்திவனர்த் தன்றியொரா யிரமறையுந் தமிழ்
தாகப், பொன்னுடு மருமத்தோ னெனும்பொலிந்து நின்றபிரான்
பொருந்து மூதூர். (௭)

கண்டாரும் மொழிமடவார் நிராட கிழிச்சயலி னீழல் பாய
வொண்டாரு மாகிடவாழ் குரண்டமொரு கயலென்ன வுன்னிக்
குத்துந், தண்டாத புனற்பொய்கை பலகுழித்து வான்றவமுந் தடங்
காப் பல்ல, கொண்டாடு மணிமாடம் பலவுடுத்த தொருகுருகூர்ச்
கோதில் வைப்பில். (௮)

மாதாமகர்.

பரம்பனையா வாபுர்வே தியரெனச்சொல் பான்மையினுற் பலரும்
போற்றும், வரம்பில்புக ழிளையபன் டிகரெனுமுத் துச்சாமி வன்
ளல் வாழ்க்கை, நிரம்பவருந் தவநடத்துந் தேத்தின்று மொடுக்க
மென நிலவா திற்கு, மரந்தைநகி ராதிரா தப்பெருமான் சந்திதே
ரறியா ரியாரே. (௯)

அத்தகுசி ரொடுக்கத்தே நின்றிளைய பண்டிதரு மருந்த வத்தைச்
சித்தமகிழ்ந் தேபுரிய வெழிற்சித்தர் முனிவர்செப்புங் கலைகளோர்
ந்து, சுத்தசிவா கமமுனைத்த படியறிந்தே யனமடியார் துய்க்க
நாளங், கைத்தெல்லாந் கிந்தியரும் புண்ணியத்தைக் கைக்கொண்
டார் கடைப்பிடித்தே. (௧௦)

தவத்தீன்பயன்.

சங்கரமாமூர்த்தியையம்பட்டர்பெருந்தவச்சிற்றம்பலமெய்ஞ்ஞாநி
யங்கனவா யவனாத வடிகளாருங் குணங்குடியா னமலஞான
மங்களமா மாத்தினாக்கோ லாரெழின்மா ராசுருகு சாமி யாதி
துங்கசிவ யோகமு தருந்துபல னோர்மகவாய்த் தோன்றிற் றம்மா.

மகவீன்பெயர்.

அறந்தயங்கு மம்மகப்பே ரான்ற சிதம் பரவடிவா மம்மை யென்னு
மறந்தயங்கு கண்ணனை நாரொருமே னியும்பொழுதோர் வண்ண
மாக, விறந்தவருந் தவக்குரிசின் முத்துசுவாமிப் பெரியார் மிகவ
ளர்த்துச், சிறந்தவன பூதியெய்துந் திறல்வாய்ந்தோர்க் களிப்பலெ
னச் சிந்தித்தாரால்.

(கஉ)

தந்தையார் இரண்டாந் தீருமணம்.

அன்னவர்பாத் திரமறிந்தே யையமிட வேண்டுமென்றிங் கானோர்
கூறும், பொன்னைய மொழிக்கணங்கப் பொருவில்செந்திற் பதி
வாழும் புனித மூர்த்தி, தன்னையிகர் சேவடியா லென்மலமோ சனஞ்
செய்குகன் றனத ருட்கே, மன்னுமிருக் கையதாகப் பொருந்துதன்
பே ருடையாடை வருவித் தன்றே.

(கங)

தெய்வமொடு கார்தருவம் பைசாச மாரிடமாச் செறியு மின்ன
மெய்வகைய மணமெட்டிற் றெய்வதமா மணம்புரிவித் திருந்த பின்
னார்ச், செய்வகையெல் லாமுருகன் செயலென்னு மருகனாயே தெரி
ந்து நாடி, புய்வகையேன் லெவல்கி மகையுந்தன் னில்லினிற்றி
யோங்குறால்.

(கச)

மகவீன்றி வருந்தவும் வழிபாடும்.

இனையிரு வருமில்லத் தன்றிலென வின்பம்விழைத் திருக்கு ஞான்று
மனைமாட்சி தனக்கொருமக் கட்டேபேற கலனென்னவகுத்த நல்லோர்
தனிமொழிக்கிங் கெக்கியமா வருத்தமுற்றி யவர்தமனக் கினிய
வைவேற், நினகரனைச் செத்திலடைந் தரியபல கட்டளைகள் செறி
வித் திட்டார்.

(கரு)

முருக்ககடவுள்பேறி பாமாலை பாடல்

இன்னபடி செய்ததன்றிக் கந்தனிடத் தன்பினு விருங்கன் னெஞ்ச
நன்னயமா நொந்துகடைந் துருகமுரு காகுமர நம்பன் செந்தி
யன்னவிழி வருங்குகா வெனவின்று கந்தசட்டி யாதிச் செய்யுட்
கன்னலமு துங்கைப்பப் பாடியா டிப்பனியந் கந்த னாரும்.

(கக)

கனவின்காட்சி.

செயந்தனருங் கனவினில்யான் குமர னுந்த வேண்டலினுற் செந்
திற்போந்தே, நயந்தகுமிந் நகர்வந்து நுமைக்காப்ப நாடியொரு
நல்ல தூது, வியந்தபுகழ்ச் சூரிடையே செலுத்தின மவனும்மை
விழைந்து காண்பான், சயந்தனையெய் திக்கடையி னும்முலகர் தரு
வமெனச் சாற்று மாபோல். (௧௭)

தேவரோடு மாமுனிவர் கனவினுங்கான் பரியபிரான் சேவ லங்கை
மேவுநெடுங் கேதனனம் முத்துசுவா மிக்குரிசில் விரும்பி யாற்றும்
பூவமரர். தமக்கன்ன தானமொரு சகத்திரமே புரிந்து மெந்தை
மாவமருங் குறிநினைந்தே யுபவாச மிருத்தலையு மனத்துட் கொண்டு
கனவிடையி லெழுந்தருளி யஞ்சேனந் தமைபடைந்தாய் கலிகு
ரென்று, முனிவருஞ்சிற் சுகமளிக்கும் பெருவாழ்வை நினக்களிக்கு
மொரும கப்பே, நினலறத்தந் தனமவனம் மடித்தொண்ட னெம்ம
லையத் திலஞ்சி மேய, முனைவனெனு மன்னுன்மற் நவன்சீர்த்தி யின்
னதென மொழிது மாலோ. (௧௯)

முருகக்கடவுள் கனவில் அவதார மகிமைகூறல்.

சுக்கிரன் னாடியொடு நந்தியெழிற் கமலமுனி சொல்லுஞ் சீர்த்தி
தொக்கவொரு குறுமுனிக்கு நாங்கூறஞ் சோதிடநா றெலையி
லோனா, மிக்கபெரு நூல்முனா வனைத்துமவன் பிறப்பினையே விய
ந்து கூறு, மிக்கணக்கா னம்முனி லுதிப்பன்முற் நவப்பேற்றி
னினிது மாதோ. (௨௦)

வேறு.

உத்தம ரேகாலக்ஷணம்.

சங்காழி மறுமலை யொடுமுச்ச ரேகைதனை
யிங்கான பதமார்பு வெந்நென்ப முன்னுய
மங்காத பத்தடையா ளங்கவொடும் வருவனெனப்
பொங்குதிரு வருட்கருணை பூரித்துப் பினும்புகலும். ௨௧
நாமம்.

குருவருள்பெற் நவனுலகிற் கொடும்பாச மிரித்தவருக்
கரியசிவ ஞானுது பவமருளு மதனுனும்
பெருவலைய வுடற்பினியைப் பேர்க்குமருந் திறலானு
மொருபெரிய ஞானசித்த னென்னுரைக்கப் போங்குமால். (௨௨)

வலதாரநாள்.

சகவான்டா யிரநாற்பான் மூன்றுபிர பவசாற்றுந்
தகைபெறுமுன் னுண்டுதனுர் மதியினில்யார் தகைழத்திடுஞ்சீர்
மிகுவிசா கத்திருநான் மிதுனவோ னரயின் யார்க்குஞ்
சுகநிலைகாட் டத்தக்கான் சுதன்றோன்று மெனக்கழற. (௨௩)

நீருக்குருகூர்வாசம்

ஆங்குணார் தவரன்றே யாயிரமா மறையெல்லா
மீங்கெவருந் தாமோத விருத்தமிழ்மா மறையுரைத்த
தேங்கலுழ்தன் டார்மாறன் றிருவவதா ரஞ்செய்த
பாங்குபெறும் பெரும்பதிக்குப் பையமனையோ டடைந்தார். (௨௪)

அடைந்தொருசின் னுந்நழிய வவர்மனைவி கருப்பமுற
மிடைந்தததல் வியர்ப்பெய்த வியன்முகமா மதியன்றித்
தொடர்த்தவுடன் முழுதுமவ்வா றேதோன்ற வயர்வெய்தி
யடர்த்தவூன் முதலவெ றத் தாண்டிருந்தா ளமர்த்தன்றே. (௨௫)

கிரகநிலையும், நீருவவதாரமும்.

இன்னவா றிரைந்து மதிகழிய வெழிற்கத்தன்
றன்னருளா னைந்தின்மதி சனிபுதனா றினிலொன்பா
னென்னுமிடத் துயர்கேது பொன்னேழிற் சேய்வெள்ளி
மன்னிரவி கிரகநிலை யெனயாரும் வழத்திடவே. (௨௬)

வலம்புரிச்சங் கதுவீனு மாமுத்த மெனச்செத்திற்
குலம்புரிமே லோர்வழுத்துங் குமரனா ளாலன்று
நலம்பெறுநங் குமரகுரு பரமுனிவ னாட்டுவரும்
பொலம்புரிசீர் போன்றவர்பாற் புதல்வனாத யஞ்செய்தான். (௨௭)

அற்றைஞான் தலமத்தே யாழ்விடை மந்தரமாம்
பொற்றைநீரிது யுரகநெடுந் தாம்பியாத்துப் புலவொரு
மற்றையடி னாளுங்கடைய மருந்துதோன் றிடவமரர்
பெற்றமகிழ் போன்மைத்தி் பெற்றவுடன் பெற்றனரால். (௨௮)

தானநருமங்கல்பநீதல்.

பெற்றநிறைவு னுலயக்குப் பெருவிழா வயர்கித்துக்
கற்றமறை வேதியர்க்கு மாதுலர்க்குங் கனதான
முற்றமறை சொற்றபடி முன்னடத்தி யாங்கெவரும்
பெற்றபடி யானுரைக்கும் பெற்றியது வன்றன்றே. (௨௯)

மகராஜயோகிவருகையும் நாமகரணமும்.

என்றுமவன் வீற்றிருக்கு மெழின்மகரா சப்பெயர்க்கொ
டுன்றுதவத் தோர்கித்தர் தோன்றியது கித்துணர்ந்து
நன்றிவர்தோற் றியவாறு மிவர்ஞான சித்தரென
வொன்றுதன்முற் பேபென்றே யொருங்கான்மோர் தூல்பகரும்.

சித்தர் லக்ஷணங்கூறுநூல்கள்.

அன்னநா லெவையென்னி எனத்தியனா றனித்தருளு
மன்னுபெருங் காவியத்தும் வயங்கியதிக் கைவிதிமற்
றுன்னுகே சரிசுருநா லோங்கியமுற் றவக்குறையார்
நன்னிலக் கணாமீனத்து நனில்கிற்குங் கான்டியால். (௩௧)

மகவாசித்தல்.

என்றுகூணத் தந்தையிட மியம்பிடக்கேட். னொமகிழ்து
கொன்றைசடை மிலைத்திரான் குறைகழல்போற் றிடுத்தவத்தோர்
நன்றுமகிழ்த் தெதிர்பார்த்த நன்மையென மாவவென
வென்றிமிகுஞ் சித்தர்தமை விருப்பத்தின் வளர்த்தாரால். (௩௨)

சித்தர்கீதவருள்முன்னிடுத்ததும் அதனிவித்தியும்

ஒரு சிவயோகியாருளியது.

மூவாண்டு வரவிவர்க்கு முன்னினை யானவான்
மேவாண்ட வினையெய்தும் விடத்தான்மற் றுறநீரும்
நாவாண்ட சுருதிக்கு நம்பனரு ளாலென்றர்
சேவாண்ட பெருமானேர் சிவயோகி யாரொருவர். (௩௩)

அரசடியில் அவழத்தமீடல்.

ஆங்கனமே யங்ககரி ளாண்டபெரு மான்றுறைவிற்
றிங்ககற்று மரசின்பாற் சேடனிக ரோரவ
மோங்கிவன ருவதுணர்ந்து முவந்துசித்தர் தமைக்கொணர்ந்த
பாங்குறவைத் தேகனுமே பரிந்துமுத்த மிட்டதுவே. (௩௪)

முத்தானத்தப் பெயி புனைதல்.

அதுகண்ட பெற்றரு மற்றரு மதியித்தார்
விதுவனபா முகர்கிதுவர் விளங்குமுத்தா னங்கனைச்
சதுரிஞொரி புதுப்பெயருத் தாங்கினர் சகமுள்ளா
ரிதுகிழ்த்த பரிசுணர்க்கே யிழைவனருள் பாடினரால். (௩௫)

அரவமுத்த மிட்டதன ஸருட்பெரியார் பணித்தமையாற்
நிரைகடற்செந் திற்குமரன் சித்தனிவ னென்றமையாற்
கருதுசித்தர் நூலுரைக்குங் காரணத்தாற் கல்விபயில்
பருவமெல்லா மழகுசெய்து பரிவொடுபார்த் திருந்தனரே. (௩௬)

ஐதாதுணர்நலம் அற்புத நிகழ்ச்சியும்.

இன்னாமற் நிவர்கல்வி யில்லாமை மடந்தையர்போ
னன்னயமா வளர்த்துவர நாடுமுன்னைத் தவக்குறையான்
மன்னுகல்வி முதலான மகத்துவங்கள் பற்பலவு
மிந்நிலஞ்செய் புண்ணியத்தா வியற்கையா னெய்தினவே. (௩௭)

சேந்திலடைந்து முருகனருட்பா முதலிய பாடல்.

பத்தான்டி ளடந்தகதை பரிவாக வெறித்துரைப்பாஞ்
சத்தான கல்வியெலாந் தாமோதா மேயுணர்ந்தே
யத்தார கன்முன்னு மவுணர்ந்தமை யட்டபிரான்
வித்தார மிகவோங்கும் வியன்செந்திற் பதியடைந்தே. (௩௮)

மண்ணாசை பெண்ணென்ப மரபினொறுத் தமரேசன்
நண்ணுர்பூங் கழற்கன்பே சாருமடி யார்ப்பரவு
மண்ணுவெற் கருளென்ன வறுமுகவன் நிருவருளாற்
பண்ணுரு முருகனருட் பாவெனுதால் பாடினரே. (௩௯)

ஞானதேசிகனென்றும் நாமம் பெறுதல்.

பரிவொடுமெய்ப் பத்திரா னம்பயக்கு மெனப்பகரும்
பொருவருஞ்சிர் ஞானபாற் கரோதயமென் றொருநூலுந்
நரணியமி னன்கியது பூதிவாய்த் திடுதகவா
னொருஞான தேசிகனைன் றுலகநிய வயர்த்நனரால். (௪௦)

அங்குருவைநாடித் திருக்கும்நலஞ் சாதல்.

இன்னபடி யுன்குரைக்கு மிளைபாரு மெஞ்ஞான் று
மன்னுசக நிலையுணர்ந்து மாஞான குருத்தேட்ட
முன்னியருந் தரிப்பாட்டு ஏதார்கன் பலகடந்து
சென்னிலவு பொதினகையமேர் திரிகட மலைசேர்ந்தார். (௪௧)

திருக்குற்றல மலச்சிறப்பு.

அன்னகிரி செண்பகா டவியருந்தே னருவியொடு
தன்னிகரில் பொங்குமா கடறருசித் திரகங்கை
யென்னுமிவை யேயன்றி யெழிற்காய் சித்தயினோ
னென்னுதிரி காலவுணர்ச் சியையுதவுந் தருவுமுள. (சுஉ)

சோதிவிருக் கம்மெழிலா ருரோமவிருக் கஞ்சொல்லு
மேதியொடு சாயாவி ருக்கஞ்சல் வியகரணி
யோதுசெளபாக் கியகரணி யுயர்சஞ்சி வியகரணி
திதிலாச் சந்தான கரணிமுத லனசெறியும். (சுங)

மற்றும்ருத சஞ்சிவி வயங்கியகக் தகமடுவு
முற்றிடுரு தக்கினு முயர்ந்தகதீர்க் கார்தமொடு
சொற்றமதிக் கார்தமயக் கார்தஞ்சொல் வியபலவும்
பெற்றிமிசுவ் கருநெல்லி பேணியவெண் சாரையுள. (சுச)

ஆச்சிராயநிலை.

அத்தகுமால் வரையிடப்படல் குகைகளுள வாங்கென்றுஞ்
சித்தர்சாத் தியரனந்தர் செறிந்திவர் செப்புமந்த
வித்தகவெற் பிடையேதே னருவியென விளம்புமிடத்
துற்றுகுகை யிற்சித்த ருறைந்துமர விரியுதித்து. (சுரு)

கந்தமு லம்மருந்திக் கடலையருந் தியமுனிவன்
கந்தமலர்ப் பதம்பணிந்து கருத்திருந்தி வதியுங்காற்
கந்தனடிப் பதமறவாக் கலைமுனிவர்க் ககவலொடுஞ்
சந்தமலி சித்தர்கன்பா மாலைபந்தா தியுஞ்சாத்த. (சுரு)

சித்தநாதப்பெயர் புனைதலும் அகஸ்தியர் ஆணைகோடலும்.

அதுபொழுதாங் குள்ளவருந் தவாச்சித்த நாதரெனக்
கதுமெனவே யுரைசெய்ப்பக் கலயமுனி வரனருளா
னிதிவளஞ்சா லும்மாலைக் காவை யடைதியென்ன
பதிவளத்தா லையாரு மரபினு னடந்தவரால். (சுஎ)

முன்னு னினது நகர்செலென மொழிந்த பொழுதே யுரைத்தநெறி
தன்னை மறந்தாய் தாயுரையுந் தடுத்தாய் தந்தை தனக்குரைத்த
மன்னு முறுதி யும்மறந்தாய் மைந்தா சித்த மார்க்கமதுள்
ளுன்னு நிலையு நம்மரபுக் கொத்த விதமு மோர்ந்திலை. (௫0௨)

ஆதலாலென் சொன்மறுத்தா யன்று திருவள் ளுவமூர்த்தி
நீத முளவா சுகியுடனே நின்ற கருத்துங் காயகற்பம்
பேத மிலாது முடித்திடற்குப் பேணு மேலே லச்சிங்க
நாத ரெமக்கன் றருளியது நாமிக் குரைக்கு நன்மையதே. (௫0௩)

புனிதர் முனிவ ரிருடியெலாம் பொருந்துஞ் சித்தித் திறம்வருமட்
புனிதாக் கிரகத் தாச்சிரமத் திருந்தார் யாமங் னனமாய்ப்பின்
றனியா யிந்த வரையின்பாற் சார்ந்தோ நினக்குந் தக்கதெனக்
கனியி னுரைத்தோ மற்றவைபின் கழுறு வோமென் றருளவவர். ()

தீருவுள்ளப்படியே சீத்தர் செய்வேன் என்பது.

அடிக ளுணர்த்தும் படிவிடுத்த தறியேன் மறுபத் திரிகைதனிற்
கொடிய வுரையாற் றேவரருள் கொண்டே வரைந்த சூறிப்பறிந்தந்
நொடியிற் றிருமுன் வந்தனனுந் நோக்க மதுபோற் செய்வேனிப்
படியி் தென்க்கை விடாதருளல் பார மெனவே விடை பகர்ந்தார். ()

வேறு

சீத்தர் தீருவானக்காவடைந்தது.

இவ்வண்ணம் பச்சையலைச் சித்தபெரு மாளருளா லினைவி லாராய்
மெய்வண்ணத் தமிழ்மலை பன்னியற்றித் திரும்பும்வழி மிகவு மன்பா
றுய்வண்ணர் னுரைச்சாமிக் குரிசிறமக் குரைத்தவணம் பிறம்ப
லூர்க்குட், கைவண்ண மாகவந்து நோயுடையோன் றனைக்கட்டிக்
[காவை வந்தார். (௫0௪)]

தீருவரங்கந் தீருமலை செய்நல்.

வந்துசுந்த சபைநரிலே வதிந்தகல் நாட்டுளரு மருத்தே யாதி
முத்தமணி மத்திரத்தாற் திராரோய் தீர்த்தருளு முனிவர் முன்னப்
பைந்துளவத் தோனருளைப் பருகுட கோபரைப்போற் பரிசினீ
ருந், சித்தைகனி கூர்நருமார் திருவரங்க மலைசெய்மின் னென்றார்
[சில்லோர். (௫0௫)]

காணுமநீண்ட களிப்பு.

இன்ன வாறவ னினினுயிற் றிருந்திட வெங்கோன்
றன்னை யேயறி யாதிரு கரமலர் தனது
சென்னி மீதினிற் செறிதர விழிப்புன றுளிப்பத்
தன்னி ரண்டுகா லோய்ந்திடத் தானனி நடந்தான்.

(ருச)

நடந்த நாயகன் றன்னையே காண்கையி னடவை
யிடந்தனிற் செல்வோர் பித்துடை யானென வேசக்
கடந்து தான்மல பாகமெய் திடக்கவி நாலாத்
தொடர்ந்த சத்தியே பதிதரத் துதிபல பாடி.

(ருரு)

சென்னி யிற்சுமை தாங்கிய வொருவனைத் தினித்த
வன்ன தாஞ்சுமை யிழிந்தவா றும்பினி தாக்க
முன்ன லைந்திடு மொருவனை மொய்த்தவப் பினிபோய்
நன்ன லச்சுக முறலுமொத் துறுஞ்சித்த நாதன்.

(ருசு)

என்னை யேயெனைக் காண்புழி யிருஞ்சுமை தீத்தான்
றன்னை யொப்பவு மழவிடு மெழுகெனத் தானே
நின்று ருக்கிடுந் தன்மைபு நெறிமுறை நோக்கி
நின்று காண்பனும் சற்குரு தரிசன மென்னு.

(ருள)

பாண்டி நாட்டினு னிலமொரைந் திணைபரிந் தகன்றிட்
டெண்டு பொன்னிநாட் டிருந்தரி பலகடந் திறையோ
னாண்டு செல்கெனக் குண்டுகை யோடுசென் றடைந்த
நீண்ட மாமுனி கரகநீர்க் காவிரி கடந்தான்.

(ருடி)

சித்தநாதர் காவையை யடைந்தது.

காண்ட சும்பர னொருமடந் தைக்குளங் களித்து
வேண்டத் தாடிருக் கொண்டவன் மிகுதுயர் தவிர்த்த
நீண்ட வெஞ்சிலம் பகன்றக லாண்டகே ரிழையோ
டாண்ட வன்கனி வோடமர் காவையை யடைந்தான்.

(ருசு)

குருப ரன்னைக் காண்பதற் குளங்குழை கிற்போர்
தரும பால்விடைச் சங்கரன் றழற்கரங் கொண்டோ
ளரவ னிந்தவ னம்பிகை பாகந்தா னமருத்
திருவ மர்த்தமேல் வாயிலின் கோபுரஞ் சேர்ந்து.

(ருஓ)

கோபு ரந்தனைப் பணிந்துளே நுழைந்துகூத் தாடி
மாப ரன்புகழ் பாடிநின் றருமறை வடித்த
தாப தக்குலச் சிரியர் தாம்புடை வரவே
நீப நற்றொடை யோனிகர் குருமணி நிலையே. (௬௧)
(௬௨) சந்திர தரிசனம்.

மேவி யன்னவன் வந்திலாங் சலியின் பொழிவி
லாவ லான்வட மேற்றிசை யமர்ந்தமை கண்டு
தேவ தேவசிற் பரபர சிவவொரு நீயிற்
நாவ னீழல்விட் டிவனடைந் தமையெவ னென்னு. (௬௩)

மலய வெற்பினீ வழங்கிய வொருமணி வார்த்தை
நிலைமை மாறிடா வனையி னீகுறித் தெய்துந்
தலைமை சான்றமெய்த் தகைமையை யாதென்பேன் றயாவின்
மலவி மோசனம் புரிந்திடத் தோன்றினை மன்னு. (௬௪)

எனவு ரைத்தவ னினையடி முடிமிசைச் சூழிக்
கனவின் காட்சிபோல் வினைக்கரி சனைத்தும்வே ருக
வனக வெற்கரு ளென்றருந் துதிபல கூற
மனம் கிழந்தவன் மலர்முக நோக்கியே மாதோ. (௬௫)

சந்திர அருளுதல்.

மைந்த கேளுனைச் செந்திலான் வயங்குமுற் றவத்து
வந்தி டெங்குறை யாலொரு குழவியா வழங்க
வந்தி னம்மலை யாசலத் தருன்பதி வித்திட்
டிந்த நற்பதி யிற்கரு ணைக்கலக் காணும். (௬௬)

வேறு.

அணிமாவாதித்தன்மையும், பதிவிவங்கமும்.

அன்றகல்லா னையருந்து மா யகரும் பணித்துப்பின் னங்கே தோன்றி
நின்றவினை யாரைமுதி யாராக முதிபானா நெறிமை யாகத்
துன்றுமின யாராகத் தோகையா டவராகத் தோடுநீர் வைப்பிற்
பின்றுமா டவரையே பிரசமொழிப் பேதைபராப் பிறங்கச் செய்த.

இன்னவினை யாடலெலாம் வினையாட்டுச் சித்துனையே யின்னே கொண்டு, பொன்னெனச்செம் பினையேவே திகையிட்டுச் செய்வதுபோற் பொய்தீர் நோக்கான், மன்னுமொழி யாற்பரிசுத் தால்வயங்கும் 'பாவனையா லாக மத்தா, லுன்னுமெனத் திரியினுற் ராலநினை யுணர் த்திரா மாக்கிக் கொள்வேம். (௬௭)

நீருவநுட்பேறு.

அஞ்சேலென் மகனையென் றடியினையை முடிசூட்டி யன்று கல்லால் விஞ்சியநீ முலினால்வர்க் குணர்த்தியவவ் வரியதிலே விளக்கிக் காட்டித் துஞ்சிடக்கற் பதுகல்வி யேயன்று துஞ்சாதிங் கிருக்குங் கல்வி யின்சுகாதனத்திருந்து காண்டியெனப் பின்னுமவ விரங்கிக் கூறும்.

வானிடையே பிறக்க மன்னி லேதுழைய வானவரா னவர்வணங்க, லுனுட்பிற் புகுதுவுநத் தொருவர்கினைத் தமைபுணாப்ப வுடம்பை நீத்துப், போனவுயிர் தனையெழுப்ப வின்னபல் சித்தியெலாம் புரிந் திட்டாலு, ஞானசா தகன்றனடிப் பொடியொன்வா வனையவெலா நன்கு தேர்தி. (௬௯)

ஆதலினு னுமிருக்கும் பச்சைமலை யடைந்துசுவா துபவ ஞான போதிலைபாஞ்சித்தியெய்துனையென் றேழுனகாட்பொருளில் செந் லாதிபனு நினதங்கத் துறுதருமா றடையான மருளா நின்றான் [தி, பேதமறத் தேர்திசிறி நின்றுமுத்தி நிலையதன்சீர் பேச வாமால்.

வேறு.

தசகாரியம்.

தகாமுதன்முப் பானு று காண்பதுதத் துவருபந் தகாமுதல மலஞ்சடமென் பதுவுந்தத் துவக்காட்சி தகாமுதல வகையினிலா தேரகசே கரனருளா லொருவல்சுத்தி யாய்க்கருது முயர்ந்திடுமா கமமனைத்தும். (௭௧)

இருணிங்கி யொருஞானங் காண்டலான் மாவடிவ மொருநீதின் செயலொன்றின் றிபுதிற்ற றரிசனமா மருவுதின் வியல்கேட்டு மன்னுபொரு ளிற்றேன்றோப் பரிசான்ம சுத்தியெனப் பசுருமிறை யாகாமே. (௭௨)

எவ்வுருவு மொருதானு யெழிற்பணாதன் வடிவாகிக்
கவ்வுமலத் தான்மாவைக் கருதியொடுக் கிபுமாக்கிச்
செவ்வையாய் மலபாகஞ் செறியுமள வினிற்சத்தி
யவ்வயினிற் பதிவிப்ப தறிவதுகான் சிவரூபம்.

(எ௩)

நான்பிரம மெனுளுனத் தழுந்தாது நாடுங்கான்
மான்மமுவைக் கரந்துவந்த வள்ளலரு ளென்றுணர்ந்து
மேன்முறையிற் பரானந்த மேவருதல் சிவனுண்மை
யானதரி சனமென்றே யாதமமெல் லாங்கனாயும்.

(எ௪)

வேறு.

தனுகரண திகரினறம் விகாரமென யாவுந் தான்கண்டங் குபிர்கண்டு
தன்னையுனர் விக்ஞம், நினைவரிய வருள்கண்டங் கிறையுண்மை கண்டு
நின்றவனைத் தையுமதனா னேர்தரவுண் ணோக்கிப்-பிணையுமிறை செய்
வதுவே நினைப்பதுவே யுணர்வு பெரிதுபுசிப் பதுமதுவே யொருதா
னே யாகி, யினியிவ்வெனப் பொருளுமசை வின்றெனவப் பொருளோ
புசைதல்கிவ யோகமென விசைத்திடுமா கமமே.

(எ௫)

பாதகஞ்செய் யினுங்கொலையே கட்களவு சாலப் பயின்றிடினு நெறி
யல்லா நெறியொழுதி வரினுஞ், சாதிகுலத் தவறினுமெத் தவறுகளுந்
நிடினுந் தனக்காமோர் செயலற்றுத் தானதுவாய் நிற்றற்-பேதமற
வவனுடலோடு மிராகி யுண்டு பின்னுறங்கி நடந்துகா னுபோகம் புசி
த்து, நாதனிவன் றிணையென்றத் தானாக்கு மதுவே நாடுகிவ போக
மென நவின்றிடுமா கமமே.

(எ௬)

வேறு.

விவானந்தச்சேம்பொருளுரைத்தல்.
இன்ன வாறுநல் லாகம மியம்பிடு கிற்கு
முன்னு சித்தச காசிப மேனைத்தையு மொழிந்து
தன்னை யவ்விறை யடிநிழ லிற்றக திறத்து
மன்ன நன்னிலை யாவதுங் காட்டப்பின் னறையும்.

(எ௭)

குருநந்தியுடன் சித்தநாதரும் பச்சையலைக்கேழுந்தருளல்.
வேத வாசுட மெய்க்கிலை யாவது ஞான
போத கர்க்குறு மார்க்கமு மிதுவெனப் புரன்று
சாத னஞ்செய்த் தன்னுடன் பச்சையா டிலைவாழ்
நாத னும்பழைத் திருப்பிடம் புக்கன னவத்தான்.

(எ௮)

குருகுலவாசம்.

இன்ன தேசிகர்க் கேழிரண் டகவையா மிவரும்
அன்ன சற்குரு தேசிக னருள்வழி நின்று
சொன்ன நன்னிலை தன்னனு பவந்தனிற் றோய
மன்னு வற்சர மதன்பினோ ராண்டென வயங்கும்.

(௭௯)

ஸ்ரீபுவனம்பிகை யாகாரம்பம்.

இனைய தேசிக ரியம்பிய திருவரு னெறியே
மனமெய் வாக்கற்று மன்னுமெய்ப் பூரண வடிவாய்
யினறெ றுத்திவ னின்றழி யென்னையோ வெனையா
ளையு மன்பொடு நனவினிற் சுழுத்தியாங் குணர்த்து.

(௮௦)

சென்று சித்தர்கண் முனிவர்க டிறத்தொரு நம்மை
யொன்ற வேகினைத் துயர்தரு வேள்கிரெய் தனரான்
ம்ன்ற வேயதற் கியாமிறை யாதலின் மகிழ்ந்து
நன்று வேளினியைப் புரியுத வியலுநன் கென்னே.

(௮௧)

குரவ னோதுவ னென்றருள் குறிப்பினை யறிந்து
திருவு ளத்தொடு மருகிருந் திம்பெருங் கருணை
யுருகி னுனையன் பொடுபணிந் தேத்திட வானு
முருகு நெஞ்சினோ டினிவரு வனவென முரைக்கும்.

(௮௨)

குருவாணியால் மலை அகன்றது.

நீந டந்துசென் றினியுள திருக்கையை நேடித்
நான டைந்துகண் டங்குள செய்தியைத் தானே
மேன லக்கவே புணர்குலை யென்றனன் விழைவா
னான சற்குரு வாணையி னடங்கின் றகன்றார்.

(௮௩)

மஞ்ச ளாகிய பொழிலிடை வானவ ருந்தாஞ்
செஞ்ச டாடவிச் சிவபரம் பொருளெனச் சிவனும்
விஞ்ச மாமருந் துதவிநிங் குகைபல மேவு
தஞ்ச மேழிரு கரணிசூழ் நருபச்சை மலையே.

(௮௪)

அனைய மால்வனா தன்னையே யறிதினி எனன்று
நிலையு மாத்திரத் தேபல காவத நெறிச்சென்
நிலையு மாருயிற் பாவமோ சனமினி தாற்றாந்
நனையோ வாநசூர் காவிரி நதிநீர்த் தாண்டி.

(௮௫)

தாயுர் தந்தையு மில்லவ னுந்தனி முதல்வன்
ருயெ னுந்தரத் தொருவந்தி யானெனத் தானே
யேபென் பாத்தினா மன்சமந் தடிபிரம் பாலேய்
தாய சீர்மலி வைகையா நதியகன் றதற்பின்.

(அ௩)

வேழ வெண்மருப் பகிலொடு வெறியசந் தனத்துக்
காழி ருந்துணி தினாயெனுங் கரத்தினுன் விசி
பூழி னத்திரு நாட்டிரு மருங்குசென் றுலாவும்
பூழி யர்க்கொரு பேறெனும் பொருகைநன் னதீயே.

(அ௪)

சீந்துபூந்துறை சேந்தல்.

சிறிய வாடியிற் பெரியதோர் பொருள்செறித் தாங்குக்
குறிய தோர்வடி வத்தரும் பெருந்தவங் குலவுங்
குறிய மாமுனி யிடக்கைகொள் கமண்டலங் குலவு
நறிய நீர்ப்பொரு கைச்சிந்து பூந்துறை நன்னி.

(அ௫)

சீந்தநாதனாக் காணுது பெற்றோர் வருந்தல்.

செல்லும் வேலையிற் றிருக்குரு கூரிடத் திருந்து
நல்ல மைந்தனை நங்கிட வுளநனி கைந்து
கல்லு மிங்குரு கும்படி கண்டன மென்னே
சொல்ல லாவதென் றேபெற்றோர் சோம்பினர் மன்னே.

(அ௬)

நங்கையார் பிறப்பு.

சோம்பி டாதநஞ் சித்தனார் தோன்றிய பின்னர்க்
காம்ப ணைந்ததோட் கனிமொழிக் கயல்விழி யிடையூற்
றேர்ப் பந்தபூங் குழலொரு மாணைச் செப்பத்
தாம்ப யந்தனர் பென்மக வினைத்தர னியின்மேல்.

(அ௭)

சிறப்ப ரப்பெய ரன்னையார் நங்கிடத் தேவர்
பரப்ப நின்றுந் சிந்தல கிடவரும் பாலை
யிதம்பெ றப்பலர்க் கின்னருள் சுரத்திடம் வைவேற்
கந்தப் பைத்தருங் காந்தியா மதிமெனக் கழறி.

(அ௮)

அன்னையார் போலப்பாணையம் அடைதல்.

தந்தை யாகிய முத்துரா மிப்பெயர்த் தக்கோர்
சிந்தை யேகனி தரவார் கைக்கொடு செய்வார்
வந்த தேயெனத் திகழ்தரு காந்தியா மதியோ
டத்தின் மாமண னானார் ழிஞ்சையா மென்னும்.

(அ௯)

பெற்றோர் சித்தநாதரைத்தேடல்.

மேலைப் பாளையம் வந்தடைந் திருந்தவர் விழைந்து
சூலப் பத்திவை ராகமே தழைத்தவெம் மைந்தன்
ஞாலத் தெம்மருங் கிருக்கினுங் கொணர்கென நாட
முலைக் கோரள வில்லவார்ச் செறித்தனர் முறையே. (கூட)

தேடி யேதிரிந் தெங்கனுங் கண்டிலர் திகைத்தார்
நாடு றும்மவர் காண்கிலர் நாஞ்செய்வ தென்னென்
றேடி யாண்டுஞ்சென் றுணர்கில ரொருங்கெந்த மருங்கு
நீடு வேலவ னருளெந்த வகையென நினைவார். (கூஉ)

இன்ன வாறவர் சொல்லிய டுனார்த்திரு வருமே
பொன்னு மாமணி போலுமெய்ப் புதல்வனைப் பெற்று
மின்ன திர்த்தில மெனநினைந் தேகருந் தினைவார்
முன்னின் நேபலர் சுபமொழி மொழிக்குவ ரானார். (கூடு)

வேறு.

பெற்றோர் சித்தநாதர்த் வரவுணர்நல்.

கருமாவிற் பட்டழிவோர் கதிநாடிந் திரிதரவான் பொருநைக்
கண்ணு, முருமாட லைக்குமரன் சந்திதிக்குப் போந்தவிடத் தொன்று
கண்டோ, மருளாள ராம்வரிட்டன் வரன்முதலோர் குழுதம தரிய
மைந்தர், குருவான சித்தரா னந்தரெனும் பெயரோடுங் கூடின
[ரால். (கூக)

புதல்வர்க் கான்டல்.

எனவுரைத்த மொழிகேட்டுந் தாய்கழிபே ருவகையளா யாவரோடுந்
தினகரர டிரம்போலுஞ்செவ்வேற்கை கொண்டோங்கு சேந்தன்
மேவும், புனைமணிமா டங்குலவுந் திருவுருமா மலையடைந்து புதல்
வர்க் காணக், கனைகடலுங் கலைநதியாற் களிப்புறல்போ லவருள்
எங் களித்ததம்மா. (கூங)

வுண்ணையார் இரவரங்கேட்டல்.

மகவழைத்துக் கொடுசென்று மரவுரியை நனிநீத்து மைந்த கேளென்
றகமகழிவி னுநித்திடவா டையுமுதகி நினைக்கல்வி யடையா வண்
னஞ், சுகநிசையின் னனமானை யென்றேயோ தாதுசெய்தாந் தனி
த்தெங் குற்றாய், தகவினிரு வரமெனக்குந் தருதியெனந் தாய்நி
விதைச் சாற்றுமன்றே. (கூங)

கௌபாலசிந்தர் காதை.

சின்னான்முற் கௌபால ரெனுஞ்சித்த ரொருவருளார் தாய்சிற்
றேவ, லென்னுமென் பதுகருதி யொருவியா சாரியர்பா லீனிதி
னெய்திப், பன்னாளு முயன்றரிதிற் பெற்றபல சித்தியெலாம் பரி
வீற்றன்னை, யுன்னுவந் தடைந்தவருக் கெலாமுதவ வவருமவை
யுற்றாரன்றே. (கௌ)

அடைந்தார்பெற் றதையன்றி யடைவீத்தார் மனநின்ற லடையா
வாற்றா, லுடைந்தோ துந் திறலின்றி யாசிரியர் தம்பாலொல் லையின்
வந்தெய்தி, யிடைந்தேனென் செய்கேனிப் பரிசென்னை யெய்திய
திங்கென்னே யென்னே, கடைந்தேயார் கலியினின் று மெடுத்தவமு
தெனக்குரவன் கழறுமாலோ. (கௌ)

மனநீனைக்குந் திறலினை யடையாமை சதுரகிரி வரையி லெம்மைக்
கனிவொடுமெய் திக்கைகாட் டொருநிலையைப் பெற்றுள்ளாய் காத
லானின், றினைபுதவுந் தாய்க்குரிமைக் கடன்செய்யா வாற்றாலித்
தகைய துன்பப், கனைகடல்வைப் பிற்பெற்றா யதுவேதாய் சாப
மெனக் கடைப்பி டிப்பாய். (கௌ)

அன்னதா யிஞ்ஞான்றெம் மண்ணலா ருரனூர்க் கஞ்ஞான் றீச
ன்னையமாத் துதுமட மாதாபாற் சென்றதோர் நகரா மந்த
மன்னுசீர் மலிநகரின் முதற்குலத்தி லொருவன்மனைக் கிழத்தி யாகி
நின்றனன்மற்றவனிடத்தேநீசென் றபணிபுரிந்தானீங்கு மென்றான்.
மொழிந்தபடி கேட்டன்ன வணஞ்சென்றம் மொய்குழலை முன்னே
கண்டு, தொழுந்தகைமை யாப்பணிகள் பலபுரியத் தாய்சாபத்
தொடக்கு நீங்கி, யெழுந்தமதி யறவினாற் பிணிப்பகன்ற படிகலக்க
மெல்லார் தீர்ந்து, கழித்தபிறப் பனைக்குணர்த்தித் தானுமந்த நகரை
விட்டுக் கமனஞ் சென்றார். (கௌ)

இன்னபடி யொருகாதை யுளதானீ யென்சொன்மறா திறைவன் முன்
னாட், டன்னிகரில் வெண்காட்டெம் மடிகளை யு மாட்கொண்டுந் தாய்க்
கே செய்புந், துன்னுரிமைக் கடன்கழிப்பப் பிறவிடத்தான் செலா
திருந்த ருழங்கி யோர்தி, மன்னுமறை மொழியும்புத் திரனென்ற
தென்குறித்தோ மரபி னோக்காய். (கௌ)

நன்புலத்தார் நனிநாடு நான்மறைநூல் வல்லவச்செந் நாப்போ தாருந்
தென்புலத்தார் தெய்வம்விருந் தொக்கலோடு தானென்று செப்பா
நிற்கு, மைம்புலத்தா றேம்பறலை யென்றனர்முன் னையதெந்த மரபி
னோர்க்குஞ், செம்புலத்தாற் கொண்டொழுஞ் தகைத்ததனை யுள்ள
படி தெரிந்து கொண்ணீ. (க0ரு)

ஆதலினங் குழந்தாயெற் குரிமையாங் கடன்செயவு மகிலத் தார்போ
லேதமிலா வுலகியலை யாற்றவுயிவ் விரண்விவர மீவா யென்ற
சோதிமதி துதற்றாய்சொற் கிணங்கிமறு மொழிசொல்லா திருந்தா
ரன்றே, போதநமக் கருளிறையு மிவன்செலுத்தும் புலமிதென்றே
பொருந்த நோக்கி. (க0சு)

இவ்விருவர் பேசுமொழி கேட்டதற் தைபுமத்தா யினையே யின்ற
செவ்வியருள் பெற்றமா தாமகருஞ் செறிந்தமற்றை யுறவி னோரும்
பெளவநீ றிடையமுதற் தோன்றியபோ தமரருற்ற பான்மை யுற்று
ரெவ்வமகன் றனரொத்தார்யாமவரெய்தியதன்மையிம்பற்பாற்றோ.

தன்னுடைச்செல் வப்புதல்வன் வந்தமையுந் தன்மொழியே தவறு
வண்ண, நின்றமைபு நனிகேட்டுக் கழிபெருமா மகிழ்ச்சியுற நிலமேல்
வாழ்க்கை, மின்னிடைச்செங் கனிமொழியார் சிதம்பரநல் வடிவம்மை
வியந்து சின்ன, எரிநிலைவி னின்றருள் கூ ரிமயமபி லடிநீழ லெய்தி
னாரே. (க0௨)

வேறு

அன்னையா! அன்பிகையடியிற் கலந்தல்.

ஆண்டு கொல்லமிங் காயிரக் தைம்பதோ
மெண்டொன் பானெழி லாடிப் பதினென்று

நீண்ட தேதி நிகழ்பூ ரணநீசி

யாண்ட வன்னை யடைந்திடு நாளாரோ.

(க0௩)

வேறு

அன்னையம்மை யடிநீழலை யடைந்தமைகண் டஞ்ஞன்று எகமெ
லிந்து, பொன்னின்மே னியையெடுத்துத் தழற்படுத்துப் பொருளி
லொன்பா னிரண்டு நாளு, மின்னுசிவா கமவழித்தாய்ச் செயங்கரும
மினிதியற்றி வேதி யற்கு, மன்னுபல தானநரு மம்புரிந்து சின்ன
னே வதந்த பின்னர். (கக0)

ஞானசித்தி திருகூர் டுடைதலும், சுந்தர சாஸ்திரிகள் சந்தித்தலும்.

தானையுந்தன் றுய்தனையே யின்றதா தையுந்தங்கை யுந்தொ டர்ந்து
போதவிழும் வாவிகள்குழ் குருகூர்ப்பூம் பதியெய்திப் பொருவில்
சுற்ற, மாதரவி னடையவமர்ந் திருந்துழிமுன் னுட்செய்தவ மன்ன
பண்பார், வேதியராஞ் சுந்தரசாத் திரிஞான சித்தாரிருக் கைகைமே
வுற்றார். (ககக)

குருவருளெய் துவதென்று கூடுமெனும் கருத்துள்ளங் கொண்டு
மேவும், பொருவரிய சுந்தரசாத் திரியெனும்வே தியர்பெருமான்
போத ஞான, மருவியமெய்து ஞானசித்தப் பெருமானை நிழலே
போன் மருவின்னு, கருநெறியை யிகந்துநிற்கு மதுபவநன்
னெறிசாலக் கடைப்பி புத்தார். (ககஉ)

சித்திக்குத் திருமணஞ் செய்யத் தந்தையார் கருதல்.

இத்தகுமெய்து ஞானநிலை கைகூடி வேதியர்தா மிருக்கு ஞானு
மைந்தமணி கண்டனருட் புதல்வனடிக்கேகுழையும் வள்ள லாருஞ்
சித்தமல மாகறுத்த நிலையுணராத் தந்தைமுன்னோர் செறிந்தில் வாழ்
க்கை, புத்தமமென் றெருமடத்தை தனைவதுவை செயற்கென்றே
யுள்ளங்கொண்டார். (ககங)

சேந்தித்தமரன் வதுவை நாழிகைத் திருவருள் செய்தல்.

உளங்கொண்டு பலபடிசொற் றிடச்சித்த ஞாவருங் குடன்ப டாது
களங்கொண்ட நஞ்சடைபான் றருஞ்செந்திற் குருமணிதன் கருத்
தேயாவின், வளங்கொண்ட மனைவாழ்க்கை யமையுமெனக் கனவினி
டைமதிமி லைந்தோன், ஞானங்கொண்ட விழிபுதவுஞ் சேந்தனுளக்
கனிவோடு கூறு மாதோ. (ககச)

வதுவைசெயற் கிதுசமய மன்றுள்ள வாறுசின்னான் மாண்ட பின்
னர்க், கதுமெனயா மேபுரிவித் திவன்ருய்மாட் றரைத்திடுங்கட்
றொழு டிப்பா, மதிமெழ்ச்சி யொடுமெனத்தான் றணித்தனிசென்
றறிவிக்க வதுகண் டியாரு, மிதுமுருகன் செயலென்றே யுமரினங்
கடங்கினு ரென்ப வம்மா. (ககரு)

சுந்தரசாஸ்திரிகள் ஞானசித்தோபாக்கியான நூலியற்றலும், தமது நகரத்துக்
கழைத்துப்போதலும்.

சாலமர நீழலெனுந் தகையரா வாழு மொரு சதுர்ப்பா னெள்ள
நாலுமா மறையுணர்சுந் தரப்பெரியார் ஞானசித்தோ பாக்கி யானங்
கோலுநீர் வையகத்துக் குறித்துரைத்தே யிருக்கையாக் குலவு மாந்
தூர்ப், பாலடையக் கொடுசென்ற ரன்பர்பலர் பரவிநிற்பப் பரிவி
னம்மா. (ககசு)

வேறு.

கல்லாடை புனைதல்.

கூற்றுர்சென் றடையாமே யாவரு நஞ்செந்திந்
குருமணித னருட்சித்தாந் குலவு நறும் மிறையோ
னாற்றாரிந் கருந்தடங்க ணம்மையுமை காண
வாடுகின்ற பெருமான்ற னடிக்கமலத் தருகே
வேற்றுர்வந் தினித்தம்மைக் கடிமனத்திந் குரையா
விதமாகக் கல்லாடை வியந்துபுனைந் திலகி
நீற்றுர்மே னியனென்ன நிலவியுநின் றனரா
விண்ணயமீ தெனயாறு சிகழ்ந்தவநி யேனே. (ககசு)
ஸ்ரீ. சோமேசங்குந் திருந்தேர் முடிக்கயத்தனித்தலும், முக்காணிக்குப் பதிகம்
பாடலும்.

வையமெலாம் படைத்துக்காந் தழித்துமறைத் தலிக்கு
மாதேவன் சோமேசன் மனமகழ்ந்தே யூர
வையமொன்றங் கமைத்தற்காப் பிடியரிசிக் கலய
மற்றவ்வூர்க் கயலுர்க்கும் வைத்துநடத் திடவே
மெய்யுணரா மாந்தர்கிலி முக்காணி யதனுண்
மிகமறுத்துச் சிவனடியார் தமைவெறுத்துக் கூற
வையமிலாச் சோமேச னைப்பாட வவ்வு
ராற்றிலகப் படுத்தியது மவனருளின் றிறமே. (ககசு)

கற்பகாநிபையல்.

அப்பாற்சே துக்குவாய்த் தான்பதியி லமர்ந்தே
யருஞ்சித்தர் கற்பமுறை யனைத்திையுந் தேர்ந்து
செப்பாரு மிவ்வுடல மழியாது ஞானச்
செந்நெறியை நனிமேவத் திகழங்கொல் லாண்டி.

லொப்போதற் கருமாயி ரத்தறுபான் மூன்றி
 லோங்குமக ரத்திருமா மதிதன்னிற் குரவ
 ரெய்ப்பேயி லாதுரைத்த வகைகின்ன ணடந்தா
 ரிவணடந்த யாகமது மெடுத்தியம்பு வேனே.

(ககக)

ஸ்ரீபுவனம்பிகை யாகாரம்பம்.

வேள்வியெனப் படுமனைத்து மிவ்வுலகற் சில்லோர்
 விழைந்துபுரி வதுபயனைக் கருதியிது காறு
 நாளடைவி லப்பயனும் பரிதிமுன்னே யிமம்போ
 னடலையு விக்குமிது நாங்கூறுந் தகைத்தோ
 ஆள்வினையி னன்றுநவ கோடிசித்தர் வதிட்ட
 ருந்தவக்கோ சிகர்குறுமா முனியளவி லாதோர்
 கேள்வியினம் முமையருளைப் பெறும்பரிசு செய்யுங்
 கேடிலாப் பெருவேள்வி யாற்றிடலுக் கியைந்தே.

(கஉ0)

முதலாவதுயாகம்-சேதுக்தவாய்த்தான்(நாமீரபர்ணி)

கருமலிவெம் பிற்ப்பகற்று மிரும்பொருளைக் கரையிற்
 கதியடைவார்க் கெய்துவிக்குஞ் சேதுக்கு வாய்த்தான்
 றி,ருகரிற் தேவரெலா மிதுபோலும் வேள்வி
 செய்தாரை யிக்கலிற் சிந்தனைசெய் தறியேய்
 பெருமகிழ்வி னிவரினியே பலபுரிக வென்று
 பேசுமகிழ் தூங்கலி லுஞ்சருவ தாரி
 வருமொருமுன் மதிப்பூர ணைத்தினத்திற் றொடங்கி
 மண்டலமெ லாமிறம்பு தெய்திவளம் பெறவே.

(கஉக)

விண்ணாவு காவணத்தை மிகக்குமிற்றி யாங்கு
 வேதிகையே மணிப்பிடம் வியன்வேள்விக் குண்ட
 நண்ணிடவே மிகுதிரவி யக்குவியல் குவித்து
 நாடுறுமம் மணிப்பிடத் தனிப்புவினை தனையே
 நண்ணுவித்தா வாகனமுஞ் செய்கித்துச் சால
 நான்மறையோர் புடைகுழ நாடுறுமக் குண்டத்
 தெண்ணியவா தேயிருந்து மகநன்று புரிதற்
 கேய்த்தனவெல் லாஞ்செய்த திபாறுநாக்குந் தகைத்தோ

(கஉஉ)

இரண்டாவது ழுன்றவது யாகங்கள் தாயிரபர்ணி சங்கமத்தும், சொர்க்கப்
பழங்கடைக் கௌதமர் கங்கைத்துறையினும்.

கன்னியிம வான்மடந்தை கயற்கண்ணி நீலக்
கரியதடங் கண்ணியங்கா மக்கண்ணி கருணை
மன்னிவளர் பூரணிநா ரணியார னிப்பேர்
மாதங்கி பனாகௌரி பார்ப்பதின லீனியெம்
மன்னிபுவ னையருளாற் பொருநரச்சங் கமத்து
மஞ்ஞான்று கவுதமனார்க் கருளாலாற் றியதோர்
நன்னியமத் துறைக்கங்கைப் பழங்கடையி னிடத்து
நான்மறையின் முழக்கமெழ நடந்தனமற் றிரண்டே. (௧௨௩)

வேறு.

தங்கையார் வதுவை.

வித்த கத்தவ ரிங்ஙனே வேள்விசெய் திடுங்காற்
சித்தர் பின்வருங் காந்திமா மதியினைச் செறிந்த
வத்த மேய்மதில் செறிசூல சேகர வரும்பே
ரித்த லம்பெறு நகரிரு ளப்பவேட் கையத்தே. (௧௨௪)

மாதாமகர் சூலசேகர பட்டினம் அடைதல்.

வதுவை தான்செய்த வம்மண வாளனுந் தானு
மதியு ரோணியு மெனக்கண வன்வன நகர்க்கே
யதின ணத்தொடுஞ் சென்றபின் னக்குரு கூரில்
வதிந ருஞ்சிதம் பரத்தமை தாதையு மதிக்கும். (௧௨௫)

பெற்றி டீர்திரு வுழ்முருக் கரந்தனன் பெரிது
முற்ற வத்தினுந் சித்தனு நீங்கினான் முன்னே
யிற்பை யெண்ணுவ தென்பதி யாதுகொ லென்னுக்
கற்று ளான்குல சேகரக் கடிநக ரடைந்து. (௧௨௬)

தன்ம கட்கொரு தனையையா வருங்குலக் கொடிபா
லன்டி னோடமர்ந் தம்மநஞ் சித்தனை யென்றோ
நன்று கூடுமா லென்றுசின் திக்குநம் பிறையோ
டொன்று பூரண முறுவது மண்மையென் றோறும். (௧௨௭)

சித்தி மாதா மகரைச் சந்தித்தல்.

இன்ன வாறெலாஞ் சொல்லுகின் நினைதரு வேலைக்
கன்னி யாகிய புவனைதன் கருத்தினு கொல்லோ
வன்றி யேசுத்தர்க் குள்ளுறு நினைவுகொல் லறியேன்
சென்று காண்பென லென்றந்தத் திருகூர் சென்றார். (கஉஅ)

சித்தரைக் கண்டு தாம் அடையு நாள் உணர்த்தல்.

சென்ற வத்தினஞ் சித்தனார் தாயினைத் தந்தோன்
கன்று நீங்கிய பசுவெனக் கனிவொடு கண்டு
நின்று நாம்பரி பூரணத் தொடுங்குவே நீயெந்
கன்று தான்செயற் காவன செய்யென வேவ. (கஉக)

சித்தி சேதுக்குவாய்த்தானே அடைதல்.

அனையர் சொற்றவாச் சமாதியு மங்கனே யமைத்துக்
கனிவி னோடுதம் பின்வரு காந்திமா மதிப்பே
ரனைத னக்கவ னாரும்பெற லாகுகள் கூறி
விரய மோடுசே துக்குவாய்த் தானிமே வினரால். (கஉ௦)

சித்திப்பால் திருக்குருகூர் முத்தையபிள்ளை வருதல்.

இனைய செய்தியை சிகழ்த்தினு மினித்திருக் குருகூர்
வனைத ரும்புகழ்ப் பதியினர் வயங்குறும் வேளா
ணெனும் ருங்குலக் துதித்தவ ரெழில்கொண்முத் தையவேன்
மனம் டங்கிட வேண்டியே மாதவம் புரிவார். (கஉ௧)

சித்த ரற்புதச் செயல்களை யொன்றன்பி னென் ற
மெய்த்த வன்பினர் கூறிடக் கேட்டுமுன் விழைந்தே
சித்த பாலற்ச் சித்தனை யாகியே சென்று
பத்தி யோடுஞ் சித்தர்வாழ் பதியடைத் தனரால். (கஉ௨)

சித்திப்பாற் குறையர்த்தல்.

ஐய கேள்பல் நால்கா லியகேள் விகளாற்
பைய வேபட யோகா தனைபரித் தாற்றி
பைய மீதுறு குகையினிற் சமாதியும் வாய்த்து
வரவ தாயினேன் மனோபய பண்ணிலே னென்னு. (கஉ௩)

நாத்தி கத்தவர் நாவடங் கிடநலஞ் செறியு
மாத்தி கத்தவ ருட்பரி சடையநின் றிடுகின்
கேத்தி ரந்தனை யெய்தியே கேதனேன் புகலுந்
தோத்தி ரந்தனைக் கேட்டியென் றன்புடன் சொல்லி.

(காடச)

அங்கீகரித்தலும், தருகூர் அடைதலும்.

முறையி டுந்திரு வாளை முகத்தரு ணைக்க
யிறையு நீசிறி தையுறே லெங்குரு மணியா
மறிவன் பச்சைவெற் புறதரு மாண்டகை யருளு
நிறையு முண்மைநன் னிலையினைக் காட்டுவே மென்று.

(காடரு)

மனநி லேத்திடும் வழியிது வெனவகை யாகத்
தனைநி கர்த்திடுந் தாபதக் குருமணி சாற்ற
வினலொ றுத்தவர் தம்முட னெழிற்குரு கூறிற்
புனித மாமனை வைகுற மகிழ்வொடும் புக்கார்.

(காடசு)

சென்ற தேசிக மாமணி திகழுமுத் தையவே
ளென்ற யோகித னிருக்கையிற் சில்பக லிருப்ப
நன்று கேள்வியன் ஞானசற் குருமணி நன்பா
லின்றிவ் வேழையே னியம்பும்கிண் ணப்பயீ தென்றான்.

(காடா)

தருகூர் முன்னேவரலாறு.

இந்த நன்னகர் தானவ லிங்கமா புரமென்
றந்த நாளினில் வழங்கிய நீர்மைய தைய
சிற்பை நைந்துருத் திரர்பதி னொருவர்கிற் பரனா
மெந்தை தன்னையே வழிபடுஞ் சிறப்பின தென்றும்.

(காடஅ)

வேங்க டந்தனைச் சோலைவெற் றினையன் புலியிற்
றேங்க டம்பினன் றேமெனக் கூறிடா வகைசெய்
தோங்கி னாரொரு மால்சம யத்தின டொல்லே
பாங்கி னுலந்தச் சிவக்குறி யிங்கொன்பா னையுமே.

(காடக)

சித்தராலயம் அமைக்கப் பிரார்த்தித்தல்.

கொண்டு பின்னொன்பான் சிவக்குறி குலவிட நீல
கண்டர் மேவுறச் சித்தென முன்புபோற் கவின
விண்டொ முத்தரு மாலயம் விதிபுனி யமைத்துப்
பண்டு போற்சிறப் பெய்திடப் பண்ணுவ தன்றி.

(காட௦)

சித்த மார்க்கமித் திரைகடற் புலியிலோங் குறவுஞ்
சித்தர் ஞால்களார் திருச்சபை சிறக்கவு மருந்து
வைத்தி லங்கிய சாலையே வயங்கன்ன தான
வித்த கத்தல மேவவும் பணியென விளம்பும்.

(௧௪௧)

சித்தர் தீருவுள்ளக் கிடை.

நன்று கூறின யநாதிபெத் தார்களென நவில
நின்ற வாருயிர் நித்தனை யிரண்டற வென்று
மொன்றி ஞெசுத்தாத் துவிதநல் லின்பயிங் கெய்த
நன்று சுத்தமெய்ஞ் ஞானசித் தியையுற வென்றும்.

(௧௪௨)

முற்செய் புண்ணியத் தாற்கிடைத் திட்டது மொழியின்
பொய்ச்ச முக்கினு மிப்புலால் யாக்கைமற் றீது
வெச்ச வெம்பிணி முப்பிறப் பினிற்படுத் தாது
நச்சி வாழ்வது சித்தர்தந் நல்லருட் செயலே.

(௧௪௩)

அன்ன சித்தர்கள் பெருமையில் வகிலத்தி லோங்க
வுன்னி னுயது தானெமக் கேயுடன் பாடாம்
நன்ன ராலயந் தொடுத்தனங் கொண்டலில் வேள்வி
பன்னி ரண்டுமே முடித்தபின் பண்ணுதல் வேண்டும்.

(௧௪௪)

சித்த ராலய மெனுந்திருப் பெயரினாற் குருகூ
ரித்த லம்புக மெய்திட வோங்கவு மெமைபார்
சுத்த சாம்பவி பைரவி சொலற்கரும் புவனை
வித்த கிக்குமவே ருலயம் விதித்திட வேண்டும்.

(௧௪௫)

இனைய யாவையுத் திருவருள் கூட்டவெப் படியுங்
கனைக டற்புவி மேன்முடி யும்மெனக் சுழறி
மனந் லைத்திட முக்தைய மாற்கருள் சுரந்து
தினக ரன்னெனச் சிறந்தனன் சித்தமுர்க் தியுமே.

(௧௪௬)

என்று கூறியல் வருஞ்செயுஞ் சித்தர்தம் பதத்தே
மன்ற வாழ்த்திய பாப்புனை மாலைகள் பவரா
யொன்ற வேதொடுத் தன்பினுற் சாத்தலு முவந்து
நன்று லோக்கினுர் சித்திரம் பின்னரு நவில்வாம்.

(௧௪௭)

வேறு.

பாஞ்சாலன் துறிச்சி தளவீராமபாண்டிய துணை வழிபடல்.

வேதஞ்சொலு மாறம்புதி நாதங்குறை கடல்குழ் மிளிர்மந்திர நகரந்
தனி லொளிர் தந்தையை மேவத், தாதொன்றிய பூவென்றிடு பாதங்
கர முடையான் சாரும்பொழு தத்தேமிகு வீரந்தரு தலைவர், கீதந்
நிறை பாஞ்சாலரின் வழிவந்திடு பாலர் கேதந்தொலை தளவீரனென்
றிடுபேருடையொருவன், போதொன்றிய வழிபாடுகள் புரிந்தேயவர்
மகிழப் புகழும்பல பலனன்மைகள் புணரும்படி பெற்றான். (௧௪௮)

கப்பிரமணியத்துரை பாமாலைபாடிச் சித்தரை வழிபடல்.

அவன்றன்றுணை யாஞ்சப்பிர மணியன்றமி முறிவா னருளார்தரு
சிவன்றன்னடி மறவாதவன் புடையா, னிவன்றுன்றிய பல்லாற்
றினு மியல்ஞான சித்தன்ற னெழிலாரவ தாரம்பல பலவற்புத
மோர்ந்தே, யவம்பொன்றிய சித்தானந்தக் கும்மிப்பெயர் மாலை
யழகார்சித்த ர்தநாகர முதனூல்பல செய்கே, தவந்தங்கிய முனிவன்
னடிசாத்திப்பணிகின்றேசாரத்தகுமவராசியுமன்புந்தழைத்தனனே.

வேறு.

கயத்தாற்று முந்நையபிள்ளை சித்தரைச் சரணடைதல்.

இவ்வாறிங் கிவரிருவர்க் கருளிப்பின் னேகுங்காற்
செவ்வானத் தொளிர்மேனிச் சிவனாகத் திரிகூடத்
திவ்வாழு முலகுய்ய விரைந்துவரு சித்திரப்பே
ரவ்வாறு பாய்கின்ற கயத்தாற்றை யடைத்தனரால். (௧௫௦)

புறச்சமயநீதிநின்று விலக்கிச் சிவாருங்கிரகம் பெறச்செய்தல்.

அந்நகரி லிக்காலத் தாள்கின்ற வரசர்மத
மென்னவரு நிறித்துமத மியைந்ததினும் வல்லாராய்
மன்னிபுப தேசியாய் மார்க்கருக்குப் போதித்தா
னன்னவனே முத்தைய னெனவுலக மறிந்திடுமால். (௧௫௧)

ஆங்கவனிச் சித்தர்தமை யாகுமாற் றரிசித்த
பாங்கினுற் றுன்புக்க படுசமயந் தரினநீங்கி
யோங்குபுகழ்ச் சிவநிக்கை புற்றுற்றார் குறைமுடிக்குங்
காங்கயன்றன் றிருவடிக்கே கசித்தன்பு செயப்பெற்றான். (௧௫௨)

நீக்கரிய புறச்சமய நீங்கியரு ஞற்றதன் றி
வாக்குவலி யாற்றனது மரபுளோ ரையுந்திருத்தி
யாக்கமுது பாமாலை யளவில்ல குருபதத்தே
யாக்கியவ னருள்பெற்ற தலைமுனார் னுளதின றும். (கரு௩)

சித்தர் *திருமந்திரநகரடைதல்.

சிறப்புற்ற கயத்தாற்றுப் பதிநீங்கிச் சிவனடியார்
பிறப்புற்ற பெருந்தகையார் பலர்சென்று பெருமைசெயக்
குறிப்புற்ற மந்திரமா நகரத்திற் குறுகினு
ரறப்பெற்றி நிலைசெய்பு மவிர்ஞான சித்தனார். (கரு௪)

குறுகுங்கா லன்பர்பலர் குறைமுடிக்கும் பெருந்தகையார்
மறுவொன்றாக் குரவனென வான்றந்தை வழிநின்ற
வறிவொன்று மாறுமுக வன்பனமர் மாளிகையிற்
பிறிதொன்று மெண்ணாத பெட்டினான் வீற்றிருந்தார். (கரு௫)

கடம்பூர் 'ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் ராஜாராவு' கீது ஆரூரீர் அளித்தல்.

வழிபாடு பெற்றங்கண் வாழ்நாட் கடம்பூரி
விழியாத பொறிவண்டி யிடத்தலைவ னந்தனனோர்
பழிகாரர் சல்லியத்தாற் பத்துநான் முன்பினடைத்
தழிபாடு பெறகின்ற னந்கர்ச்சத் திரப்பாலே. (கரு௬)

இவனிலைகண் டுகுகு ரன்பர்பல ரிரந்திடலாற்
பவனுமையா னருள்பரவிப் பகரிய விபூதியா
னுவமனிலை யிவன்றவமென் னானாரறி னுருமுவப்ப
வவனுயிருக் குயிரளித்தா ரவந்திறமென் னளவிற்கு. (கரு௭)

வேறு. சேப்பறைக்குப் பதிகம் பாடல்.

மந்திர நகரத் தன்பர் பலர்க்குவேண் டவன நல்க
யந்தர மணவுஞ் சிர்சான் றகிந்திரி கூடங் காணச்
சுந்தைகொண் டங்ங னீங்கிச் செப்பறைப் பதிசென் றங்கே
முத்துறு பெருமானுக்கு முறைமையிற் பதிகம் பாடி. (கரு௮)

* திருமந்திரகோ-தூற்றுக்குடி.

வேள்ளிமலை மாநேவயோகியார்க்கு அந்நால்.

அப்பதிக் குணபால் வெள்ளி மலையின்கண் வாழ்மா தேவ
துப்புறு யோகிக் குள்ளந் துலங்கிட வருளிப் போந்தார்
வப்பரி சடைந்தான் சித்த நாதனார் சதக மாலை
திப்பிய மொழியி னுக்கித் திகழந்தன னடிய னாகு. (கருக)

யோகியார்க் கருளிப் பின்னர் யோகியார்க் கரச ரான
மோகமில் லாத கும்ப முனிகர தலமு கிழ்த்த
போகமும் வீடு நல்கும் பொருளைஞழ் பொருவி னெல்லை
யாகிய சைவ சிந்தா மணிப்பதி யடைந்தா ரன்றே. (கக௦)

வேறு.

நெல்வேலிநாதிக்கீதுப் பதிகம்பாடல்.

சீரேர்து காந்திமதி யொருபான் மின்னத் தெய்வக்கற் பகமாகித் திகழு
நெல்லைப், பேரேர்து மனவரத தானநாதப் பெருமாத்குப் பாமாலை
பிறங்கச் சாத்திக், கூரேர்து மறிஞர்பலர் வேண்ட வன்பிற் சூயிற்று
மறு கியசொக்கன் றுதியுங் கொண்டு, பாரேர்து மப்பதிக்கே சிலநாட்
டங்கிப் பாடுங்கட் டாரிமங் கலம்வந் துற்றார். (ககக)

கட்டாரிமங்கலம் சபாபதிகீதுப் பதிகம்பாடல்.

பஞ்சதலத் தொன்றும்ப் பதியிற் சென்று பஞ்சகருத் தியநடனம்
பரிவி னுடுங், குஞ்சிதபா தத்தொருவன் றனைக்கும் பிட்டுக் குளிர்
தேனார் பாமாலை குலவச் சாத்தி, யஞ்சறவிர்த் தன்பர்பலர் வேண்ட
வங்ங னமர்ந்துசில நாட்கழிந்த பின்ன ராயுங், கஞ்சனையின் றவனெ
ம்மா னாகப் பெற்ற கணிசூழந் திரிகூடங் கண்டா ரன்றே. (ககஉ)

குற்றலநாதிக்கீதுப் பதிகம்பாடல்.

தேவர்களோ முனிவர்களோ சித்தர் தாமோ செப்புகின்ற பல்வகைய
கணங்க டாமோ, யாவருமேயிரியாது வாழு மந்த விணையில்கிரி வட
வருளிப் பாங்க ராதி, மூவரையுந் தாலாட்டு மம்மை யின்ப முதிர்
குழல்வாய் மொழிமகிழ முக்கண் டூர்த்தி, சேவடியிற் பாமாலை
சாத்தித் தொண்டர் செய்யுப்பணிகொண் டங்குருந்தார் சிலநா ளன்றே.

வேறு.

சித்தர் மதுரைக்கு எழுந்தருளல்.

குற்றலத் திடமேய கூத்தன்றன் பதம்போற்றிப்
பற்றாக ளாஞ்சமணப் பதகர்பெருங் குறும்பறுத்த
முற்றாத முல்புமையா விடங்கொண்ட முதல்வனருள்
வற்றது வளர்மதுரை வழிக்கொண்டு நடந்தவரால், (ககச)

வேறு.

சமாதியினிற்றெடுத்த தும்மாபட்டி வாலமஸ்தானிச் சந்தித்தல்.
பலபல பிறவி செய்தபுண் னியத்தாற் பார்புகழ் வைதிக மரபிற்
குலவிறல் லன்பா திபகுண முற்றுக் குருவரு ளானெறி நின்று
கிலவுறு வேதப் பொருணானி நாடி நீடிய விரதயோ கங்க
ளாலில வாற்றி மெய்புணர் சித்த ராங்கணத் தவர்பல ரின்றும், ()

இவ்வுல குள்ளோ ரறப்பய னெய்த விருத்தலு மவரரு ணாலுஞ்
செவ்விய முறைபி னுணர் த்துவைதிககாச்சாரலாற்சந்தனஞ்செறிந்த
வவ்வனத் து றிபொல் லாமர மேனாமதன்மணஞ்செய்தல்போலன்பு
கவ்வுறு மனத்தி யவனரோர் சில்லோர்கருதருஞ்சித்தியுற்றாரால்.

சித்திகள் பலவா மவற்றினைக் கூட்டுத் திறற்பெரும் யோகமும்பலவே
யத்துணை விரியோம் கற்பமுண் டளவி லாயுன்கொண் டியோகமும்
பயின்ற, வித்தக மெய்தி யுலகினை மறந்து மேதினி யுட்பல காலஞ்
சித்தமோய்ந் துடையசமாதியொன்றல்லசெய்தனர்கிறத்துளாரம்மா.

கொம்மையம் பட்டி வாழ்ந்துளா ரரசர் குறிக்கொண்ட கொள்கையு
முடைபார், கொம்மைசேர் ஞான சித்தர்முன் னோணாத் தெரிதலி
னவரொடுஞ் சொறிந்தார், வெம்மைகோ யகற்று மவர்வரல் கண்டு
மேதினி நின்றெழுந் தன்பி, கொம்மைபு மினிய கேள்விகள் கலந்தங்
கருவரு மளவளா வினரால். (ககஅ)

ஸ்ரீ மீனாட்சிகந்தரேசர்த்தப் பதிகம்பாடல்.

பெரியவ ரோடு மகிழ்ந்துவாயாடி ப்றையணிவார்சடைப்பெம்மா
னரியா யநிபங் கயற்கனி மகிழ வுடல்செய் கூடல் யடைத்தே
யுரிமைபி னணியார்மாயுத்தெரியற்பதிகமுமுமைக்குஞ் சந்தாற்கும்
வரிசையி னணிர்து வணங்கின னன்பின் வழிமுறை தருஞான சித்தர்.

வேறு.

பதீகப்பொருளுரைத்தல்.

அங்கொருநாட் சிவனடியார் பலர்குழ வாலவாய்ச்
சங்கரனை முறைபணியுந் தமிழ்ஞான சித்தனார்
பொங்கியபே ரன்பினுற் புகல்பதிகப் பொருள்விரிப்பார்
தங்கடவ மெனவன்பர் கேட்டின்பந் தழைத்துந்நூர். (௧௭0)

அற்றாக வலகுப்பயச் சீகாழி யவதரித்து
முற்றாத முலையுமையாள் தருமமுதான் முழுதுணர்ந்து
பொற்றளம் பெற்றளவில் புண்ணியர்குழற் திடவுண்மை
பற்றாத கொடியரெனும் பாழஞ்சமண விருடுரந்து. (௧௭௧)

வேறு.

பரமத களப கேசரி யாகிப் பழமறைச் சைவசிக் தாந்த
வரமலி பரமா சாரிய னாகி மன்னியம் மதுனாயம் பதியிற்
நிருமடங் கொண்டு திகழ்திரு ஞான சம்பந்தர் திருமர பிசைய
வருமொரு குரவ ராகிய முனிவர் வந்தன ரரளடி வரைங்க. (௧௭௨)

மதுரைத் திருஞானசம்பந்த பண்டாரசந்திதிகளைச் சந்தித்தல்.

காதணி குழையெங் கண்ணுதற் கடவுள் திருவடிக் கமலமே கண்டு
போதுவார் தமது சேனுவாய்த் தானிற் புகழ்தி காரிகள் முன்ன
ரோதலு மீண்டுத் தமதுகண் கூடாக் கண்டது மொத்தலி னுவந்தே
யாதரம் பெருகச் சித்தமூர்த் திமினை யளவளாய் மகிழ்ந்தன ரன்றே.

தந்தையா நெற்றித் தழல்விழிக்கடவுள் சைவமாய்ப்பிரிர்க்கடையூறும்
வந்தன வாய புறமதக் களைகள் வாட்டிட வருளுருக் கொண்டே
யிந்தமா நிலத்து முன்வரல் போல விகன்மிகு வின்னிய மாதி
பந்தமாஞ் சமய திமிரநீக் கியவோர் பாதுவின் வந்தது மன்றி. ()

தமையடைந் தார்க்குத் தத்துவ ஞான சைவரம் பத்துமொப் பின்னி
யிமையவர் மருளும் போகசம் பத்து மினைந்திட வருளுகன் மான
வமைவுறு ஞான சித்தராம் பெயர்கொண் டடிகளா டெலழகென்னச்
சுமையமாதருளார்கித்தருமெல்லாந்திருவருட்செயலெனவுரைத்தார்.

சுப்பாநாயடு மாளிகையில் வீற்றிருத்தல்.

இருபெருங் குரவ ரின்னணங் கலந்து மகிழ்ந்துரை யாடிடக் கண்ட
வருகுள வடிய ரனைவரு மகிழ்ந்தா ரவர்தமின் *மறைவராச்சுவையி
னொருதனிச் சாமி வேதியன் வேண்ட ஆர்ப்பரி பாலனக் கூட்டத்
தொருவனாள் சுப்ப ராயன யடுத னொருபெரு மாளிகையுற்றார்.

முத்துச்சாமீமுனிவன் சித்தம்பால் ஆசங்கித்தல்.

சித்த னர்மது ரைப்பதி யமர்ந்துற்ற செவ்வி
யத்த லத்துளார் யாவரு மறைத்திடக் கேட்ட
முத்துச் சாமியென் பேர்கொரு முனிவனங் கொருவன்
சித்த நாடின கேள்விகள் கேட்டிடச் சென்றான். (கௌ)

எய்து மன்னவன் சத்துவ குண்மிலா தவனாய்
நொய்தி னங்கவ னுவல்கின்ற னேன்புடை யாய்கேள்
ஐதி னிவ்வுல கனைத்துமே யியல்பென வறியா
யுய்வை யேதரு மாற்றின் னுளத்திடைக் கொண்டோ. (கௌஅ)

பஞ்ச பூதக்கூட் டரவினிற் சேர்க்கையிற் பாரின்
பஞ்ச னோடுசன் னாம்பினைக் கூட்டிட வருமோர்
விஞ்ச ரெம்மைபோ லுமிரென வொன்றுமே விடுமற்
றெஞ்சி டாதொரு பரமுமே வருமிது சரதம். (கௌக)

அன்ன யாவையு மறித்திடு மன்னதை யோரு
மன்னு மாபல மார்க்கங்கள் வந்தன வென்று
பன்னு கற்பனை யாய்ச்சில காலமுன் பகட்டாய்ச்
சொன்ன மாமறை யாகமப் புரட்டினைத் துணித்தே. (கௌ௦)

மெய்யெ னக்கொடு சேபதப விதமே யாக
முய்வி னைத்தரு மூர்த்தியே தலமுயர் திர்த்தம்
பொய்ய நாய்திறப் பகன்றிடு மெனப்பன்னுட் புவிமேன்
மெய்ய ருத்தியே யிறந்தரின் வியனுமி ரென்பான். (கௌக)

* மறைவராச்சுவை - பிர்மேஸன் ஸொஸைடி.

புண்ணி யத்தொடு பாவத்துக் கேற்பவே பொருந்தும்
விண்ணி னோடொரு நிரயமே வருமெனும் வினையா
லெண்ணி லாப்பிறப் பெய்திடு மெனமிக நினைந்து
மண்ணின் மாண்டவர் மண்ணினு மிகப்பலர் மன்னோ. (கஅ௨)

இயற்கை யான்வரு மின்பதன் பங்களை யென்று
நயத்த கும்விவே கத்தினு லல்லது நாடி
வியத்த குந்தெய்வ பலத்தினு லாவது விலகச்
செய்யத்த குந்தவோ கருமங்கள் செப்பிடி எம்மா. (கஅ௩)

இன்ன வாறிதிங் கிருந்திட வெந்தைகே னீவிர்
தொண்ணி லந்தனிற் றலந்தொறுஞ் சென்றுசென் றுங்கே
பன்ன ருந்தமிழ்ச் சொற்பதி கங்களை பாடி
வன்னி யாகுதி கொடுத்திவன் வருந்தலென் னேயோ. (கஅ௪)

என்று கூறிடக் கேட்டருஞ் சித்தனார் தூக்கி
நன்று நன்றுகின் விவேகமே ஞாலமேல் வேங்கை
யொன்று தான்புனிற் றுவின்றோல் போர்த்துல வுதல்போ
னின்னு பொய்த்தவ வேடத்தா னிகழ்த்தினை புன்மை. (கஅ௫)

பேசங் காலுலோ காயதம் பித்தருக் கென்று
நேச மாறிதை யின்றெனு திர்ச்சுரன் றனக்கு
மேசி லாதிவ னாவேனோ தேகான்ம மென்னு
நீச ரெய்திய நெறியினை மெய்யென நினைந்தாய். (கஅ௬)

ஆயி னுமமிந்த வழியதோர் சமயமே யறையு
மேய தோர்ப்ரமப் பொருளினை யாவரே தினக்குக்
கூயழைத்திவன் கூறினர் கோதற வதனை
ஞாய வாயிலா வுணர்த்துநூல் யாதென நகின்றார். (கஅ௭)

முத்துச்சாமிழனிவர் கடவுளில்லையென்றது.

“வேதமெனு மாகம புரானவகை யாவும்
வேறுபொரு ஞாண்டினியல் விண்ணுலகி லென்னு
மாதவ ரறிந்தபொரு ளாகுமது வேறே
மற்றுமொரு பேரறிவ தாயரித தென்பார்

பேதமற நின்றபர யேகவேளி யொன்றைப்

பேசுவர்க ளின்னமு மனந்தவித யூக

நீதமுள வைம்பொரு ளனந்தவித மாக

நின்றவது வந்தபல நேர்மையறி யாரே.”

வேறு. ஷெ யார், வேதம் போய்யேன்றது.

“இறைவனுண்டென நூல்முறையிடுவதைளங்கணுந்துதிப்பாகப்
பறையறைந்துமில்வுலகெலாமெனதெனப்பலதிசையிலுமுள்ளோர்
அறைத ருங்கறை யகன்றெழு கடலென வனந்தநூன் மிகச்செய்து
மறைபு கழிந்தது நிதிபடைத் திடவலால் மற்றுமொன் றறியேனே.”

சரியாதியும், சிந்தனாவும் தவறென்றது.

“தொழில்சுற்றம் பொருளஞ் ஞானந் துயர்தரும் விரத நோன்பு
பழியுறு வேள்வி மிக்க பக்திமந் திரஞ்செய் பூசை
ஒழிவிலயாத் திரையார் திர்த்த முலகத்து வழக்க மெல்லாங்
கழிவுறுஞ் சரியை யென்றே காணுவ துன்மை யாமே.”

“சித்தர்முதல் முனிவர் பல தேவ ரெல்லாஞ்

சிறந்துபெண்டு பிள்ளையொடு செகத்தின் மீது

முத்தரெனப் பெயர்பெற்று வஞ்சகம்பொய் சூது

முழுதுமடங் காக்கோப முறையே கொண்டு

இத்தலத்தி னூலனந்த மிசைவாய்ச் செய்தார்

இடைப்பொழுதிற் றமக்குவரு மிடர்கா னார்கள்

அத்தனென்ற கர்த்தனுள தாகத் தேடி.

யலைந்துடல மழிந்தவரு மவமா னாரே.”

இச்செய்யுள்கள் எந்நூலிலுள்ளன? இயற்றியோர் யாவர்? எனச்சித்தர்வினாதல்.

என்று சிற்சில பாடல்க ளவனெடுத் தியம்ப

நன்று மற்றந்த நூற்பெயர் யாதுகொண் னவீன்று

ரின்ன ரென்றெமக் கிபம்பென வியப்புமா லெந்தா

யொன்ற வேசில நான்முன்ன முறைத்தன மன்றே.

(க.அ.அ)

முத்துச்சாமி முனிவர் நாஞ்செய்த “விஞ்ஞானதீபந்”துள்ளதென்றது.

மற்ற தன்பெயர் விஞ்ஞான தீபமா வகுப்ப

நிற்ற தென்றதன் பெருமையை விபம்பரி தென்று

சொற்ற தன்மையைக் கேட்டிடுஞ் சித்தமூர்த் தியுஞ்சொல்

லுற்ற நும்கொழி யான்வரு நாவின் மொதின்.

(க.அ.க)

விஞ்ஞானதீபகண்டனம்.

முதலு டன்வழி சார்பென மூவகையியல்பின்
விதமி லாமையிற் பருத்திநூ லோவியன் சிலம்பி
கதுமெ னத்தரு கின்றநூ லோகலை வல்லோர்
மதியி னாற்கொண்ட மரபினை யழித்திடு மாற்றால். (கக௦)

பொய்ம் லிரந்ததோர் சுவடியே யல்லது புந்தி
மெய்ம் லிர்திடக் கூட்டிடா வகைதனின் மேவுந்
தெய்வ சிந்தனை சிநிதுமி லாய்செப்பு துந்நான்
மைம லிரந்தமை யாலது வார்கட லுலகில். (கக௧)

துஞ்சி னார்பொருட் டேகினோர் சொல்கிற்பர் யாண்டும்
விஞ்சி டும்பெருங் காரியத் தேகினோ மென்றே
யிஞ்சு ரைத்திடு முறைமைபோ லும்மென விசைத்துச்
செஞ்சொ லாற்பினுஞ் செப்புவான் றெடங்குவர் சித்தார். (கக௨)

உண்மை நூலுயிர்வுணாத்நல்.

தேக மிர்தியம் பிரானானே செழுங்கர னாம்மே
யாக விங்குள சமயமா மாழ்குழி தூர்க்குஞ்
சோக மேதவிர்த் திடுஞ்சித்தி யாரெனும் தொன்னூல்
நாக வீருரி யான்பரம் பொருளென நாட்டும். (கக௩)

சித்தி யாரின்மே னூலிலை சிவனுக்கு மேலா
வைத்த தெய்வத மிலையெனப் படுவது வழக்கே
யித்த ரைக்கனோ யியல்பென வியம்பினை யெல்லாம்
பொய்த்த நஞ்சிறு நூல்பொது வியசிறி தாய்வாம். (கக௪)

பிரபஞ்சம் கிந்தையையுடைத்தேன்பது.

மண்ணி னிற்கடா திகளெலாந் தோன்றிய வகையே
யெண்ணு பூதகா ரியமதே அடலென விசைத்தாய்
கண்ணு மம்மணுங் குலாலனாற் காரியப் படல்போ
லண்ண லாலிந்த வகைமுங் காரியப் படுமால். (கக௫)

சேதனம் அசேதனத்துதியா நேன்பது.

நீயு ரைத்தவைம் பூதங்க ளறிவென நிகழ்த்தின்
மாயி ரும்புவி டீர்கனன் மற்றவை யறிவென்
நேயு மேயந்தப் பூதத்தின் ரோற்றமில் அடலென்
றாயி னேர்சமத் துவப்படி ளறிவெவன் காண்பாய். (கக௬)

வாயு வாகிய பூதமே பிரிந்திடின மரபா
 வேயு நல்லறி வுணர்ந்தில னென்பைநீ யுயிராம்
 வாயு வோடு னிகழ்வுழி வயங்குநித் திரையிற்
 சாயு நண்ணிசிப் போதுதன் னறிவுகான் கிலதென்.
 ஆத லானுயர் பூதச்சேர்க் கையினறி வென்ப
 தேது மின்றியே தோன்றிடா தினுமுறை சரத
 மோதில் யாவுமே யியல்பென் வரைத்தனை யுணராய்
 மாத ராருடன் மருவியே நின்றிடு வேலை.

(கக௭)

(கக௮)

மிகழ்வு மற்றது நீங்கிய வழிப்பெறுந் துயரு
 மகலி டத்தினி னுவதென் னையவித் துயருஞ்
 சுகமு மேவினை வழியிடைத் தோன்றிய வன்றோ
 நிகரின் மாமதி நீலக்குறை நிறைவினை நேரும்.

(கக௯)

மறுபிறப்புண்டென்பது.

எண்ண ரும்பிறப் பினிலிந்த மானிட யாக்கை
 மண்ணின் விழந்திடின மற்றுமோ ருடல்வரு வதுதா
 னண்ண லெங்ஙன மென்றனை நாடுறங் தலை
 ஒண்ணு துந்தினை வினைமறந் துற்றிடுங் களவில்.
 உணையெ தெத்திவ னுழிதரு முடம்புகு வெதும்
 நினைபும் வேலைபின் னெங்ஙன மங்ஙன நிலவும்
 வினையு டற்பொறை தனைநனி மேவுமால் வேறு
 கனைக டற்புவி யிடையிவண் கழறலென் னேயோ.

(200)

(20௧)

மனையின் பேயினு ளம்மனை கேடு தாயிற்
 புனையும் வேறொரு மனைமிடைப் புதுதலே போல
 வினையு டற்பொறை கேட்டினை மேவிய போது
 மனையன் கேட்டினை பெய்தில னுவது தின்னாம்.

(202)

இறைவன் கரணங்களை வறியப்படாமை யென்னை?
 யென்ற முனிவர்க்குச் சித்தி கூறல்.

இறைவன் றுலுள னென்றிடி னென்றுனை விழியாற்
 றறையிற் காணொனாத் தன்மைசாற் றுதினென நின்றன்
 கறைகொள் கண்களுக் கன்னவன் காணொனாப் பரிசா
 ழிறைவ னின்றென லெங்ஙன மிவணியம் புநியால்.

(20௩)

இறைவனைப் புகரணங்கள் காணு வேன்பது.
இன்ன வாறுபோற் காணோனு திலகிய மன்மே
மன்னு மெய்ப்பொரு ளென்றுநீ கொண்டது மனந்தான்
றுன்னி மும்மந்தக் கரணம தன்கொல் சொல்லி
ன்னன் திவ்விழிப் புலமறி யாததை யன்றோ. (208)

இந்தி யத்தொடு முடலினை யாய்கையி லென்று
மிந்த யாக்கையொன் றனையுமே யிவனுண ராதா
லந்த யாக்கையை யறிந்திடுங் கண்கண்மற் றவற்றைச்
சிறுதை யாதிய கண்டிடுஞ் செப்பிடு மவற்றை. (209)

முந்து சீவனார் கண்டிடு மொழியின்மற் றதனை
யெந்தை கண்டிடு மிகப் பர நல்குமவ் விதையை
யந்த வாருயிர் காண்கிலா தாருயிர் தன்னை
முந்த வேயந்தக் கரணங்கள் காண்கிலா முறையால். (210)

கரணந் தன்னையே கண்கடாங் கண்டிடா வவற்றை
மருவு மிவ்வுடல் காண்கிலா தையகேண் மற்று
மிருவி ழிப்புல னுடலையே காணுமிக் கரண
மிருக னோடு லென்பன காணுமா லியம்பின். (211)

பொருவி லாவுயிர் பொறையுட லோடந்தக் கரண
மிருவி ழிப்புல னென்பன காணுமா லிறையோ
கரணங் கண்ணுட லுயிரையுங் காணுமாற் கருதின்
பரனைக் காண்கிலா வாருயிர், தொகுதிகள் பார்க்கின். (212)

கரண மீசனோ டுயிரையுங் கண்டிடா கண்கள்
கரண மீசனோ டுயிரையுங் கண்டிடா வுடரூன்
கரண மேமுத லாகிய நான்கையுங் காணு
பொருளை யோர்ந்திடி. எனனிதை புலப்படா னென்னாய். (213)

இன்ன வண்ணநஞ் சித்தனா ரியம்பியே முடிப்ப
வன்ன மாண்புரை கேட்டவம் முத்துச்சா மிப்போற்
துன்னு மாமுனி சொல்லுவான் சுருதிவல் ழீர்நீர்
பன்னு கின்றதே அழிவினை பிறப்புள பல்பு. (214)

முனிவர் இறைவனை ஒப்புக்கொண்டு சாதனங்களைச் சங்கீதநீதல்.
உண்டெ னப்பெரி துணர்ந்தன னேனுமிங் குளுற்று
மெண்ட ரும்பல மந்திரம் விரதமே யாகம்
பண்டை நற்றல தீர்த்தயாத் திரைமுதற் பார்க்கின்
மிண்ட ராகிய வந்தனார் கட்டென விளம்ப. (௨௧௧)

சித்தர், இறைவனையடைதற்குச் சரியாதிகளே சாதனமென்பது.

அன்ன தன்றவை விளக்குது மரன்றனை யடைபு
நன்னர் மார்க்கமோர் நான்கென வகுத்திடப் படுமான்
முன்ன வற்றொரு சரியையிவ் வுடம்பினை முதல்வன்
றன்ன தாக்குகை யென்பது சாலவு மறிதி. (௨௧௨)

கிரியை யென்பது கிளத்திய விந்தியந் தம்மைப்
பரன தாக்குகை யோகமென் பதுபற்று மந்தக்
கரணந் தன்னையச் சிவனதாக் குகைகவின் ஞானஞ்
சரத மாமுயிர் தனைச்சிவன் றனக்கருப் பித்தல். (௨௧௩)

இந்த நால்வகை மார்க்கமு மன்பெனுங் கயிற்றாற்
பந்த மாகியே நடந்திடு மிவற்றது பான்மை
ந்த ஞானபாற் கரோதய மாதிரா னவிலு
முற்று நூல்களு மளவின்றி முழங்குவ காண்டி. (௨௧௪)

வேத மேமுத லாகிய நூலெலாம் விரித்த
சாத னம்மெலாந் தனையின்னி யாவர்க்கு மின்றுங்
கோதி லாச்சிவாக் கெனியினைக் குற்றமே பகர்த்தா
யாதி யாமுனக் குரைக்குது கின்னறி வென்னே. (௨௧௫)

கருது மெவ்வகை மூர்த்தியைப் பதிட்டித்தல் காணின்
மருவி டுஞ்சிவாக் கெனியுன்னே வழிபட வேண்டுந்
திருவெ லாந்தரு மவ்வழி பாட்டின்பின் றிர்த்த
நிறையு மாகடந் தாபன பூசனை நேரும். (௨௧௬)

அன்ன தன்பினன் நேதிரு மூர்த்தத்தி னடைவாய்த்
துன்னி டத்தகு மூர்த்திமான் விளங்குக லுணிபாம்
பன்னு மிச்சிவாக் கெனியொடு படர்சரி யாதி
நன்னர் போதுபூக் காய்கனி போன்மென நாடி. (௨௧௭)

அரும்பைக் கிள்ளிடி னலர்முத லாயவுண் டாத
ஹரிமை யின்றெனக் கருதிடா வொலிகடல் சூழ்ந்த
தரணி யிற்சித்த ஞாலினைத் தாழ்வுகூ றினைநல்
குரவ னோநிதிக் கோன்பதங் குறைசொல லொக்கும். (௨௧௮)

வேறு.

சித்தகணச்சிறப்பு.

இந்தநல் வேதமோடா கமமென்னு மிருங்கலை
டந்த சிவன்ருளாற் றனைநேரப் புகிமிசையே
வந்தவா ஞரன்முன்னர் வகுத்தபதி கத்தினிடஞ்
சந்திரன் றோய்நொடித்தான் மலைசாற்றும் பதிகத்தினே. (௨௧௯)

மந்திர மேவடிவன் றனைமானுறு மாலயனு
மிந்திர னாதியரும் பணிசெய்ய வெழில்வெள்ளைத்
தந்தியி னாவலர்கோன் வரத்தம்மினத் துட்பெரிய
எந்தையி டம்பிரியா வன்பினீதரு ளாயெனவே. (௨௨௦)

மந்திர மாமுனிவ ரிவனாரென வெம்பெருமா
னந்தமா ஞரனென்று னொடித்தான்மலை யுத்தமனென்
செந்தமி ழாரணமே நனிசெப்பு முனிவர்திடு
மெந்த நிலையினரு மளவிட்டிட வேலுமதோ. (௨௨௧)

முனிவர்க ளிலுயர்த்தோர் முழுதும்முணர் மாகிருடி
தனிவரு நாற்பத்தெண்ணு யிரங்கோடியர் தம்மின்மேலா
வினிதுறுஞ் சித்தர்கணத் தொகையேழிரு கோடிசுட்கு
மனதுவந் தேயருள்செய் மலையாசலம் வாழ்முதலே. (௨௨௨)

இத்தகை யானசித்தர்க் கிறையேயரு ளாயுண்மறை
வித்தகத் தன்மைபெல்லா மிந்தமேதினி யோர்க்கெங்ங்சு
சுத்தச மரசநன் னிலைசூழ்கற்ப மாதியவும்
பத்திரி லைவினக்கும் சித்திப்பான்மைக ளுந்தெரிந்தே. (௨௨௩)

நின்றிடு ஞால்கள்பல நிகழ்த்தும்படி யிப்படியிற்
சென்று நடைபெறுமாற் நிகழும்மணி மந்திரத்தோ
டொன்று மடிபதசோ திடமாதிடி வாகலை
நின்றுள வற்றுமெழிற் கணிநந்தோ ளொடுத்துநாக்கும். (௨௨௪)

இறப்பு சிகழ்வெதிரா மிருங்காலமோர் மூன்றையுங்
குறிக்குஞ் செயலுணர்த்தும் பலகொள்கைக ளிப்பொழுதுந்
தறைக்க னிகழ்வதுவும் வைப்பைத்தனாயி லெடுப்பதுவு
முறத்தகு மந்நூலின் னுயரும்பிர மாணமன்றோ. (௨௨௫)

பொய்யிவை யென்றுசொல்லப் புகலுங்கரும் பென்பதுதான்
வைய மிசைகசக்கும் வகைபோலவந் நாத்திகனு
மையவென் புண்ணியத்தாற் பிரமானம் பலவறைந்தாய்
துய்யரின் சேவையிவன் டீணையாகவுங் காணப்பெற்றேன். (௨௨௬)

ஆயினு மந்திரத்தாற் றரும்பும்மசை யாதெனவே
சேய் னெடும்பொழுதென் சிந்தைத னினினைந்தேன்
நீயக மேமகிழ்ந்து நெறியிற்காட்டி னன்னமனு
மேயநற் றெய்வதமும் பிறவும்மெய்மை தானெனவே. (௨௨௭)

சொல்லி முடித்திடலுந் துலங்குஞ்சித்த மூர்த்திகளு
நல்லது காட்டுதுமா லெனநண்ணியு ரைத்திடலும்
புல்லுமப் பேரவையுட் பொலிந்துற்றவர் யாவருமே
சொல்லுமிக் காலத்திலே னுரிசுற்றவஞ் செய்தோமென. (௨௨௮)

வேறு.

நாலாவது யாகம்-வைகை.

ஞானிகடம் கிவகார நல்லுலகி லுபகார
மானமொழிப் பொருள்கித்தித் ததுவாகு மென்றியாரும்
பேனவா ரிதியமிழ்ந்தா ரன்றுபெரி தொருநாலா
மேனவேள் கியையாற்றி வியன்சமயம் வாய்த்ததுவே. (௨௨௯)

அன்னபொழு தினிலடிய ராலவாய் வடபாங்குந்
துன்னுவகை யின்னடுவே துலங்கியதோர் மகர்ச்சலை
நன்னயமாய்ச் செய்துசித்த நாதரிடர் தெரிவிக்க
மன்னுதிரு மலைச்சின்ம யானந்த ரோடுமாதோ. (௨௩௦)

கந்தரசாத் திரிகளெனுந் துகனிலரு மறைமோனு
மந்தனார்பல் லோருமரும் பொருளிட்டி. னோர்புலவர்
கிந்தைமிகு சிலமுடையார் வேள்கிக்கே பெய்நுதன்கன்
டந்தமிலா வானந்தக் கடல்படிந்தா ரறவனுர். (௨௩௧)

அந்தர்துந் துமிவானின் நம்மரெலா மார்த்திடல்போ
லந்தமினான் மறையோர்க ளருஞ்சாம நமகமோடு
சின்னதமலி சமக்ஞ்செப் பிடுமோசை திசைபரவ
விர்தவா ரிதியோசை யிகன்றுவரி யடக்கிறே. (உருஉ)

மூன்றாங்கா லத்துமருண் முத்துச்சா மியன்வந்தான்
ரோன்றுமர க்தவல்லி துணையடிப்பி டந்தனக்கே
ஏன்றவபி டேகவல்லி காரதி பந்துபம்
ஆன்றமுறைப் படிசெய்தங் கவியறிக்குந் தருணத்தே. (உருரு)

சாரதிபுரம் சுதரிசனமையி் குழந்தை சரீப்பங் கடித்திபந்தது.
சேய்மைக்கட டோன்றியுத்தி யோககிலை தனிற்சிறந்தும்
வாய்மைமுதற் குணங்கள்பல வாய்ந்தசா ரதிபுரத்துத்
துய்மைபுறு சுதரிசனச் சுகுணவே தியனெருப்பிற்
காய்விடப்பாம் பொன்றவன்றன் கான்முனையைக் கடித்ததுவே. ()

எழுவேகம் விஞ்சியவற் கிரண்டுநாள் வரைவல்ல
செழுமணிமந் திரமருந்துச் சிகிச்சையினுந் திராமே
மழுவாள் னருளினுவே மற்றினியென் செயலாகும்
பழுதிவண்வைப் பதுதகனம். பண்ணுவதே கடனென்று. (உருரு)

வேறு. சித்திப்பால் ஓரந்தணன் முறையிடல்.
முன்னொருநா னாஞ்சித்த னார்க்குமுத்துச் சாமியெனு
நன்னயமின் முனிவனுக்கு நடந்தபரி சறித்திருந்த
பின்னுநான் மணிமார்பன் பெருந்தகையந் தணன்மைந்தன்
றன்னைவிடத் திண்டியவா தவமுதல்வர்க் கறிவித்தான். (உருரு)

தெய்வவழி யாயிச்சேய் தானுய்யு மாறுளதேற் றெரிவோமென்று
மெய்வழிந் திடுமறையோன் வேள்விச்சாலையில்வந்துமேனிப் பால
னுய்வழியு பாயமுணர்த் தெனவோலிட் டனழப்படியர் சித்த னாரும்
பொய்வழியிலாய்தேவி கருணையுயிர்புணர்த்துமெனப் புகல்வ தானார்.

சித்திப் பரிட்சித்துவரசி செய்தமை.

ஐயகே னாவநிருது நானமா டிடினன்றி யங்கு வாரோஞ், செய்யும்விந்
மொன்றுரைப்போஞ்சித்தசாத்திரப்படியே தெளிதிரென்று, பையனே
சுந்தரசாத் திரியிலைமெல் லுனாயானீர் பரிசிற் சென்றெங், கையமரும்
பிரம்புகொண்டங் கடித்திடலார் தடித்ததெனிற் கடுக யின்டே. ()

சேயுடனே வம்மினென்ச் செப்பிவிடத் திடவருளின் துண்மைதேறித்
தாயதனைத் பிரிந்தகன் றெனப்பரிந்து சுவந்தாங்கு மயானஞ் சார்ந்து
நியிடத்தே யிடவைத்த பிணந்தன்னைச் சித்தனாச் செப்பு மாற்றா
னாகரு ணையநீனைந்தங் கடித்திடலுந் தடித்தனுகன் டகமகிழ்ந்தே.

முத்துச்சாமி முனிவருக்கு மந்திரந்தின் உண்மை காட்டல்.

ஏமவரை வல்லியரு னினைச்சிறிது முணராத வின முத்துச்
சாமிமுனி வனுமக்கா லுயிரிழந்த சேய்பிழைக்கிற் சனனமுன்டென்
முறைசொன் னெறியுண்டு தெய்வமுண்டு மற்றவற்றுக் கையமில்லை
சேமமென யானுரைத்த நூற்பொருள்க ளெல்லாஞ்சீ ரழிந்த தென்
[முன். (௨௪௦)

வேறு .

சங்கை யில்லவன் றுறுயிர் தணந்தவச் சேயின்
அங்க மாரடை யாளங்கன் டடைவுடன் றுழா
தங்கு மன்னவ னுடலொரா டையிற்கொடு சாரச்
சங்க ரிக்கொரு தொண்டராஞ் சித்தர்முன் சார்ந்தான். (௨௪௧)

வேறு .

வேதியன்றான் வந்தவா விளம்புவா னுயிர்தணந்துந்
திதிலா வுடல்கொடுவர் துற்றனரெஞ் செல்வமே
கோதிலாக் குணக்குன்றே குறிக்கொண்டிங் கருடியென
ஆதிநா யகியருளா லடைவதுமேற் காண்டியென்று. (௨௪௨)

வேறு .

வேள்வித் தியிடைத் தோன்றுவென் னிற்பெரு நிர்ந்த
மாள்வ சத்திடைக் கொடுவந்து நல்கிட வமைத்தே
யேழ்சி லத்தரும் போற்றுகும் பச்சைபா மலையான்
கேள்வி யாற்பணித் தனுவெனா மெய்யெனிற் றொர்ந்தே. (௨௪௩)

மே. துழிதை உயிர் பெற்றோடுதல்.

“நச்ச ராவிட நாசமா” மென்றசொற் பாடல்
பச்சை மாமலைச் சித்தரைப் பணிந்துதின் றன்பா
லுச்சி மேற்காங் கொடுத்தொழு தேத்திட அவார்க
ணச்சி சின்றுிட வெழுந்தன னந்தந் நனவே. (௨௪௪)

அந்த மாமறைப் புதல்வனுந் துயிலுணர்ந் தவன்போல்
வந்து சித்தரை வாழ்த்தியே வணங்கிட யாரும்
இந்த நல்லதி சயமிவ னிரழந்தவா நென்னே
மந்தி ரத்திரு மேனியா ளாருள்வல மென்றார். (உசரு)

*அன்று நாவிலுக் கரசுதம் மன்பரா மறையோ
ரினசொன் மைந்தனை யெழுப்பலு மிணையிலா வம்மை
தன்று ணைக்கொங்கைப் பாலுண்ட தனிச்சிவக் கன்றும்
பொன்றி ணிந்ததோ ளரசர்பின் னோணையு மெழுப்பி. (உசசு)

தந்த வாறுநா மெழுத்தினிற் கண்டனஞ் சான்று
நந்தங் கண்களாற் கண்டிலம் நந்தவப் பயனா
யிந்த நாவழிப் புலக்கெதிர் கண்டன மென்றார்
மந்த முத்துச்சா மிப்பெயர் முனிவனு மகிழ்ந்தே. (உசஎ)

நாம்பி னுழத்திட வெழுந்தநல் லருள்வடி வென்றே
தாம்ப ரிந்தடி வணங்கியே தண்டமிழ் மொழியாற்
சாம்ப விதிருத் தானிழற ன்ணையே சாருந்
தேம்ப முத்தசொற் சித்தசா மியச்சிந்தை செய்தே. (உசஅ)

முத்துச்சாமிமுனிவர் சிந்திழ்ந்திகளைப் பாலல்.
பஞ்ச ரத்தின மாலிகை பாடியே சித்தர்
தஞ்ச ரண்சர னாமெனத் தானாகக் கெகம்
விஞ்ச வேகொடு விளங்கினன் மேன்முறை யாக
நெஞ்ச மந்தவ பிருதநா னமுநெடி தாடி. (உசசு)

வருவ தற்குளே சனத்திரன் வந்தடைந் திடக்கண்
டொருவ ரும்முண ராவகைச் சாலையி னுழைப்போந்
தருளு ருக்கொளும் வயிரவ பூசனை யாற்றி
யரன தாலவா யடைந்துபின் சுருளியை யடுத்தே. (உரு௦)

தலைச்சுருளிமலையின் வரலாறு.
திங்கள் சூடிய சிவபிரரன் றிருமணக் கோல
மிங்கு ளாருயத் தமிழ்வளர் மதுரையி னியற்ற
உங்கெ முந்தகுண் டோதரன் றகையடக் கெமால்
கங்கை வாழ்சடை யவிழ்த்ததச் சுருளியங் கல்லே. (உருக)

* புறம்பியம் திருவிளையாடற்புராணத்தும், மருகல் பெரியபுராணத்
தும் பூசம்பந்தமூர்த்திகள் செட்டிமக்கள் விடந்தீர்த்தமை காண்க.

சுந்த ரப்பிரா னவிற்கத்தகா ரணத்தினுற் றுலங்கு
மிந்த மாமலை தலைச்சுரு ளிப்பெய் ரேற்கு
மந்த ரத்தரு யோகருஞ் சித்தரு மமரச்
சந்த மார்தரு சைலத்தை யடைந்தனர் சார. (உருஉ)

சித்தரை இராசப்பநாயக்கனார் ஜயீந்தாரணி வழிபட்டல்.
சென்று ழிப்பல பிறவியிற் செய்தபுண் னியத்தாற்
றன்று ழைப்பதற் தாழிரா சப்பநா யகனார்
துன்றி டுஞ்சமீந் தாரணி தொழுதன ளடிகட்
கன்று வேண்டுவ வேண்டுவ நல்கிட வமர்ந்தே. (உருஉ)

கருணையானந்தவிநாயகேன்பவரின் ஐயமறுத்தல்.
கருணை யானந்தன் கம்பும்வாழ் கம்மிய னாதித்
திருவி லார்கிலர் மயக்கங்க ளுலகுயச் சிந்தி
மருவ வன்னவர் வண்ங்கிட மகிழ்ந்துறை காலை
அரிய நாயகிக் காற்றைந்தாம் வேள்வியு மணுக. (உருச)

யாகசாலைத்தானம்.
நீடு நற்கயி லாயமாம் புடவென நிகழ்த்தா
மோடு நீர்ப்பெரு மருவிவி ழிடத்தரு குவந்து
நாடு வேள்வியின் சாலையை நயந்தினி தாற்றிக்
கூடு மன்பர்கள் குருகையார்க் குணர்த்தவேண் டினரால். (உருரு)

யாக சாலையிற் புருத்தருச் சித்தரு ரகில
லோக நாயகி திரிபுவ னம்பிகை பீடத்
தேக மாமனத் திருமுறை பூசனை யியற்றிப்
பாக வாகுதி யளித்திட விரும்பினர் பண்பால். (உருச)

யாகசாலைமேற் புலவரல்.
சித்த மூர்த்திக டஞ்சிரந் தனக்குறே ராக
வித்த வரக்கணை யரிய விவ்வரை யகத்துச்
சத்த மொன் றுகேட் டிடிமுழக் கென்றெணிச் சாலா
பத்தி லையனை வரும்பின்ன வாரெனப் பகரும். (உரு௭)

பெரிய சொற்பழ தாகிடா வண்ணமே பேணி
யருகி ருத்தவர் தலைவிரி சோலமா யகலப்
பொருளின் மாமகச் சாலையைப் புல்கினுற் கரந்த
பரிசு தாதலிற் கண்டனர் புலிடர்த் ததுவே. (உருஅ)

“உலகி னெப்பொரு ளும்முன துருவமா” புறநீ
யலதெ னக்கொரு துணையிலை யெனுமருந் தமிழால்
நலமெ லாந்தரு மம்பிகைக் கன்னது நல்கத்
தலமெ லாநநி நடுங்கிடத் தாங்கிய புலியை.

(௨௫௯)

வியாக்கிர சமனம்.

சித்தர் கண்டுளங் கவன்றுநஞ் சிவையிரு பாதப்
புத்த லர்க்கணை புந்தியை யிருத்தியப் புலனை
மெய்த்த வேள்விசெய் நாட்டத்தி னிருந்திட விமலை
அத்த ரக்கினைக் கணத்தினி லழித்தன ளம்மா.

(௨௬௦)

கடைய தாகிய காலத்து வைகறை யாகப்
படைசெ றிந்தபை ரவிபணி பார்ப்பகி பதத்தே
தடைப் டாதுபூ சனைசெய்து தழுவிலா குதியிட்
டடைவின் முற்றிடச் சனத்திரள் கண்டதி சயித்த.

(௨௬௧)

அந்தில் யாவரு மிரளினவ் வரிப்புலி யமலை
யிர்த மால்வரைப் பாங்கர்க்கேட் டனரிசைந் தாங்கு
வந்து நாடவும் வாய்பிளந் திறந்தவேங் கையைக்கண்
நென்று மிவ்வரு ளம்பிகை செயலென அவந்தார்.

(௨௬௨)

இவ்வ ரும்பெரு மற்புத மிந்தநா டெங்குஞ்
செவ்வி தாகவே பரந்தது திரண்டவச் சனங்கண்
டெவ்வ மின்றைந்தாம் வேள்விமன் முடிந்திட விசைந்த
வவ்வி டத்துண ராவகை யிருந்தன ரறிவர்.

(௨௬௩)

மாண்ட வப்புலி யுரியினை வயங்கிடப் பாட
மாண்ட யங்கிடச் செய்துமற் றதனைநம் மடிகள்
ஆண்டு வாகிய விருக்கையை யடைந்தடி பணிந்தே
யேண்ட ரும்மொரா சன்மிது கொள்கவென் றிந்தார்.

(௨௬௪)

சிவன்ற னாயகி தெய்வநா யகசெக மின்ற
புலன நாயகி பூதநா யகபுகல் சுருதி
சுவண நாயகி சந்திர மண்டலத் தமருங்
கவன வாளரி யூருள் யகிதனைக் கருதி.

(௨௬௫)

சித்தர் கோம்பை, தேவாரத்துக்கெழுந்தநூல்.
சீரு ளார்பலர் சூழ்த்திட வவ்விடந் தீர்ந்தே
பாரு னோங்கிய கோம்பையிற் பண்புள னாகச்
சாருஞ் சண்முக வேலனில் வேண்டிடத் தங்கித்
தேரு கின்றதே வாரமா நகரையுஞ் சேர்ந்தார். (௨௬௯)

சித்த ரன்னகர் சேர்ந்ததுந் தெரிந்துள மகிழ்ந்து
வித்த கஞ்சேறி மந்திரக் தனத்தில்வீற் றிருந்த
உத்த மன்பழ னிக்குமா ரென்பவ னுவந்து
சத்தி தன்னருள் பெறுஞ்சித்த சாமிதாள் வணங்கி. (௨௭௦)

தன்னு மாளிகைக் கெழுந்தரு ளென்னவுந் தயவான்
மனது கந்துநந் சித்தருஞ் சிலதினம் வதிய
நீனைவு வாக்கொடு காயத்தா னெறிதவ ருதே
யினமு டன்பணி செய்துபா வினம்பல வியற்றி. (௨௭௧)

சித்தர் உத்தமபாஜையஞ் சேர்தல்.
திருவ ருட்பெருஞ் செல்வமாம் யோகநன் னிலையை
வருமொ ருசில தினத்துளோ மகிழ்வுட னோதி
பெரும கிழ்வினோ டநகர் தனிலுளோர் பேண
வொருதிருநக ருத்தம பானய முற்றார். (௨௭௨)

மக்கமீராலெவைராவுத்தர் வரவு.
சேர்ந்து ழிப்பல பிறனியிற் செய்தபுண் ணியமே
யார்ந்து ருக்கொடு வந்தது போன்றவ ரருளைத்
தேர்ந்து நாடுவோர் சாத்திரச் செம்பொருள் பலவா
யோர்ந்து ளாரென வுயரிய பெயரிய லொருவர். (௨௭௩)

மாக மக்கமீ ராலெவை ராவுத்தர் மரபின்
யோக மிக்கு ய சித்தர்துந் கருத்தினை புணர்ந்தார்
சோக மேதகிர் பத்தடை யானங்க லெங்கும்
போகந் தேர்சித்த ழுத்தியை நாடியே புக்கார். (௨௭௪)

வந்த ராவுத்தர் முறைநினுல் வணங்கியே யருள்பெற்
றுந்து மன்பினு லளவனா வியபின்ன ருரைப்பார்
எந்தை யான்றனித் துறைவிட மெழுந்தரு ளென்னச்
சந்த மார்கட மலைக்குண்டு கோக்கியே சார்ந்தார். (௨௭௫)

சித்தர் கடமலைக்குண்டுக் கெழந்தருளல்.

வளம்ப டைத்தவக் கிராமமுற் றுழித்தவ வள்ளல்
உளங்க ளித்துறை தக்கவாச் சிரமநன் றோர்ந்து
விளங்க வேயமைப் பித்தபின் னடிகளை வேண்டிச்
சளங்கெ டுத்துளா யெழுந்தருள் கென்றிடச் சார்ந்தார். (உஎ௮)

இராவுத்தரின் சங்கைகீக்குதல்.

தங்கந் னானையி லிராவுத்தர் தாம்படித் திட்ட
வங்க யோகமுப் பூவருங் கற்பமா தியகிற்
றங்க னுள்ளவை யம்மெலாஞ் சித்தர்முன் சாற்றத்
துங்க முற்றவ ருண்மைகுழ்த் தருள்செயத் துணிந்தார். (உஎச)

ஷையார் பொருட்டுக்கலைஞான தீபம்-த செய்தருளல்.

சீரெ லாமனித் திகழ்கலை ஞானதீ பத்தை
யாரு மன்பினு லிராவுத்தர் பொருட்டருள் செய்தார்
சேரு மன்னவ ருடல்பொரு ளாகியென் செல்வ
மோரி னும்மதே யென்பணி கொள்கவென் றுவந்து. (உஎ௫)

இராவுத்தர் நரசிங்கபுரமென்னுங் கிராமமும், கடம்பன்குளத்தையும் முற்றாட்
டாகச் சித்தர்க்குளித்தல்

அன்ன மார்மபி லாடுபா றையினரு கதனிற்
றென்மை சேர்தரு நரசிங்க புரமெனச் சொல்லு
மன்ன தும்மதைச் சார்கடம் பன்குளம் மதுவும்
பன்னு நன்செய்து றேக்கரும் பரிவுட னளித்தார். (உஎ௬)

கொடுத்த வானியல் பத்திர முடித்தது குறிக்கி
னடுத்த வற்சர மதிதிதி விசுர்திதேன் முன்றும்
எடுத்த சிர்க்குரு கூர்ச்சித்த சபைக்கென விச்சை
விடுத்த சித்தர்தம் பெயரினாற் றந்தனர் மேலோர். (உஎ௭)

சித்தர் மக்கரா வுத்தர்பாற் சிறப்புட னிருப்ப
வத்த மேவரை போடிநா யக்கனா மமரும்
உத்த மத்தவ ரறிந்தவர்க் கண்டிட விவந்து
வித்த கச்சுப்ப ராயன யடுவைவேன் டினால். (உஎ௮)

அங்கு ருந்தவந் நாயடு சித்தரை யடைந்தே
யெங்க னென்பெலா மிரித்தருள் பாதுவே யிதை
தங்கு மிந்தவு ரன்பர்பாற் றயைசெய்து தாழா
துங்கே முந்திட வேண்டுமென் றடிபணிந் துரைத்தார். (உஎக)

சிவராமசாமியோகிக்கு அருக்கிரகித்தல்.

பணிந்து நினைகழிற் போடிநா யக்கனூர்ப் பாங்குத்
தணிந்த வாடமார்க் கத்திலே தான்மிக வறுட்டித்
தணிந்த சித்தியுஞ் சிலவந்தோன் முழுதுமே யடையத்
துணிந்து பற்பல காவதஞ் சுற்றுமோர் துறவி. (உஅ௦)

நாக பட்டினம் வருகிவ ராமசா மியெனும்
யோக முற்றிடும் பெயரினோன் சித்தநா லுரைத்த
பாக முற்றிலுந் தெரிதரப் பருப்பதந் தொறுஞ்சென்
ருக முற்றுமே மெலிந்துதன் பதியினை யடைந்தே. (உஅ௧)

எய்த்து நின்றிடுஞ் சமயமுன் னெய்துபுண் னியத்தா
லுய்த்து ளார்பலர் கடமலைக் குண்டினி லுறைந்த
மெய்த்த வத்துறு சித்தர்மேம் பாடுகள் விளக்க
வைத்த சிந்தையால் வந்தனன் சித்தர்தம் மருங்கே. (உஅ௨)

வணங்கி நின்றிடும் போதனிற் சித்தரு மகிழ்ந்து
குணந்த புஞ்சிவ ராமசா மியின்றனுட் குறிப்பு
முணர்ந்து தம்மடி யாருடன் சேர்த்துமோர் புதுப்பே
ரிணங்க வேவரும் பெரியசா மியென விசைத்து. (உஅ௩)

வாம மார்க்கத்தை மறக்கவுஞ் சித்தனால் வழுத்து
நேம மார்க்கத்தி னிலைக்கவுஞ் சுருளியி னிலவு
நாம நீர்ப்பெரு வைகைமீ னடுவனோ யாணை
சேம மாகவே ரெயுமெனச் செய்தனன் தேர்த்தே. (உஅ௪)

தேர்த்த பின்னர்கஞ் சித்தனால் கூறிய விதமே
கூர்த்து பற்பல சாபகீக் கிடுங்குநிப் பென்ன
வோர்த்த மந்திர முறைத்துப்பின் போகத்துக் கணித்தா
யார்த்த நன்மவுஞ்ககந் தனைபரு வினரால். (உஅ௫)

போடிநாயக்கனுந் துச் சித்தர் எழுந்தருளல்.

இற்றைக்கும் பிடியானைக் கன்றின்று நனியுலவு மெழிலார் பெற்றி யற்றைக்கும் வளநாடென் றனைவோருமெடுத்துநாக்குமருமைமேவி எற்றைக்கு மயிலாடும் பாதையமர்ந் திடுகித்த ரிடமே முன்வந் துற்றசுப்ப ராயநா யடுவந்தன் னுளக்கருத்தை யுணர்ந்த வோரந்தே.

சித்தர்கீது வைரமிடல்.

கண்டமநா யக்கனார் வழியாகக் கவின்போடி நகரைச் சித்த ரண்டிடவு மநகருக் கரசியாங் காமுலம்மை யன்பின் வேண்டத் தொண்டர்குழா நனிபரச வான்டுவதி கையிற்கரவு குழந்து நின்று தொண்டு செய்வார் போலபிற யித்தசுப்ரமணியப்பேர்ச்சுருணமில்லி.

சித்தருக்கித்தனைபெருமையருள்விளக்கத்தாலெனவோர்சிற்று மோ ரா, தத்தமதில் வைத்திருக்கு மொட தத்தின் பேறென்றே யகத்து ட்கொண்டிங், கித்தனாமே லதனைவயப் படுத்தினமக் கெலாநலமு மெய்து மென்று, சித்தரோ டுள்விடு பகைகொண்டான் பின்வரு தல் சிறிது மோரான். (உஅஅ)

கன்றுமனத்தினிற்றுணிந்துசித்தனாயேகோறல்செயக் கருத்துட்கொ ண்டு, குன்றினிகரத்தனையாம்வயிற்சுதைப்பொடி படுத்துக்கோதிலான் பா, லென்றகங்கன் சித்தனா ரருந்துதற்குக் கலந்திய வியல்பி னுண்டார், நின்றயலார் சிறிதுணர்ந்து கெட்டுயிர்த்துப் பிரான ருளை நினைந்து போற்றி. (உஅக)

குழமிசின்னார் அடிதுடித்துப் பாதவிக்கு மஞ்ஞன்று குறிப்பாற் கண்டே, யுழுவற்பே ரன்புடைப சித்தமுற் தியுமெங்க னுமை யோர் பாகன், மழுமருங் கரத்தனை மனநினைந்து மணிகண்டத் தமுதே தில்லை, முழுமணிமன் நகத்துநடமாடெயன் றவனைமுறை யிட்டா ரம்மா. (உக0)

சித்தர் பதிகம்பாடிப் பழநிலாநீருநீநல்.

“அன்றுவிடத் தனையருந்தி யகிலமெலா மோங்கவைத்த வரசே” யெ ன்னா, வின்றமிழ்ப்பா வினைப்பாடி யெப்போதும் போலவங்ங னிருந்தபோது, தன்னடித்தொன் டர்கொல்லாஞ் சித்தநாக்கண்ட வரருளின் தகைமைநாடி, யென்னேயிவ் வயிமுண்டுஞ் சித்தர்புடந் திட்டபொன்போ லெங்க லென்று. (உகக)

சோழர் ஜயந்தாரணி சித்தர் திருப்பணிக்குத் தீரவியம் அளித்தல்.

கொடியவனான் வயிரமிட்ட குறிப்பதுவு மதனாலோர் குறைவ ராமே
யடிகள்விளங் குதலுங்கண் டத்தலத்து மாந்தரெலா மதிச யித்துப்
படிமிதி விதுபுதுமை யெனப்போற்ற வந்தகளைப் பரிவோ டானுங்
கொடியிடைக்கா முலுவம்மை சித்தர்செயும் பணிக்காம்பொன்
கொடுத்தித் டாரால். (உகஉ)

சுப்பராயநாயடு மதுரைத்துச் சித்தரை அழைத்துவரல்.

யின்னரந்தச் சுப்பரா யலுளைய மும்முளத்துப் பெரிது நாடி, யென்
னுடையா யறுபானுன் காடலரன் செயங்கூட லெழின்மு துருக்
கின்றனைது மெனவழைத்துக் கொண்டேக வான்டனுந் யிருக்கு
மேல்வை, யன்னந யடுதனக்குப் பேறனைத்து மிருந்தும்புத்தி
ரப்பே றின்றி. (உகங)

சித்தர் கோய்துநாடடைதல்.

தான்வருந்து கின்றமையைச்சித்தமூர்த் திகட்குணர்த்தத்தாமுமைய
கூன்பிறையை யணிபுவனை யருளாலோ ரான்மகவுங் கூடு மென்று
தேன்பொதிரெஞ் சொலினுசர் வாதஞ்செய் தப்பதியி னின்றிஞ்
சித்தர், வான்புனையுஞ் சிகரிகள்கூழ் வளர்கொங்கு நாடதனில்
வந்து சேர்ந்தார். (உகச)

சோழசிகாமணி ஜயந்தார் சித்தரைத் தரிசித்தல்.

சித்தர்பெரு மிதமனைத்து மெல்லோருஞ் சொலக்கேட்டுச் செவிக்
கங் கார்வம், வைத்துடைய சோழசிகா மணிக்கரச னுமொருவன்
மனமா சற்ற, சித்தனானுங் குருநாத ரெட்டிபுங்கண் டடிவனங்கி
வினாவிற் றம்மூர்க், சித்தருணம் வரவேண்டு மெனவேண்ட வேண்
வேதற் கிசைந்து சென்றார். (உகரு)

பத்திவேண் டும்பழுத்த மனம்வேண்டு மடியார்மெய்ப் பத்திவேண்
டுஞ், சுத்தசன்மார்க் சுப்பெருநன் னெறிவேண்டுஞ் சிவவடியே
தொழுதல் வேண்டும், சுத்தமவெற் சித்தனாயும் பேறத்தக்க தோர்
வழிபைய யுணர்த்து நென்னச், சித்தமார்ச் சுத்தி னன்றி யிவையனைத்
தும் பெறுவரிதாந் தேர்தி பென்னு. (உகஊ)

ஜம்நீதார்துநாதசெட்டியாருக்குச் சித்தர் அருக்கிரகித்தல்.

சின்னா த் தலத்தினில்வீற் திருக்குங்காற் சித்தர்களுல் செவ்வே
போதித், தன்னைபுவ னைத்தாயி னொன்பெறுதற் கோர்மனுவு மறுக்
ரகித்து, மன்னர்கள்பற் பலருமிளம் பள்ளிரகர்ச் சாயியென வழ
த்தும் வண்ணம், பொன்னகருங் கனிதூங்க வோமமும்பற் பலமுடி
த்துப் பொருந்தினூரால். (உகௌ)

ஆறவதுயாகம் அகண்டகாவேரி.

அத்தனிடப் பாகம்வள ரம்பிகைக்கான் டாண்டுதொறு மலியீதற்கு
வைத்தமகக் காலம்வரச் சித்தருளக் குறிப்பறிந்து வழங்கும் பூமான்
மெய்த்தபுகழ்க் குருநாதன் வேண்டுவரைப் பொருள்கொடுத்து மெய்
வாக்காதி, யொத்ததிரி கரணங்க ளும்முவந்தே தொண்டசெயற் குள
மகிழ்ந்தான். (உகௌ)

பாகரமோதிப் பருமறை தடுத்தல்.

அகண்டகா விரியுடன்மற் திருநதியுஞ் சேரிடத்தா வரண மைந்தா
மகம்புரியுஞ் சாலையமைத் தந்தனார்க னானிருழ வடியரோடு
திகம்பரியை நாடிபே யாந்நுமகந் தனைக்குயிற்றச் செல்ல னைத்து
நகங்குழியப் பொழிதலுக்குத் தலைப்பட்ட வவ்வேலை ஞான சித்தர்.

வேறு.

“எத்தனையோ துன்ப மியாகமதற் கெய்தியதிங்
தத்தனையுந் தாமகற்று மம்பிகை” யென் றோர்வென்பா
சித்தர்ப்பணிந் தேயோதக் திருவருளாள் மழைநிற்ப
வித்தலத்தா றுய்வேள்வி யினிதாக முடிந்ததுவே. (௩௦௦)

வேறு.

சக்கரநீதாபளஞ் செய்ய ஜம்நீதார் வேண்டேதல்.

இவ்வண்ண முடித்துமிளம் பள்ளியெனுஞ் சோழகிகா மணிக்க னொ
ய்த, மைவண்ண மணிமிடற்றுப் பெருந்தகையா லயப்பணிகண்
மரபி னூற்றிச், செவ்விதினங் குருநாதன் சித்தமூர்த் திவினருளாற்
செய்யவேண்டு, மெவ்வமறு மட்டபந் தனமென்றே யுளத்தெண்ணியி
ருந்து ளானால். (௩௦௧)

அன்னவர்களுள் சித்தரருட் சந்ததியில் வந்தணைந்தெம் டடிகளோயா
னின்னிடம்வேண்டுவதொன்றிங்கதுபுரியின் றயரமெலா நீங்குமென்ற
றன்னவண்ண முடிவதற்குக் காலமனு கியததுவே யாலயக்கு
மன்னுசக்க ரத்தாப னம்புரிவ தெனவடிகள் வழத்த லுற்றார். (

ஐயகேண் மதியதுதா னந்தனாரற் செயப்படுவ தல்லா லெம்போல்
வையமிசை யந்தனரை யொழிந்தவர்கள் வகுப்பதன்றே வன்னடி
யால்தான், செய்யவிசை வதுமெங்க னெனச்செப்ப வன்னதனைச்
செவியிற் கேட்ட, பொய்யில்சிக் தையையுடைய சோழசிகா மணிக்
குரிசில் புகல்வான் மன்னே. (௩௦௩)

பிறப்பானோ ராயிரமா மந்தனாரு நீனையொக்கப் பேச லாமோ; அற
ப்பாவை பங்கனாருட் புறம்பெற்றார் சாய்வித ராகி லாரே, தன்றப்
பால்தான் செய்தவத்தின் றன்மையினு லெழுந்தநீர் தாமேசெய்ய,
மறுக்காத வணமருண்டி னென்றிடச்சின் னுட்கழிந்து வயங்கச்
செய்தார். (௩௦௪)

சித்தர் சக்கரத்தாபனஞ் செய்தல்.

சித்தமுற் திகளும்பந் திரத்தாப னம்புரியுஞ் சிறப்பைக் காணப்
பத்தியொடும் பலதேயத் திருந்துவரு வோருமதன் பக்கத் துற்ற
வுத்தமர்ப்பப் பலருமாங் காங்குள்ள யோகியரு மொருங்கு சேரத்
தத்தமக்கா மாளிகைக டமிலமைத்தா கமமுறையே தழுவிச் செய்
தார். (௩௦௫)

சபிஜிஸ்டர் அப்பாசாமி முதலியார் நந்தகரிக் கேழுந்தருளச்

சித்தரை வேண்டல்.

அதுகாண வந்தவருண் முற்புரிபுண் னியமுதிர்ச்சி யமைந்த வாற்றா
லதிசுணபக் குவமடைந்தா றந்திக முப்பாசாமி யெனும்பே ராளர்
மதியாருஞ் சடாடனியர்க் கருளுபதே சம்புரியும் வடிவேற் செங்கை
நிதிபோல்வார் திருச்செங்கோட் டினிலுத்தி யோகநிலை நிலைக்கப்
பெற்றார். (௩௦௬)

அப்பேயரார் கஞ்சித்த முர்த்தியைக்கண் டழலினிடு மெழுகே யாகி
இப்படிமே லிரும்பினித்தான் காந்தமிழுத் திட்டதுபோ லியையக்
கண்டு, செப்திருந் பரிசுதிக் கைக்குரிய ராக்கவந்தச் செம்மருனு
மைப்படியும் பொழிவார்தன் னகர்க்குவர வேண்டுமென வருந்திக்
கேட்க. (௩௦௭)

சித்தநீ திருச்செங்கோட்டைதல்.

சித்தருமெய் படியர்குழா மரவொலியார்த் திடச்செங்கோ டெய்து
மேல்வை, யத்தலத்தார் விடபேதி யாற்பீடிக் கப்படவு மன்ன போது,
முத்தர்திரு வருட்பொலிவு கண்டசில்லோர் முன்வந்து முனிவ
ரேரீ, ரித்தருண மாந்தரெலாம் பும்பாட்டை யின்றுதொலைத்
திடுக வென்றார். (௩௦௮)

வேண்பாவோதி விடநோய் அகற்றுதல்.

அன்னதனை யோர்ந்தசித்த ரத்தலத்துப் பெருமானெம் மமையோ
டுற்று, மன்னுமத்த நாரீசன் மலர்ப்பதக்கதைத் துதித்தொருவெண்
பர்வ குக்கத், தன்னிகரி னோயொழிந்த தன்மைகண்டு சித்தர்புகழ்
தரையி லோங்கப், பன்னருஞ்சீ ரப்பாசா மிக்குரிகில் கிந்தைதனிற்
படிந்து நின்று. (௩௦௯)

அப்பாசாமீ முநலியாருக்கு அங்ககிரகித்தல்.

அறியாமை கொள்பிரம சமாசமே தியாசயியே யான மார்க்கஞ்
செறியாமை விட்டொழிய வவ்வவற்றின் குறையனைத்துந் தெரித்து
ணர்த்திக், குறையாத சீர்மலிமுப் பொருளுண்மை தனையுணர்த்துங்
கோதில் வாய்மை, மறியாரும் கரத்திறையே பரமெனுஞ்சித் தாந்த
நெறி மரபிற் காட்டி. (௩௧௦)

திருச்செங்கோட்டுக்குப் பதிகமோதுதல்.

சித்தியிரண் டெனவுணர்த்திச் சிவன்காட்டுஞ் சித்தையிரே காணுஞ்
சித்தா, மெய்த்தசிவன் பேருணர்வ னுயிர்தான்சிற் றறிவென
விளங்க வோதி, யத்துவித மிரண்டன்மை யென்றுணர்த்தி யேயடை
வி னுயிர்மெய் போல, வைத்தலை யுயிரோடிக் கிறைக்கையி் தென
நன்கு வகுத்துக் காட்டி. (௩௧௧)

அன்பினொடு சிவோகம்பாவனையுணர்த்தி யத்தலத்துக்கருந்தமிழ்ப்பா
மன்னுதிருப் பதிகமுரைத் தெழுந்தருளும் போதுமுன மனத்துட்
கேட்டிட, யுன்னகினைத் திடுங்கொடியோ னமக்குவேண் வெயொழி
யினுயர்மருந்தே, யின்னதனைக் கவர்தலை மென்றெடுத்தப் புறப்படு
த்தி யினிய னாக. (௩௧௨)

சித்தர்கீது வயிரமீட்டவன் தீரும்பவும் மருந்தபகரித்தல்.

மேவுமன்பி னொருவரென நடித்துவரு கையிற்சித்தர் மேலன்புள் ளார், பாவியிவன் செயலனைத்தும் பரிவினெடு மெடுத்தாரைத்துப் பன்னு வார்நம், மாவியலுந் துரைத்தனத்தார் முன்விடுத்துத் தண்டித்தன் மரபே யென்றி, யாவருமொன் றுயிசைத்தா ராவத்தனை யினிதுணர்ந்தெம் மடிக ளாரும். (௩௧௩)

தீங்குநனைத்தார்கீதும் தீருவுளமிரங்கல்.

இன்னசெய் தாருக்கு மினியவே செய்யாக்கா லிருநீர் வைப்பி லன்னோவென் பயத்ததுசால் பென்றதிறுக் குறட்பொருளை யறியீர் போலு, மன்னோனை யழைமினென வந்தாங்கன் னவன்றனக்கா வனவே நல்கி, யென்னேயிங் கிவன்றன்வினை யிருந்தவா வென்றேயின் னைகச் செய்தார். (௩௧௪)

அரும்பொருளா மருந்துமவ ரறியாமற் கைக்கொண்ட தன்றி முன் னார், விரும்பியி ரம்பொடித்துக் கீரத்திற் கலந்தளித்த விரோதிக் கும்மே, பரிந்தவலுக் கிவண்வேண்டு வனநல்கிப் பதியேகும் படியே விட்ட, விருங்கருளை பென்னென்பேன் கருணை தனக் கொருநிலம் றிவனே யென்றார். (௩௧௫)

*“ திருக்கொடி மாடச் செங்குன்றா ரென்னச் செப்புமா நகரிடைத் தன்பா, லுருக்கமா ரப்பா சாமிமா லகத்தி லுறைந்திடு காலெவிண் னாடவந், தருக்குலாங் குபர மங்கலந் தனிற்றான் ராற்றிய திருப்ப திகத்தி, விருக்குமோர் பாகி லின்றைக்கே மழைபெய் திடுமெனப் புகன்றதை யுணர்ந்தே.

“எத்தனை கோடி யண்டமு மனந்தி லெண்ணிலோர் னொடியினி லியற்றாந், சித்தர்தம் பெருமைக்கடலிலோர் துளிபுஞ் சேர்ந்திடாச் சித்தராய் மடமை, வைத்தபெட்டகமா மூடரிற் சில்லோர் மாரியின் றெய்துந லின்றே, ஓத்தமர்க் குணாப்பாம் பழியெனப் பேசி யுற் றன ரன்னதை யோர்க்கும்.”

* இதுமுதல் மூன்று செய்யுள்களும் சேந்தூர் வித்வான் கந்தசாமிக் கவிராயரவர்கள் பாடிய மகோபகாசவினக்கத்திற் கண்டன.

“அன்னவ ரோடுபன் மன்னரும் பிறரு மடுச்சுவந் திடச்சபை கூட்
டிச், சொன்னநற் பதிகந் தனையரந் கேற்றிச் சொற்பொருள் விரித்
திடு னாளின், மன்னுமக் கனியை யுரைத்திடும் பொழுதே மாற்றலர்
வென்கவு நல்லோர், துன்னிய மகிழ்ச்சி கொளவுமா மாரி சொரிந்தி
டப் புரிந்திடுந் துயோன்.”

திருச்செங்கோட்டு ஜயீந்தாந் யாகத்துக்காய் பெருளளித்தல்.

பின்னருநஞ் சித்தர்பிரான் செயுமாடன் முழுதுணர்ந்து பெட்டி னந்த
நன்னகரை யாளுடையா னயந்தாயி ரக்கணக்காய் பொருளு நல்கக்
கன்னியம்பூ கத்துசல் கனிந்தாடு மகனிர்சேறி கருவூ ரன்று
பன்னியவன் றுண்டர்கரா மிசைந்தசே யழைத்தபழம் பதியேயாதி.

சேன்னிமலை காங்கேயமுதலிய தலங்கட்டி பதிகம் அருளுதல்.

அமரர்களுக்குச் சென்னிமலை காங்கேய மகிலாண்ட புரமே யன்பர்
திமிரமகற் றிடுகின்ற சிவன்மலைக்கு டருந்தமிழ்ப்பா செவ்வே
சாத்திக், குமரனுறை காங்கேய நகர்வாழ்சே டாசலனாந் குணமிக்
கோனிங், கெமையுடையீ ரெழுந்தருண்மி னெனவேண்ட வுடம்
பட்டா ரெவைக்கு மெட்டார். (௩௧௪)

சித்தாந் சேலநகர் அடைதல்.

அன்னவன்மா துலனெய்து நீர்நோயைத் தீர்த்தருளி யாண்ட
டைந்த, நன்னலத்த குணமுடையான் வேண்டமக வரமளித்தந் நகர்
க்கணுற்ற, சொன்னவினை செயுஞ்சாமி யாசாரிக் கறுமுகன்டன்
துணைப்ப தத்தின், றன்னியல்பை வினக்குமனு வொன்றளித்துச்
சேலநகர் தனையுஞ் சார்ந்தார். (௩௧௫)

வகிசில் கிருஷ்ணசகீர் ஐயி மாளிகையில் வகிக்குங்காந்

பப்பல ஜயீந்தாந்கள் வழிபடல்.

வந்தசித்தர் பெருமைகண்டு வரவேற்ற ‘கமிடிமெம்பர்’ மறையோ
ரேந்தன், முந்துரசா யனநாலும் கியாயவா தத்துமிக முதிர்ச்சி பெற்
றுர், சந்தமலி யுங்கிருஷ்ண சாமியையர் சித்தருக்கார் தகைமை
செய்ய, வந்தில்கிற் சிலமன்னர் பிரபுக்கள் சித்தந்நட்பி னமர்ந்தா
ரம்மா. (௩௧௬)

சுகவனேசுவரர்க்கும், சுந்தரராஜப்பெருமானுக்கும் தூதுபாடல்.

மின்னரந்தக் திருத்தலத்து ளமர்ந்தசுக வனேசர்க்கும் பெருநீர் வன்ன, மின்னுசுட ராழிவல னேன்னுசுந் தரராச வியன்மா லுக்கு மன்னுமொரு தூதொன்று பாடியரங் கேற்றமயம் வளர்செங் கோட்டிற், னன்னுதன்பின் னோன்மாளி எனயிற்சித்தர் வதிவதெனச் சொல்லக் கேட்டு. (௩௨௦)

அஸிஸ்டன்ட் ரிஜிஸ்டரார் ஜனரல் மாரியப்பழதலியார்
சித்தரைத் தரிசிக்கச் சேலம் வருதல்.

சென்னைவளம் பதிவாழ்வான் றிருக்கவ நகர்க்கணித்தாச் செறியு மூரான், பொன்னைய குணமுடையான் பொறையீகை முதலுணாம் பொதுளி யுள்ளா, னென்னையுமோர் நன்பினனாக் கொளுமாரி யப் பவே னொண்ணி யார்க்கு, மன்னைநகர் சித்தர்வாழ் தன்பின்னோ ளமர்ந்திருசெங் கோட்டை யன்மி. (௩௨௧)

வருவழியிற் சித்தர்பிரான் வதிவதெழிற் சேலநகர் மாட்டேயென்று முரிமையுட னுங்கழுத்தி லேறுமுகக் கண்டியன்னுர்க் குற்றதென் னுந் தெரிதினொக் கேட்டொருசொல் கனவதுபோ னினைவில்வரத் தெளி வோ மென்று, மருமலர்ச்சோ லைகன்புடைசூழ் சேலநகர்ச் சிவன் கோயில் வந்தா ரன்றே. (௩௨௨)

ஐயாழக்கண்டிகோண்டிறைஞ்சிவாழ்படல்.

நண்ணியெங்கள் சுகவனே சப்பெருமான் றிருமுன்னர் நலயார்சித்தர் புண்ணியஞ்சேர் திருவுருவாத் தரிசித்துக் கண்டியின்றன் புதுமை யாவு, ஷண்மகிழ்சி னோடுத்துணைப்ப அடவிருந்தார் கவிதாங்க அணர்ந்துஞ் சித்தர், தன்மையுடன் வரவேற்றுப் போன்கலந்த லாசுதனைத் தரியோ மென்றார். (௩௨௩)

அன்னபோ தடியவகுஞ் செல்வகுமே விரவியரங் கேற்ற திற்கு நன்னயப்போ தாகலாத் பொன்புனைத லாகாவென் னுட்டத் தானு ளுள்ளியே சித்தர ஷண்மாமன் வானாவங் குற்றாநாக மின்னுந் துவருள்ளினக்கவிடையருளாநெத்தநனைமேனிசேர்ந்தார்.

வேறு

திருவருட்பேற்றைச் சித்தித்திரங்கல்.

திரிபுரான் தகப்பெருமான் திருக்கோயில் கொண்டதலம்
உரிமையுனர்த் திருந்திருமாற் கோர்துதுஞ் சுகவனத்திற்
பெரிதுமெழுந் தருள்புரியும் பெருமானுக் கோர்துது
மருளியதனுட்பொருளை யறிவார்மற் றறிவாரே. (௩௨௫)

“அணிதிகழு மணிமாட மளவுதிரு ஹிற்கோலா
பணிபூட்டே யெனவிரதம் படைத்தவெனைப் பார்மீதில்
துணிவுடனே கொண்மினெனத் துய்யதிரு வாக்களித்தால்
தணிந்ததைக் கொள்வேனலது தள்ளிவிட மாட்டேனே.”

இன்னபடி ஹிற்கோலத் தெம்மானுக் குப்பதிகம்
அந்நிலையி லேயருளி யதனையுநம் மாரியப்ப
மன்னனிட்டு சேர்ப்பித்து மனதுகளி கூந்திருந்தார்
தன்னிகரி நவப்பெருமை தரணியெலாம் போற்றுவே. (௩௨௬)

வேறு

குநதிகளஞ் சேய்து சேன்னை கூவோமென்பது.
தாம்புனைந்த பின்னரிது கொடுவந்த மாரியப்பச் சதுரன் தன்னை
யாப்பரிசா லாகிமொழி கூறியெமைச் சேன்னைதனக் கழைப்பக் கண்
டாங், கூம்பமரும் பச்சைவரைக் குருவடிவையக் கண்டபின் கூடிடுவ
மென்னுத், தேம்பொழியும் விடையுதவச் செங்கோட்டை மாரியப்பச்
செல்வர் சேர்த்தார். (௩௨௭)

சித்தி திருவுளமறியாது தேவாரமெனப் பெயர் புனைதல்.

ஏராரு மினப்பள்ளி யெழின்மாடச் செங்குன்று டல்லைக் கென்றும்
பேராரு மன்னவரும் பிறபலரும் பெருஞ்செல்வ முடையார் தாழு
நாராரு ஞானசித்த மூர்த்தியடிப் பொடியாகு நலம்பெற் றாரும்
பாராரும் புகழ்படைத்த புலவர்களுஞ் சித்தருளப் பாங்கோ ராது.

*“பூம்பாவை யகம்பொலிபு மாலயனும் காணரிய புனித ஓரம்
பாம்பாவை யகம்புனைந்த பரமன்மனோன் மணியானைப் பார்த்து
மாவே, தாம்பாவை யகம்வாமந் தனி னுறைய வென்றனைந் தமிழில்
நால்வர், தேம்பாவை யகம்பணிந்து செப்புதனைர் தென்குருகூர்
கிறந்து வாழும்.”

* இதுமுதற் பத்துச்செய்யுளும் காங்கயம் அட்டாவதானம் வெ. சேஷா
சுலையடி அவர்களியற்றிய தோத்திரப்பதிகத்துட் கண்டன.

“பந்தனைய நகற்குழலார் பாசவலை கடந்தவர்கள் பண்பு மாவி
டந்தனைய நையதெனக் கனாவினிலும் நினைபாத ஞானி செந்திற்
கந்தனையன் போடுள்ளிக் கனாகுருக டாட்சமதைக் காண மிக்க
வந்தனைசெய் தன்னுன்பா லுபதேச மொழிகேட்ட மதுர மூர்த்தி.”

“மெய்யக்க ரத்தின்மிசை மேவிடுநல் லுயிர்போல வேண்டு மன்பர்
துய்யக்க ரத்தின்மலர் தூவிவணங் கிடவருளைச் சொரியு மேகம்
பையக்க ரத்திருந்தும் பகழிதொட வங்கசனும் பயந்து போற்றுங்
கையக்க ரத்திருக்கண் டனைநிகர்தூ யன்பெரிய கருணை யான்.”

“திருக்கயிலா சவர்க்கத்தி னடிமையெனு ஞானசித்தச் சீர்ப்பேர் பூண்
டான், உருக்கயிலா சடையும்விழிக் கலைவாணி யுநானாவா லோர்த்து
மாமுக், திருக்கயிலா சற்கதியைப் பெறமக்கிங் கித்தேகங் கட்டி
நட்பால், இருக்கயிலா சட்டையின்றி விடுத்தலெனத் தன்மனதி
லெண்ணிமேலே.”

“சீர்பெருந்திங் கனிகொழுத்தெங் கிலையெனப்பாய் புளவீடையிற் சிற
ந்த ராவின், பேர்பெருந்தார் செறிமணியும் வெதிரொடுக டாம்பொழி
யும்பிறங்கன் மாணும், காற்பெருத்தந் தாவளஞ்செங் கன்னறருந்தில
முங் கால விசி, தேர்பெருந்தா ரணிபுதித்த காவிரிக்கிழ்க் கரைக்
கொங்கு நீண்ட நாட்டில்.”

“பன்னிருகு றியர்க்குமக லாவிருளை வெண்மையெனப் பதிக்குங்
கூத்தற், கன்னியர்நா புரப்பேரி கறங்கிடவல் குலிரதத்திற் கனத்த
தொங்கை, மென் றுமக வங்கனிரைந் திணைகொக் கடலிடையா லிருந்
தல் லோய்ப், பன்னும்கிழிக் கணைகொடுமா னுதற்கிலையை வளைத்து
மதன் படையை வெல்ல.”

“வந்தனம்பா மெனப்பேகி யவன்கண்கொன் விதமாய மல்கன் தாழ
வந்தனம்போல் கடந்தகொயு மாபொழில்சூ ழ்வம்பள்ளி மாநகர்
க்கண், வந்தனம்பந்தனமெனவான் வாழ்த்துமதி முகன்பேனி மானி
ன் பல்ல, வந்தனந்தா மனாழகைநே னன்னையகி ளாண்டமையால்
மருவி வாழும்.”

“பவ்ளமலை நிகர்த்தவரப் பவளமலை படக்கியமர் பண்பார் நாகந்
துவளமலை யாநடியா துவளமலை தனைநொடிவெல் சோதி யன்ன
சவளமலை மதிமுக்கஞ் சவளமலை யனநேர்குஞ் சரியு லாஞ்ச
லவளமலைக் கான்வளிபுல் லவளமலை நேர்முருக னுரை யின்ற.”

“கடவுண்மிசைத் தேவாரப் பதிகமுரைத் தானதனைக் கணிவு மிக்க
படவுண்மகிழ்ந் தந்நகர்வாழ் வணிககிகா மணிதன்பாற் பற்று மாயை
கெடவுண்பிர சாதமரன் கிருபையொடு தரப்பெற்ற சீர்த்தி யெங்குந்
தடவுண்மைய னுஞ்ஜமீன் குருநாத வள்ளல்பொரு டர்து மண்மேல்.”

“பத்தரன வரதம்ப டித்தியனில் ஞானவழி பற்ற வும்ம
பத்தரன வரதம்ம மையிலனுநா தவர்க்கப் வங்களைச்ச
பத்தரன வரதம்பண் னாவுமச்சிற் பதிப்பித்தான் பாவ லர்க்கின்
பத்தரன வரதம்பொ ருந்தியநா லிதுவெனயாம் பன்னு வோமே.”

ழவர் திருமுறைக்கன்றி யாவர் பாவினங்களுக்கும் அப்பேயர்
தகாதெனச் சித்தர் அருளல்.

தேவார மெனமகுட மிட்டச்சி லேற்றியதைச் சித்த ரோர்ந்து
சேவாண்ட துவசத்தான் திருவுருவா மொருமுவர் தெய்வப் பாடற்
றேவார மெனகிலவு மேயன் டி மற்றையாப் சிறுவா னென்று
மாவாரும் பாமாலை பதிகமெனக் கூறுதனன் மரப தென்றார். (௩௨௬)

தமிழ்ப்பண்டிதர் சரவணபிள்ளை நகவின்றிப் பகைகொள்ளல்.

இவ்வுண்மை யோராதா சித்தர்திரு வுள்ளாடிகோ னென்றே யன்னோர்
செவ்விதிற்புறம்புறங்கூற வந்நகரிற் றமிழ்ப்புலமை சேறிந்த துயோன்
கைவலத்தின் மாணேந்து மடிகளடிக்க கன்புடையான் கந்தனுக்கு
கைவண்ணமனங்கொண்டதொழும்பாற்றுசரவணரன் னுமத்தோனே.

சித்தர் அப்புநங்களைப் பண்டிதர் செவ்வனே தேரிதல்.

மிளாத சுரளையாற் பிடிக்கப் பட்டெந்த விதத்து மின்ன
கோளாய் கோய்திரா தென்றுபல ருங்கூறக் குழையு மன்பால்
வேளோறுந் தந்திரேறி சோலைசூழ் ந்நகரில் விமலை யார்தந்
தானோநா டியபரிசாற் சித்தர்பலளைய்களொலந்தவிப்பக்கேட்டுமி.()

வீழியிலார் தமக்குவீழி தந்துஞ்செங் கோட்டினிலே விடநோய் தீர்
த்து, மழையிலா மையின்மழைதான் பொழிவித்து மிம்மான்பா ரற்
புதங்கள், கழியமிக வாற்றிவரு சிறப்போர்ந்த வத்தலத்துக் கனவா
னென்றும், பழிதபுநற் குணமுடையான் சரவணமா றையொருகாற்
பரிவி னோக்கி. (௩௩௨)

சித்தர் மனப்பாங்கைத் தெரிந்து வழிபடல்.

அப்புலவன் செய்ததொரு புண்ணியத்தாற் சித்திரை நீரடைந்தா
லன்றி, யிப்பெருநோய் தீராதென் றுரையாட நன்றென்றே யிசைந்
தாங் செய்த, வைப்பதற்கு முடிவுபெறக் காலடியைத் தூக்கிவைத்து
வந்து சித்தர், மெய்ப்புவுனை க்வசமெனுஞ் சுண்ணவெண்ணி றளி
ப்பவுடன் மெலிவு தீர்ந்து. (௩௩௩)

சித்தரரங் கேற்றுதற்காத் தூதுசொலார் தமிழ்மாலை சிறக்க நாடிப்
பத்தியொடு பாயாமும் பகர்ந்தும் றதணிற்றும் பட்ட பாடும்
வித்தகனார் விபூதியினால் விடியபெற் றியும்பெரிது விளக்கிக் காட்டிப்
புத்திமிகு புலவர்பிரா னகன்றதற்பி னடந்தகதை புகல்வா மன்னோ.

பாகனகர் ஜயீந்தார் பணிந்து முறையிடல்.

இவ்வுன்மை தனைநேரிற் கண்டபா கற்பட்டி யென்னுந் தேத்துச்
செவ்வின்னவா முந்நகரத் துக்குடையான் செல்வமெலாஞ் செழித்து
நின்ற, மெவ்வமறும் புத்திரச்செல் வம்பெறு வில்லாளுக் கெய்தி
நின்ற, கவ்வைமலி பூதோபாதையையாருமொழிக்காமற்கவலை யாகி.

பதிகமோதிப்பருவரலகற்றல்.

அடிகளார்க் கறிவிக்க வவரந்த நகரணுக யன்பா நீற்றுப்
பொடியருள வதுபரிதி முன்பனிபோ ளகன்றிடவே பூங்கொம்பன்
னார், படியிசைநன் மகப்பேறு பெறக்கருணை பாலித்துப் பதிகமோ
தித், கடிநகரி லாலயத்தி யந்திரத்தா பனம்புரிந்து களித்த பின்னர்.

சந்திரநாதன் தண்ணளிபெறுதல்.

பச்சைமலைச் சித்தர்பெரு யான்றனையே தரிசிக்கும்பரிவு மேற்கொண்
டச்சிரத்தை யொடுமாற்றார்க் காயநின்ம லோசார்க்கு மறப்பரிசுர்
நச்சியநின் மலமணிக்குந் தமிழ்மாலை பலசாத்தி நாடித் தம்மை
யிச்சையொடு மாட்கொண்ட குருபிரா னடிக்கமல மிதயம்வைத்து.()

மேவுமோ ரபராத விண்ணப்ப மெனுமாலே விரைந்து சாத்தி
யாவலொடுங் குருநாதன் தனைக்கண்டென் தனையாண்ட வரசே யிர்தப்
பூவிலுன தடித்துணையே விரும்புமெனைப் பூலோக வியாபா ரத்தி
லேவியது நலமேயோ விதுதருமோ வெனவவரு மினிது நோக்க. ()

சேன்னையிற் சித்திநீ அமர்தல்.

உன்னுலிவ் வுலகத்தி லாவசில வுண்டதன லுடனே நீயு
மிந்நாகந் தனையொர் இச் செல்வாயென் றேவிடுப்ப விலங்குஞ் சித்தர்
தன்னேரி லாக்குரவன் திருவானை தனக்கஞ்சிக் தன்னோ டெற்ற
பொன்னுன குணத்தவரைப் போய்மருவிச் சென்னைநகர் பொருந்தினு
[ரால். (௩௩௯)

சித்தர்வருஞ் செய்தியைக்கேட் டிருவிழியி லான்விழியைச் சிறக்கப்
பெற்ற; வத்தகுதி மானநங்கண் மாரியப்ப வபிதானத் தமர்ந்த கோ
வும், வித்தகச்சற் குணத்தவரா மன்பினர்பல் லோரோடும் விரைந்து
மேவிச், சித்துருவாஞ் சிவனருளே யெதிர்கண்ட கோலமெனச் சிற
ப்பப் போற்றி. (௩௪௦)

வரவேற்றுப் பல்லுபசா ரம்புரிந்து முகமனுடன் வாழ்த்தி யெங்கள்
பெரியோர்செய் தவமேயோ பேதையேன் தவமேயோ பிடார்சென்
னைப், புரிமேவி யுறைவோர்செய் தவமேயோ புனிதன்வரப் பெற்ற
தென்று, பரிவோடு முரைசெய்து மாளிகையொன் தமைத்திருக்கப்
பண்ணி னாரால். (௩௪௧)

தமிழ்ப்பண்டிதர் சின்னச்சாமிப்பிள்ளை ஞானசிந்தபுராணமியற்றிவழிபட ல்.
இன்னபடி யிவரிருக்க வெத்தலத்து மிவராட வினிதாக் கேட்டிங்
கென்னிருகண் னென்றன ருயிரென்ன விருந்தவெழிற் புரசை வாழ்
வான், மன்னுமோ ரவதான மெட்டுமெவ ருங்காண வயங்கக காட்
டுந், தன்னையே யனையசபா பதிநாவ லோன்பாலென் தனைப்போற்
கற்றோன். (௩௪௨)

அன்னநா ளிருமுறையோர் பெண்பாலோ ரன்பன்முறை கேட்டுச்
சென்று, செந்நெலவட் காப்பூதங் கொடுவரச் செய்தும் மலிந்த
திருவா ரூர்வாழ், சின்னச்சா மிக்குரிகில் சித்தரினற் புதம்பலவித்
தேயத்துள்ள, மன்பதைக னுணர்தருமார் ஞானசித்த புராண
மென வகுத்தான் மன்னோ. (௩௪௩)

திருமேவும் பூவைகள்க் கலியாண சுந்தரனுஞ் சீமா னுந்தங்
குருநாத ரிவரென்னப் பற்பலசந் தக்கவிகள் குலவச் சாத்தி
யருகார்த்தான் திருச்சிற்றம் பலநூனி யும்மடிகட் கன்பதாக
விருகிலமும் புகழ்தருமா றுகிரியப் பாவதுகொண் டேத்தினான். ()

பற்பல திருப்பதிகட்கும் சிந்தி பதிகம் அருளல்.

இப்படியாச் சென்னையின்கண் ணாமர்துலகம் புகழு கின்ற வியல்வ
லோர்கள், செப்புபிர பந்தமதற் களவிலை யவரவர்க டெரித்த
வண்ண, மொப்பியிறை யமர்தலங்க ளொவ்வொன்றுத் தரிசித்தே
யுயர்பா ஷோதித், திப்பியநற் றெண்டர்புடை செறியவுல வியபெரு
மை செப்பற் பாற்றே. (௩௪௫)

புற்றிடங்கொண் டமரும்பூம் பதியம்பி கைமயிலாப் பூர்னார்க்கே
யுற்றபூ சனைபுரியும் பதிமணலூர் வான்மியூ ரோங்கு மைப்பே, டெற்
றவழு மணிமாடஞ் சேர்முல்லை வாயிலிரு கழுகெந் நானு, முற்றவ
த்தா லரனைவலம் வரும்பதியே முதலாய மூது ருக்கும். (௩௪௬)

எந்நாளும் விடையினின்று கீர்பெருகு மிடங்கண்டே யிறைஞ்சிப்
போற்றி, முன்னுண்முப் புரம்பொடிப்ப வச்சிறுத்த விடம்பணிந்து
முதுபே யொன்று, தன்னுவி னுற்பாட விறையாடுந் தலங்கண்டு
தாழ்த்து வேய்க்கிழ்ப், பொன்னுன டேனிகொடு பொலிந்தபதி
தனைபேத்திப் புகழ்த்து டவ்வே. (௩௪௭)

இருந்தவத்துப் பரத்துவனு மிறைஞ்சபதி யொருபாங்க ரிறைவா
னோச்சிப், பொருந்துபதி யொருபாங்கப் புலவரமு தங்கடைந்து
புனிதர்ப் போற்றி, வருந்துபதி யொருபாங்க ரென்பையணங் காக்கி
யார் வயங்க வேவிற், நிருந்தபதி யொருபாங்கர் மகிழ்க்கிழா யுறை
யிறையை மிறைஞ்சிப் போற்றி. (௩௪௮)

கனாமேற விட்டகக் சிகாழி கச்சியினிற் கந்த கோட்டர், தனா
யோர்தாழ் திருமயிலத் தனிகையொடு மலைவனையைத்தக்கார் குழப்
பினாநெற்பா லினையெப்போற் றனைப்பிரியப் பெருமானைப் பேணி
ப்பாடி, புனாமோவா வற்புதம்பற் பனவுக்கிழச் சென்னையுவத் துளா
[ரால். (௩௪௯)

எழும்பூரிஹைகோர்ட் வக்கில் விசுவநாத சாஸ்திரிகள் சித்தரை அடைதல்.

வேறு.

சீர்த்திசெய் மாரியப்பச் செல்வன்மா டத்திற் சித்த
மூர்த்திக னெழுதல் கேட்டு முத்தும தறிஞ ரோடும்
பார்த்திவர் புகழைக் கோர்ட்டிற் பயில்வக்கிற் பண்பு நாமஞ்
சார்த்திய விசுவ நாத சாத்திரி யெழுப்பூர் தன்னில். (௩௫௦)

வந்துநின் ருங்கி லேய வயித்தியர் மருந்திற் பிரா
வெந்துய ருறுத்துந் தன்னீர் விபாதியை விலக்கு மாறு
முந்துநல் லுரைப கர்ந்து முறையிட மூர்த்தியான
புந்துமற் றவற்குச் சற்றங் கொருமருந் துகவி னூரல். (௩௫௧)

அம்பருந் தருந்த கோபு மக்கரை மகலக் கண்டே
யிம்மருந் தமிழ்தோ வென்ன விலைகொரப் புதமென் றேத்தி
மம்மர்திர் மாரி யப்ப வள்ளரூன் வலிந்து வேண்டிச்
செம்மலார் கின்னா வங்குத் திருவுளஞ் செய்தி ருந்தார். (௩௫௨)

மாயூரம் விந்வாசி கிருஷ்ணையா சித்தரவங்கிரகம் பேறல்.

ஆயநான் மாயூ ரத்தி லமர்குருஷ் ணையன் வந்து
தாயநல் லருள்பெற் றாய்ந்து தோந்திரப் பதிகந் தோடு
கேயமார் பஞ்சரத்தர் திகழுமுட் மணிபா மால்
யாயபற் பலநூல் பாடி யமர்த்தன னப்பாற் சித்தர். (௩௫௩)

திருலாமாத்தூர்த்துச் சித்தர் எழுந்தருளல்.

பன்னுமா மாத்துர் வாமும் பரமன்மேற் பதிகம் பாடி
பின்னுரந் திதிமுன்பாக வியந்தரங் கேற்ற மெய்ச்சிர்
துன்னுபூ வைக்கல் யானா கந்தரன் மாரி யப்ப
னென்னுப்பல் பிரபுகுழ வெழுந்தவ னொய்துங் கால். (௩௫௪)

வேறு.

திருப்புமுழ்கவாமிகுருட், சித்தராத்திகுருட் சத்தித்தல்.

அங்கு வைகிய முருகதா சப்பெய ரன்னல்
பொங்கு சித்தரு முனிவரும் புகழுருப் பொலிந்து
நங்கு கெற்றன மநானுநே கந்தான் சார்த
லிங்கு காண்கில் மயர்சொர் தாங்கனோ வியம்பில். (௩௫௫)

பயன்சற் றேனுமின் றென்றுரைப் பதுவன்றிப் பயில்கின்
மயம்பெற் றேரெனச் சித்தரைப் பான்மண மாறு
நயம்பெற் றேங்கிய பருவத்திற் றெரிந்துள நயந்துஞ்
சயம்பெற் றுரெனத் தருக்கினர் மடாலயந் தனிலே.

(௩௫௬)

விளங்கு ஞானசித் தருமவை கட்டுகலாம் விடையா
வுளங்கு றித்துமுன் றிருக்கயி லாயநின் றுவந்து
கலங்க றுத்துயர் சித்தரே மூலராங் கதையும்
வளம்பெறப் பயில் சித்தர் தூற் பற்பல மான்பும்.

(௩௫௭)

இன்று முள்ளன வெனகியா யத்தொடு மெடுத்து
நன்று முள்ளனோ வரைத்தவோர் கடிதம்புன் னகையோ
டன்று சற்றிருந் தவரிடங் காண்கென வளித்துச்
சென்று தூலரங் கேற்றினர் திருவரு. சித்தர்.

(௩௫௮)

அனையர் பாற்பெறுங் கடிதத்தை யன்புட னகிழ்த்து
நினைவி லோர்ந்துவா சித்திங்கு நிகழ்ந்தவை யாவு
மெனைய வாற்றினு ளுணர்ந்துமுன் னெழுதின ரிவரோ
நினைபு மையுறு மற்றிரி காலந்தேர் சித்தர்.

(௩௫௯)

முன்பு நான்றெரி யாதிருந் தேனென முன்னி
யென்பு நெக்குற வுளங்ககிந் திவரருண் டார்க்க
மன்பு றப்பெரி தேயென வமர்த்தன ராகப்
பின்பு தேர்கண்டம் முருகநா ரப்பெயர்ப் பெரியோர்.

(௩௬௦)

புகல்வர் சித்தரே நிகிரிந் தாட்டிடைப் புகலா
லிகல்பொய்து ஞானங்க ளினிந்தலை மெடவுமை யெல்லா
நிகவு னார்த்தவ சேயறி வாரென மெய்ச்சிர்
தொகவு யர்த்திடு பாடல்கள் பற்பல தொகுத்து.

(௩௬௧)

கவநகிரத்தார் சித்தபாற் குறையிரத்தல்.

அளவி லாதகண் பாற்றியுட் களித்தன ரந்தான்
வளம மைந்துயர் தொண்டைநாட் டமர்த்தக வத்திற்
றளர்வோ ழித்திடு மறைபெய ளறவங்கட் சார்த்தோ
ருளம பக்கினு லொற்றுமை மில்லா யுற்று.

(௩௬௨)

சித்த மூர்த்திபாற் சென்றுதங் குறைவினைச் செப்ப
வத்த ராமவ ரங்கெழுந் தாலய மடைந்து
முத்த ராந்திரி புரார்தகர் சந்திதி முன்பு
பத்தர் போற்றுபஞ் சாக்கர யந்திரம் பதித்து.

(௩௩௩)

பதிகம்பாடிப் பதிட்டை செய்தல்.

பதிக மொன்றுனேர் பாடிப்பின் னொற்றுமைப் படுத்துந்
திதிமி கச்செயு மொருதெய்வப் பிரதிட்டை செய்து
மதிய மைந்துளிர் யாமுறை யேசெய்து வருந்
றுதிமி குந்தவே மூவது மகத்தினைத் தொடங்கில்.

(௩௩௪)

ஏழாவது யாகம் திருவிழ்கோலம் பாலாறு.

பெய்யு மாமழை யென்றனர் கேட்டவப் பெரிய
ருய்யு மாமகம் பாலின் னதியிடை யுவந்து
செய்யு மாறொரு சாலையும் பெரியதாச் செய்தே
யெய்யு மாறில்பல் லுபகர னைக்கரு மீட்டி.

(௩௩௫)

வைத்த பின்னரம் மகஞ்செயுஞ் சாலையை வந்து
சித்தர் காண்கெனச் சென்றடி வானங்கலுந் தெளிந்தங்
கொத்த சித்தரு மெழுந்துகண் டன்பர்நீ ருஞ்று
மித்த கைப்பெரு மண்டபம் பயன்படா தென்று.

(௩௩௬)

மீண்டு நம்புவ னும்பிகை பிடத்தை விமானத்
திண்டு மாறுவைத் தந்நகர் வலம்வர வியற்றித்
தூண்டு மின்னருட் கோயிலுட் புக்கனர் தூய்தா
வேண்டு நற்கட தர்பனஞ் செய்வித்தார் வேள்வி.

(௩௩௭)

தொடங்கு மோரைபின் வருதலுஞ் சித்தர்பாற் றுவன்றி
யடங்கு தொண்டர்நீர் யாகசா லைக்கெழுந் தருள்கென்
றுடங்கு கூறின ரவரது கேட்டெலா முணர்ந்து
திடங்கு லாமிந்த மண்டபஞ் சிதைந்திந் தெளிமின்.

(௩௩௮)

ஆங்கு ளாரெலாம் வெளிவரு விரேன வருளத்
தேங்கு மன்பர்க ளங்ஙனம் வெளிவந்து திகைத்தா
ரோங்கு மேகங்க ளப்பொழு தேகறுந் றுலாவிந்
தாங்கு மாறிலாப் பெருமழை மிகப்பொழிந் தனவே.

(௩௩௯)

பாய வம்மழை மிஞ்சுதலாற் பெருவேள்ளம் பார்த்தங்
காய மாமகச் சாலைமண் டபத்தினை யழித்துப்
போய தாலிங்ங இமேன முன்னனோ புகன்ற
தூய சித்தார்தம் வாக்கியம் பொய்க்குமோ சொல்லில். (௩௭௦)

கண்ட யாவரு மற்புத மீதெனக் கழறிக்
கொண்ட மாமகச் சாலேவே றிடத்தினிற் குயிற்றி
விண்ட சித்தார்சொன் மெய்ம்மையைப் பலதரம் வியந்து
தொண்டர் மீட்டிமம் மகப்பொருள் யாவையுந் தொகுத்து. (௩௭௧)

மகவினைக்குறு மூர்த்தமவந் தனுக்கும் மட்டுந்
தகவி னுற்றவே தியர்மனச் சமுக்கினுற் றணந்து
புகுமீவ் யாகம்பா மின்றியார் புரிபவ ரென்றே
யகல்வர் சித்தரை யறிந்தில ராயகங் கரித்தார். (௩௭௨)

அன்பி னுலாந் தறிகுநர்க் கல்லதை யகத்தை
வன்பி னுலாப் பவர்கட்கு மெனியரா வாரோ
துன்பி னுற்றடை படாமனச் சித்தசு லாமி
முன்பி னுய்விலா வம்மறை யவர் துயர் மூழ்க. (௩௭௩)

அனைய காலைநில் வேதமு மொழுங்கமு பறிவும்
புனையும் வேதவர் பற்பலர் மகவினை புரிவார்
நனைவி னும்வினைந் தெய்தினர் சாலையுண் ணினைந்நார்
இனையர் தக்கினா தேந்தினர் தொடங்கின ரிட்டி. (௩௭௪)

மோக மெய்திய சித்தர்பால் வந்துநின் றுரைப்ப
யாக சாலையுள் ளன்பர்க ளுடனெழுந் திருந்து
பாக மாமறை மந்திர விதிமுறைப் படியே
யேகமா மன்ன மந்திரந் தன்னிமே லேற்றி. (௩௭௫)

அங்கி மேலெழு மோமங்கன் மனுப்புகன் றமைத்துந்
தங்கு மேனைய கிணையகன் முழுநாறுத் தவறு
தங்கி ருந்தவ ருவப்புற வாத்நி யத்தந்திந்
பொங்கு பூரண குதிசெய்த முடித்தனர் போத்தார். (௩௭௬)

வேறு.

*“ மறைவிளக்கு மந்தணரு மாதவரும் யோகிகளுந்
துறைவிளக்கு மரசர்களுந் தோத்திரிக்க வவரவர்க்கு
முறைபுரக்கும் ஞானசித்த முனிவர்பிரான் கூவநக
ருறைதரச்செய் திடுந்தவமவ் ஆரவார்செய் மாதவமே.”

“ அங்கணமார் திடுபொழுதி லுறுநூலின் விதிப்படியே
பொங்குபுனற் பாலாற்றிற் புவிபுகழே ழாய்மயாகம்
எங்கணுமு ளார்களுய்ய வெழுநிலமுங் களிதூங்க
மங்களம் தாமுடித்து மழைபொழிபச் செய்ததன்பின்.”

வேறு.

“ திருவிற் கோலச் சிவபெருமான் நிருத்தொண்டியற்று மடியலொம்
பரிவிற் பணிந்தங் கெதிர்கொளவும் பைம்பொன் விதி வாயி றொறும்
பெருகும் வாழை கழுகொடுதோ ரணங்க டபம் பலபிறங்கத்
தெருளும்பலவாத்தியமுழங்கத்திருக்கோயிலின்கட் சேர்ந்தனரால்.”

“ மாடவிதி வலம்வந்து மணிப்பொற் நிருவா யிலின்முன்னர்
நீடுஞ் சிகரந் தனையிறைஞ்சி நிறையு மளவில் காதலொடும்
ஓடும் உணர்வினாலுணரேன் றருளார் பதிகந் தனையோதப்
பாடு மடியர் மாதவர்கள் பரவிப் பரமா னந்தமுற்றார்.”

சென்னைநகர் விந்வான்கள் சித்தங்குப் பாமாலை சாந்தல்.

அந்தமகங் காணவந்த வடமொழிவல் லுர்பலரா மன்ப ரோடுஞ்
செந்தமிழ்தோர் திருச்சிற்றம் பலஞானி செங்கல்வ ராயன் சீர்சால்
சந்தமிழு கிருஷ்ணையன் கலியாண சுந்தரனற் றங்க வேலு
சொந்தமா நாகவிங்கஞ் சிங்கார வேலன்முன்னோர் சூழ்ந்துநின்னு.()

மகச்சிறப்பின் மான்மியத்தைத் தனித்தனியே யவரவர்க்கு வந்த
மட்டு, மிகச்சிறப்பாப் பதிகம்வண்ண மாலையா தியவற்றால் னிளங்கப்
பாடி, யகத்துவகை யெவர்க்குமிகச் சித்தர்முன மரங்கேற்றி யருள்
கைக் கொண்டார், தகப்பெருமை வாய்ந்தசித்த ரடியர்குழார் தன்
னோடுஞ் சென்னை சார்ந்தார். (௩௭௮)

* இதுமுதல் நான்கு செய்யுள்களும் சென்னைக் கிறிஸ்தியன் காலேஜ்
தமிழ்ப்பண்டிதராயிருந்த திருவாரூர்ச் சின்னச்சாமிப் பிள்ளையவர்கள் செய்த
ஞானசித்தமுர்த்திகள், புராணத்துட் கண்டன,

சித்தர் துலசேகரன்பட்டினஞ் சேர்நல்.

இவ்வண்ணஞ் சென்னையிடை யெழுந்தருளி யிருக்குங்கால்
மெய்வன்மைச் சித்தர்பின்னே விளங்கவரு தங்கையார்
தெய்வமெனு மாதர்கட்கோர் திலகமெனக் குலசைநகர்
மைவண்ணத் தம்பிகைதன் வரத்தால்வாழ்ந் திருந்தாரோ. (௩௭௯)

கற்பினருந் ததிகர்த்துக் கணவருடன் சிலகாலம்
பொற்புறவாழ்ந் திருப்புழியோர் புத்திரனைப் பெற்றதுவு
முற்பிறப்பின் வினைமுடிவான் முகுந்தவெழிற் றங்கைபத
மப்புடன் பூ சனைபுரிந்தங் ககத்தினிலொன் றெண்ணினரால். (௩௮௦)

தாயாரு முயிர் துறந்தார் தமையனார் துறவடைந்தார்
சேயுமொன்றெஞ் சந்ததிப்பேர் செப்பவருக் கின்றதினித்
தூயகன வனுக்குமுன்னே துஞ்சுதலே நன்மையென
வாயகருத் தினிரினைவுந் நன்னமருந் தாதிருந்தார். (௩௮௧)

நங்கையார் சிந்தரைந் திச்சிந்து வம்பிகை திருவடி வுடைநல்.

அன்னமருந் தாதிருந்த ததுவேயோர் வியாதியாஞ்
சின்னமுற விருக்கின்ற செய்திசித்தர் செவியிலுறப்
பின்னமையுஞ் செயலுணர்ந்து பெயர்ந்துகுல சேகரன்ற
வன்னகை வந்தடைந்தார் நன்கமையு ஞானசித்தர். (௩௮௨)

வந்தசித்த நாதரிரு மலரடிபிற் றங்கையார்
கிந்தைமகிழ்ந் திடப்பணிந்து செப்புவா ரெற்குமுன
நந்தமா தாமகரா னல்குபுன்செய் நன்செய்மனை
பெய்தையிர் கைக்கொடுந் தெண்ணுசித்த சபைமுடிக்க. (௩௮௩)

முன்னேதும் பெயருக்கே முடிந்துவைத்த சாதனம்
தின்னேகைக் கொண்டினென வியன் ஞான சித்தருமிங்
கென்னேசொல் கின்றனைந் தெய்வோர்க்கு முன்னதிலந்
தன்னேரி லம்பிகையின் றக்கதிருத் தாணிழலே. (௩௮௪)

சாதனமா மன்றிமற்றுச் சாதனத்தா லென்னபயன்
நிதருமம் பிசைபாத சிவனடைந்து தின்றுகவென்
றேதினமந் தானினை முணர்த்துநதந் சயவருடன்
திதிலா டித்தசமி சிவைபதஞ்சேர்ந் தடுதினமே. (௩௮௫)

அந்நகர்ப் பள்ளிவாசல் மோதின்சாயபுதம்பி சித்தரைப் பாடித்
தீருவருள் பெறுதல்.

சித்தரதன் பின்புகுல சேகரன்பட் டினத்தமர்ந்த
தத்தலத்தில் வாழ்ந்திருக்கும் அரியசாய் புத்தம்பி
பத்தர்தொழ மிகக்கூடும் பள்ளிவா சன்மோதின்
உத்தமமார் சிலர்வந்தங் குறைத்திடக்கேட் டுவகையுற்று. (௩௮௬)

அக்கணமே வந்துசித்தர்க் காட்டப்பட்டுள் ளன்பினொடு
பக்கமுற வேயுஞ்சற் பாவாம்பர பந்தமொன்று
தக்கபடி பாடியெதிர் சாற்றிமீன் டாரதன்மேற்
புக்கனராற் றார்தந்தை போயிருக்கும் புரமென்றே. (௩௮௭)

ஆற்றாரைச் சித்தரடைதலும், அவ்வாரா மழைபெய்விக்க வேண்டேதலும்.
அந்நகரிற் சித்ததொழந் தருள்வதுகேட் டந்நகராற்
பன்னரிய மழையின்றிப் பயிர்வாடும் பருவரலை
முன்னர்வந்து கும்பிட்டு முறைபிடைப்புள் முறுவல்கொண்டிங்
கென்னானே செயப்படுவ தியாதுமில் யென்றிடவே. (௩௮௮)

செங்குன்றா ரிற்பதிகஞ் செப்பிமறை பெய்தமைபும்
பொங்கிவரு பாலாற்றிற் பொழிந்ததுமிப் புனியறியு
மெங்கடவப் பேற்றானே யித்தருணம் தும்வரவை
மங்களமா கக்கொண்டோ மறுத்திடா தருண்மினென. (௩௮௯)

காலந்தின் வலியைக் கடத்தலருமையெனல்.

தெய்வச் செயலாற் சிறிதுநடந் தேயிருக்கு
மையவதைக் கொண்டே யறிந்தோர்நெஞ் சிற்றுணியார்
துய்யவருட் காழியர்கோன் தோன்றுகிவச் செயலுணர்ந்து
பையவமர்ந் திட்டசெயல் பாரறிந்த பாங்கதுவே. (௩௯௦)

சித்தர் சோமசுந்தரிமலை, கூடுதுறை முதலிய பாடல்.

எத்தகவா னுறு மிரங்கியொரு பாவருளா
மெத்தவிரும் பியதுணர்ந்து மேல்விளைபுஞ் சீர்தினைந்தே
யத்தனிடப் பாகத் தமர்சோம சுந்தரிமேற்
பத்தியொடு பாமாலை பரிந்தடிக டாமியற்ற. (௩௯௧)

பாடியபின் னுந்தெய்வப் பாங்குதெனத் தேர்ந்ததனாற்
கூடுதுறை யாமொருநூல் குடீற்றியவர் கைக்கொடுத்தே
யாடியபா தத்தோனா லயத்திலரங் கேற்றுமெனத்
தேடுபொருள் கண்டதுபோற் செழித்தரங்கேற் றியபோதும். (1)

சிலமிது மழைக்குறிப்போர் சிறிதுமிலாச் செயலினு
லாலயத்துட் சித்தரெழுந்தருளித்தம் மான்மார்த்த
மூலமூர்த் தியராகி முன்னுவயி ரவர்முன்னே
ஞாலமுய்ய வொருகவிதை நவின்னரந் நாழிகையில். (௩௬௩)

சித்தர் கன்னியாதுமரீகித மாலையருளுதல்.

தங்கருணை வெள்ளம்போற் சார்ந்துசல தரஞ்சுரந்து
பொங்குமழை பொழிந்ததது பொழுதுள்ளம் பூரித்தே
யங்குவின்றூர்க் கருவியகன் றரியகன்னி யாகுமரி
யெங்குமிசை பெறச்சென்றங் கின்னருட்சத் தியையேத்தி. (௩௬௪)

கீரும்பவஞ் சித்தர் சென்னையடைதல்.

பதிகமொன்றின் னருளெய்தப் பாடியுயர் பாவலவர்
அதிமொழியத் திருவாக்காற் சொல்லித்தோத் திரம்புரிந்து
கதிதனக்கு வழியிதெனக் காட்டியப்பா லங்ககன்று
மதிமிகுத்த சித்தர்சென்னை மாநகரில் வந்திருந்தார். (௩௬௫)

சித்தர் நாரிந்திருக்கத் திருவுளங்கொள்ளல்.

செல்லுமிடர் கோறுமெங்கன் சித்தர்பிரான் செயுமாட றனைச்சிந்தித்
மல்குமடி யார்குழுவு மவரவர்க்கா வனரெயலு மரபென் றுலு [தே
மல்லலகற் றிச்சிறுபோ தாட்கொண்ட பச்சைமலை யன்ன லார்தாஞ்
சொல்லியவாக் கென்றுமுடித் தேயவர்தம் திருவடிக்கீழ்ச் சுகிப்பே
[மென்று. (௩௬௬)

நினைந்தொருவா றுளந்தேற்றி யினிந்தனித்தோ றிடத்தமர்த னீதி
யென்ன, மனத்துளே கொண்ட சித்தர் கருத்துணர்ந்தான் பூவிருந்த
வல்லி மன்னுந், தனத்தன்பத் திரப்பதிவு செயுமிராம நாதனந்தத்
தனிநகர்க்கட், கனத்தகடற் புவிபுகழ் காட்கிபெறு மடாலயங்கட்
டியதுமன்றி. (௩௬௭)

பூவிருந்தவல்லியிற் சித்தங்கீது மடாலயப் பிரதிட்டை செய்தல்.

சித்தமூர்ச் திகன்பேராற் சாதனஞ்செய் ததையுள்ளச் சிரத்தை யோடு, மத்தருநாங் கைக்கொண்டு மாரியப்ப வள்ளன்மனை யமர்ந்த சித்தர், புத்தமுதை நிகர்த்ததிரு வடியினில்வைத் தடியேனைப்புனித மாக்கு, வித்ததையை வைத்தெனகர் விளங்குமடா லயத்தடிகள் மேவு [கென்ன. (௩௬௮)

இதுவுமம்மை திருவினையாட் டெனவினைத்தாங் கெழுந்தருள வெழி லார் சென்னைப், பதியமரு மாரியப்பக் குரிசின்முத லடியார்கள் பல ரும் போற்றத், ததியினல்ல வோனாயினிற் பிரதிட்டை செயமறை யோர் சமக மோத, வதிகெழுவிற் பண்புவனம் பிகைபீடந் தாபித்த வழகிற் றம்மா. (௩௬௯)

வேறு.

எட்டாவது யாகம் ஸ்ரீவைந்தீசுரர் கோயிற்கல்லியாணமண்டபம்.

மந்திரத்தின் முறையொருபான் மாமறைதான் முறையொருபால் அந்தமினஞ் சத்தியரு ளாகமத்தின் முறையொருபாற் சிந்தைதெளிந் தோருளுந் திருமுறைக ளும்மொருபால் இந்தவித மோங்கமடா லயமிருந்த வியற்கையதே. (௪௦௦)

அற்றைநா ளினிலெங்க ளம்பிகைக்காம் யாகதின்ம் உற்றதுணர்ந் தத்தலத்தி லோங்குவைத் தீசுரர்தந் தெற்றிமிகு கல்யாண மண்டபத்துச் சிவனடியார் முற்றிலுமே தாங்கூடி முறையாக நடந்ததுவே. (௪௦௧)

ஸ்ரீபுவருட்பிகை திருவானைக்காவரங் கட்டளையருநதல்.

தேவிருந்த புகழ்வேளான் மாந்தர்தமக் கிருக்கையெனத் திசைசெல் கீர்த்திப், பூவிருந்த வல்லியெனும் வைத்தீசப் பெருமான்பூம் புவனை வைகு, மாவிருந்த பதிவதியு ஞான்றிறைவி கனவின்மட மயில்போ லானைக், காவிருந்து பிறமகமு முடித்தியென வம்மொழியைக் கடைப் பிடித்தே. (௪௦௨)

பச்சைமலைச் சித்தபிரான் றமக்கின்ப நிலைதருபூம் பதியென் றன் பர், உச்சிமிசைக் கைகுவிக்கத் தருமானைக் காவின்னில்வர் னுறைய லுள்ள, நச்சியவ னுறையுமிடந் தம்மடித்தொன் டரைவிடுத்து நாடச் செய்ய, வச்சொன்மறு தவருமிறை யமர்கோயின் மேலைவா யிலினை மைத்தார். (௪௦௩)

சித்தர் திருவாணக்காவடைதல்.

புகலிக்கர்ப் பிள்ளையா ரெழுந்தருளும் போதெல்லாம் புவனி தன்னின்
மகமனைத்தும் புரிந்துமக வெனவின்ற தாதையொடும் வருதல்
போலச், சகமிசைச்சித் தருந்தம்மைத் தருந்தாதை யோடன்பர்
தம்பின் செல்லப், பகலெனமா மணிமாடம் பொலியாணைக் காவினுக்
குப் பரிவின் வந்தார். (ச௦௩)

வந்தடைந்து சிலபொழுது கழித்ததற்பி னெனையாண்ட மணியே
ஞானச், சிந்துமே யாட்கொள்ளுந் திறத்தானே சிறுவயதிற் சிறி
யேன் றன்னை, முத்துபரித் தாட்கொண்ட விரக்கர்க்கே வாவென்ற
முறைமை நாடிந், சந்தமுறு கற்பமுறை யுஞற்றிடவா மெனும்
பொருளே தக்க தாகும். (ச௦௪)

ஸ்ரீ அகிலாண்டேசுவரீக்தப் பாமாலை பாடல்.

ஏவைவென்ற விழியமுதே மலையகையன் றவப்பெருக்கா னியைந்து
தோன்றும், பூவைவையவென் போழியணங்கே புன்னியர்தம் முளத்
துவக்கும் பொருளே பூத்தே, மாவைவென்ற விழிமயிலே மஞ்ச
னேன் றன்மயிங்கே வாவென் றேறுங், காவைவிழைந் தோங்குகளை
கண்ணையென் கருந்துள்ளோ கலத்தெல்லாம். (ச௦௫)

அரங்கேற்புதல்.

தடைபடா வண்ணமருள் செயவேண்டுங் கருணையெனத் தனியே
யென்னு, விடைவிடா துகத்தபிரான் வலமேவு மிறைவிதனை விழைந்து
போற்றிக், கடையனென் கருந்தியைய வேண்டிமெனத் தமிழ்மாலை
கனிந்து பாடி, யடைவுடன்பல் லன்பர்களுக்குத் தரவம்மை யாலயத்
தை யனுதி நாடி. (ச௦௬)

கிருஷ்ணாந்தயோகி உரைவிதித்தல்.

மயிலைகர்க் கிருட்டிணப்பேர் கொண்டுள்ள போகியங்குவரவன் னென்
பா, வியல்பினைமக் கருளம்மைக் கெற்றிடுமா லையையரங்கேற் றென்
னர் றான், நயம்கொன்று மெறித்தெறித்துப் பனர்கேட்க வாய்கை
முன்னவின்முன் யாருள், செயல்கன்ற மேனியப்போற் செவ்வாய்மாந்
திச்சிறத்தார் சித்தித்தம்மா. (ச௦௭)

பற்பல வித்வான்கள் சித்தமீது பாமாலை சாற்றல்.

ஏமசுந் தரவெற்பாச் செந்தமிழிற் கோங்குமிமா சலப்பென் மீது
தாமமனப் பிலசாத்துஞ் சித்தனா ருளெய்துந் தசத்தை நாடிச்
சோமசுந் தரக்கவிஞன் புத்தூரி ராமசா மித்த வத்தோன்
சேமமா ராறுமுகத் தம்பிரான் வேங்கடா சலசி வன்னுள். (ச௦௬)

செந்தமிழ்த்திஞ் சுவைகண்ட நம்முத்துச் சிதம்பரவேள் செம்மை
யன்பு, முந்துதழைத் திடநாடுஞ் சேஷையன் முதியாரை முன்னுஞ்
சீர்த்தி, நந்துதலி லாவரங்கத் துவசநா வலனின்னோர் நங்கன் சித்தர்
சிந்தையுலப் புறப்பலவாத்தெரியல்புனைத்தார்மிகவுஞ் சிறப்பினம்மா.

ஸ்ரீமாதூர் பூதேசுவரர்க்குப் பதிகம் பாடல்.

இன்னவா றிவணிகழ வன்னையெனப் பரிபுரத்தா னேந்தி ழைக்கா
முன்னவனோர் தாயாகச் சென்றமுது பதிமேனி முதலே யன்று
மன்னியநின் பெயர்ப்புலவன் றனக்கருட்சிற் திவையழங்கி வானோ
ரேத்த, நின்றனையென் கருத்தினினைத் திவதெனா மருள்புரிய நினை
த்தல் வேண்டும். (ச௦௭)

ஆசங்கித்த விலரைத் திருவருள் ஆசிரயிக்கச் செய்தல்.

எனத்தமிழிற் சிலபதிகம் புனைந்தேத்தி யசங்கேற்றங் காலை யிசன்
றனைத்தொழுமன் பரையறியாப் புலவர்பலர் சன்முதத்தம் பிரானைக்
கொண்டு, நனைந்தபடி குழறமுயன் றும்மத்த முனிவரனோர் மாறா
யன்பி, னனைக்குநீகர் சித்தர்த்தமைப் புகழ்த்தகதை அலகமென மறியு
மன்றே. (ச௦௮)

ஸ்ரீ புலகுட்பிகை பக்தரை சித்தசபை யமைத்தல்.

இவ்வாறு நான்கழியச் சித்தனார் சித்தத்தே யிருந்து வைகுஞ்
சென்னானத் திருமேனிச் சிவனுருவாத் திகழ்புவனை தேவ தேவி
மைவானக் கருங்குழலி நாமத்து மவனருட்கே வயமே பூண்ட
மெய்வானா ராஞ்சித்தர் நாமத்துஞ் சபையொன்று வினக்க மெய்த.

மன்மதவான் டெழின்மகர மதியுத்த சாயனாமா சபதி னத்தி
லன்னையெனும் புலனையடிச் சேருழையு மெய்யன்ப ரானோர் யாரு
மின்னபொழு தேவருக வெனக்கவிர் சித்தநாப யினிது நாட்டி
யன்னசபைக் கானசட்ட முதலவகுத் தருகுருவா மடிக ளுக்கு. ()

உடம்புமிர்போற் சிறந்துவிளங்கியதொண்ட ரிடத்தினிலன் புள்ளோ
 னென்னுந், திடங்கொண்ட வேணுகோ பாலன்கா ரியதரிசிச் செம்ம
 லாக, விடங்கொண்ட கண்டத்தா னருளுருவா மம்மையருள் விளங்க
 நானு, நடங்கொண்டமெய்ச்சித்தர் புகழோங்க வென்றுநயந் துறை
 செய் தாரால். (சகரு)

நீறுப்பிடவூர்குப் பதிகமருளச் சித்தரை வேண்டேநல்.

சித்தசபை காவைவளம் பதியிடையிங் கனமோங்கச் சின்னாட் பின்
 னர்,மெய்த்தமறை வேதியர் தங் குலத்துள்ளான்வியன் றிருமாந்துறை
 யின்மேயான், சத்தசிவா கமவழித்தாய்ப் பரிதிவழி படுப்பிடவூர்
 தோன்றற் கன்பாய், சித்திய மம்புரியுந் தருமகருத் தாவென்ன
 நிலவுகிற்பான். (சகரு)

மகநாத னெனவமரர்க் கந்தணர்தஞ் சிறப்பிற்கே மனங்கலித்த
 சகநாத னெனுமறையோர் பெருமானு மவன்கண்மணி தானே யாகித்
 திக்கையோதத் தமிழ்க்கென்கார் தியாகரா சக்கவிசே கரன்பாற் கல்வி
 தகநாடிக் கற்றதொரு சேஷைய வேதியர்தம் பிரானு மாக. (சகரு)

மெய்ப்பொருளைக் கண்டார மொருமூலர் செத்தமிழில் விரிந்து
 றைத்த, வெய்ப்பில் வைப்பார் தேவாரப் பதிகங்க ளித்தலத்திற்
 சிறந்த வாக, வைப்புத்த லக்கணக்கி விதுசேர்த்தநா லடிகளை மகிழ்
 வாற் பல்ல, நற்பதிகம் பப்பத்து எடியுரைத் தெமக்கன்று நல்லவே
 ண்டும். (சகரு)

சித்தாருவிய பதிகத்தைச் சிவியைநிலவைத்து நமஸ்கரிப்பருநல்.

அன்றையி று மினியாயென் றவர்க்கென வதற்குரங்க யரியசித்தர்
 கன்னலு முதோபாகோ கற்கண்டோ பெருநேரே கதவி யோவென்
 றென்னவ நு மெடுத்தவையப் பி ருத்தமிழிற் பதிகமிறைத் தின்பினிய
 ளன்னபதி கந்தலையே சிவிகையின்வைத் தந்தகரை வலஞ்செய் தம்பா
 னம்பெருமான் திருமுன்ன டங்கேற்ற விர்த்திடவின் டிகைகோட்
 டத்த, வம்பரத்தோ மம்பனை எடினமற் றவரல்ல வாகே மென்று,
 ளிப்பருரைத் தி விதுவுங் டெக்கவிரு கண்ணிழந்தார்க் கிருக ளிந்
 தும், வெய்புகர்த் தடுத்தங்கால் கொடுத்தங்குள் மந்தவிந் தும்
 வினோத மாக.

வியோத்தி இராமப்பிரபன்னயோகிக்குச் சித்தநங்கிரகித்தல்.

பற்பலதேத் திருந்துபல பைசாசப் பிணிப்புண்டோர் பையுளெல்
லாஞ், சொற்பதினத் தேயாற்றிக் காவைவயி னயோத்திரகர் தன்
னிற் றேன்றி, யற்புதவி ராமதா சப்பெயரோன் பலகலை மறிந்த
யோகி, சிற்பரனேர் தருஞ்சித்தர் தண்ணருள்பெற் றுலவியமை தெரி
யார் யாரே.* (சஉக)

கண்மாரி பெய்துமனங் குழைசார மாமுனிவன் கனிவின் வைத்து
வின்மாரி கொடுவளர்க்குஞ் செவ்வந்தி மலர்கவரும் வேந்த னான
மண்மாரி பெய்வித்த விறைவாமுஞ் சிரபுரத்தே மன்னி யென்று
மெண்மாரி பெனப்பொன்பெ யிரத்தினப்பேர்க் கங்கைகுலத் திசையு
[ளோனும். (சஉஉ)

உட்டாவு மன்பொடுநஞ் சித்தர்பிரான் கருணையினு லோங்கா நிற்கு
மட்டாவ தானசே டாசலவேண் மாமனா கிரிசா மிக்கே
மட்டேயி லாதரீ ரழிவினுக்கு மருந்தளித்த மரரி னோடுங்
கிட்டாத மகப்பேற்றை யாங்கொருவர்க் குதவியதுங் கேட்டுமாதோ.()

பாங்கேயி லாதுடலிற் பல்பிணியால் வந்துவகின்ற படியை நாடி.
பிங்கேயென் புரிவதெனப் புலனையரு ளான்க விறும்பு தெய்துங்
சாங்கேய நாடுபட்டக் காரவேங் கடாமணக் காவ லோனா
நிங்காப்பே ரன்பான்னோன் விடுவென்பான் செயற் குதவி நீடுசெய்ய.

ஓர்பநாவது யாகம் காவேரீச்சித்தாமணித்துறை.

நீரேறு சடைபாறுத் துளவேறு முடியாறு நீனைக்கு ஞான்று
காரேறு மலைகிலைத் தினாயேறு கடனிலையுங் காண்பர் நீர்குழ்
பாரேறு புதழ்மலையத் தவனொருகை யாற்கடலைப் பருப்ப தத்தைத்
குரோறுதவத்தடக்குமவன்கமண்டலத்தினின் றுத்தோன்றிமாதோ.()

குடகா விரிப்பெயரின் வருபாறங் கோர்பாலே குலவா நிற்கும்
விடநாகப் பணிபாருக் கிடமாங்கா வைக்குத்தென் மேற்கு லேகல்
லிடமாஞ்சித்தாமணியின் றுறையின்மும்மையலகமெனா மிறும்புதெ
ய்த, மடனாரு மெப்போல்வார் கவிமாரி பொழிதரவன் டமிழ்மிக்
கோங்க. (சஉ௩)

* இவர் சித்தரிடத் தருக்கிரகம் பெற்ற ரிதம் “குருபுராத்துவயம்”
என்னும் நூலுட் கண்டுகொள்ள.

மறைவித்த விதிப்படியே வேதிகையும் வேள்விச்சா லையுமே யாற்றி
நிறைகுடம்பாற் குடமருந்த திக்குடநெய்க் குடமுதலநிருமித்தன்றி
யறையுமா லரசமுத லாஞ்சமித்தும் வேள்விதனக் கமைத்திட் டெங்க
நிறைவிபுல னும்பிகையைப் பிடித்தி லெழுந்தருளச் செய்தபின்னர்.

அநாதிலங்கினைப் போலவே யாகசாலையினும் அப்புத நிகழ்ச்சி.

பூரண குதிவேளை யாகக்காண் பதற்குவந்த புரட்டர் பல்லோ
கோமாய்ப் பரங்கிரியே செந்திலே பழனியே யென்னுந் தேத்துச்
சீரனுரைக் கருணாகிரி நாதனுரைக் குளமகிழங் கேடி லாம
பூரமிசைவருங்கந்தனருள்வினங்குமற்புதம்போ லுண்டோவென்ன.)

அசதியா டினரதன்பின் மகசாலை நாற்புறத்து மமைத்து வைத்தங்
கிசையுமின்பாற் குடங்கனொலாம் மாமலையத் துவசன்மகத் தினிது
பெற்ற, கசையுறமா மகனாகுங் .கடம்பவன வல்லியரு னலத்தால
ன்று, நிகியளவும் பொங்கவழிற் தோடியபால் வெள்ளமென நிறைந்
ததம்மா. (சஉ௪)

காவைச் சோமகந்தரம்பிண்டி சித்திப்பாற் குறையிரத்தல்.

அதுபொழுது நஞ்சித்த சாமியருட் பேறெய்த வடைந்து நின்று,
கிதுவளர்செஞ் சடைபிறைவன் நிருவருளா லெப்பேறு மேவப்
பெற்றேன், இதுபொழுது பல்லிடத்து மிறைவியரு ளான்மகப்பே
றெய்தக் கேட்டுக், கதுமெனவுற் றேனென்றப் பதிச்சோம சுந்தர
வேள் கருதிக் கூறி. (ச௩௦)

எப்பேற்றி னும்புந்தி ரப்பேறே சிறந்ததென வெல்லா நூலுங்,
கைப்போதி னுறுநெல்லெக் கணிபோலுந் தெரித்துரைத்தக் கண்டா
பென்ன, விப்போது சிங்கோரான் மகவுதய மாமுதித்த வெல்லே
யாகு, மப்போது கைப்போது கேர்மிடற்றெம் மிறையுலகையடை
வா யென்றார். (ச௩௧)

சொன்னகித்தர் மொழிகேட்டத் தோன்றல்செலப் பின்மாலை தோ
ன்றங் காலைக், கொன்னகிலு டுவினைவேற் படைபாள விடமே
வுங் குமரி யாதி, மன்னிவெந் தருமெய்தாப் புவனைமணிப் பிடமது
காவை மேவி, யின்னிபங்க னனியார்ப்பச் சித்தசபை பிடமாக
வெய்திற் றம்மா. (ச௩௨)

ஈரோட் சபமாலில்லேரேட் செங்கல்வராயநாயுடு சித்தரைந் திச்சித்தல்.
பிறந்தபயன் வைணவஞ்சொன் மாலடிக்கே தொண்டுசெயும் பெற்றி
யென்றுண், னிறைந்தவுயர் நீர்மைசிறந் துபதியா சத்தலைமை நீள்
சார் புற்றே, திறந்தகக்கொள் னினியவுரை கூறன்முத லியகிருந்துந்
திருமால் பத்தி, யுறைந்திடலா லனடியார்க் கானிலர வெனச்சீறி
யுளரை வுள்ளான். (சுருக)

இணையனீ ரோட்சப்மா சிட்டிரேட் டாகவயர்ந் திடுநா ளீன்றோர்
அணையனுக்குச் செங்கல்வ ராயப்பேர் வைத்திருந்து மானோர ரன்பா
னினைதிருவாய் மொழியிலவன் செல்வநம்பி யென்னுப்பேர் நிலைக்கப்
பெற்றான், கிணைவழித்தாய்த் திராத தொழுநோயி லொன்றுடலில்
விரவப் பெற்று. (சுருச)

அந்நோய்தீர்ந் திடும்வண்ண மருந்தாத மருந்தனைத்து மருந்திச் சற்று
மின்னலக லாதுமுன்ன ரிருந்ததற்கு மதிகமதா வெய்தல் கண்டு
முன்வினைபு நினைந்துநொந்து மனத்தையெலாம் வியாய்நான முடி
வில் வைத்துப், பன்னிருவ ரும்புகழும் பரமபதி திருவருட்கே பத்தி
செய்து. (சுருரு)

அன்றிரிவை பாஞ்சாலி முறைகேட்டங் சாடையவட் கறித்து நீள்
றாய், பொன்னுருவத் தவுணன்முன் பொன்றவவன் புதல்வற்கே
புவனந் தந்தா, யின்னல்செயு மாவலியை மூவடிகேட் டிருநிலக்கி
மெய்தச் செய்தா, யன்னியன்போ லெனைநினைத்தா யையாவித் துய
ருறனு மழகி தேயோ. (சுருசு)

என்றுமுறை யிடவவன்பா னுரணனே யிரங்குவந்தங் கியம்பு மாபோ
லன்றுதனக் கிருந்தனோ யகற்றுசித்த ரற்புதத்தை யறிவித் தின்றே
யொன்றினுக்கு மஞ்சாது காவவரி னீங்குமா லுதையன் றன்னோர்
துன்றிமம்போ லுமதுனோ யென்றவனை யழைத்து வந்தான் ஞெல்
கா வைக்கண். (சுரு௪)

அன்னவன்யா ரெனின்மறையோர் குலத்துதித்த நாரணையனாய்நித்
தொன்முறையிற் பயின்றவர்க்கின் மீட்டுமே சித்தர்ச்சர் சொல்லியப்பா
லின்னறிந் திடுமாறச் செல்வநம்பி தலைக்கூட்டி யெழுந்தன் பாக
முன்னிறைந் தின்மதில்சேர் சித்தசபை வாயிலது முன்றில்
[வந்தான். (சுருஅ)

படிப்பேறி மால்பரமேன் நியம்புநொடிப் பேறிப்பா கவதனென்னுந்
தடிப்பேறி மறைப்பொருளு லாயிரத்துட் பொருள்கூறத் தக்கோ
னென்னு, நடிப்பேறிக் கொடுகோயோர் பாலிருந்து வருத்தநான்
டலைக்கே யேறிக், குடிப்பேறிற் றுலகமய லாலென்செய் வான்சித்தர்
குணங்கா னுமல். (ச௭௬)

மன்னுமிறு மாப்புற்று நின்றநம்பி தனக்குமேல் வல்லார் யாமேற்
சொன்னசித்த ரிடம்வந்து தந்துயர்கூ றத்துன்னு மருந்தே யாதி
யென்னவகை யானுந் ராதரோய் போவதைபு மிருகண் னார
வன்னபொழு தேகண்டு தானுஞ்சென் றறிவித்தா எவலங்கூறி. ()

செல்வநம்பிக்குச் சித்தர் அங்குகிரகித்தல்.

கூறிநின்ற பொழுதாயுள் வேதகன்ம காண்டத்திற் கூறு மாற்றால்
விறுபெறு மரசுக்கு நத்தியடி களுக்குமிசு மெய்யன் பாசு
நூறுகுட மஞ்சளஞ்செய் வித்தம்மை சந்தியி னுனித்துச் சொல்லி
நூறுபத்து நெய்விளக்கோர் மண்டலமிட் டனதான றுவலினம்பா.
அத்தனரோ ராயிரவர்க் கன்புடனே செய்தம்மை பிரசா தத்தைச்
சித்தமகிழ் வொடுமேற் று மருந்தையுமுட் கொண்டுவரிற் றிரு
மென்று, சொத்துவருந் திடுமவனுக் கெடுத்தோதி மருந்தளித்து
சொடிப்போ னுக்குன், முத்துறுமக் கொடுகோயு மறத்தொலைத்தார்
முபங்குவைச் சித்த மூர்த்தி. (ச௮௨)

பத்தாவது யாகம் காவிரிச் சிந்தாமணித்துறை.

இன்னவுத வியமறவாச் செல்வநம்பி சித்தர்ப்புற மிறைஞ்சி யன்னுர்
மன்னுகித்தா மணித்துறைநிற் பத்தாவ தியற் றமகம் வந்துபோற்றிப்
பொன்னுதவி பாடினம்மை தன்னின்முழுக் கருத்தை வைத்தான்
பொருளோ விது, துன்னுமினேர் சர்டமயத் தவர்பவ்சித் தருங்கடி
மை தொடங்கின் மன்னே. (ச௮௩)

சித்த கோயம்புந்நருக்குளத்தினால்.

இதுகிடக்க விவன்கோவை கங்ககறுத்தி யோககில யினிது பெற்ற
வதுபொழுதஞ் சித்தனு ரிடத்தன்பு யாடிமே யடிகா என்பாய்
விதுவண்ணபுட் பொழிந் கோவை கங்ககறுதல் வேண்டிமேன வேண்ட
வந்தந், ததியிலெழிற் சித்தருமா னைக்காவை யகன்றசென்றார்
தாழ்வி லாது. (ச௮௪)

ஒட்டப்பட்டிப் பொன்னம்பலம்பிள்ளைக் துன்னையுணர்த்துதல்.

சென்றபொழு தெழிற்பொன்னம் பலவேருஞ் சித்தனார் திருவருட்கே, யின்றெனையாட் கொளவேண்டு மென்றுகுறை யிரந்துநின்ப விரங்கி யன்பா, யன்றவன்றன் குறைநாடி யருளுபகே சம்புரித்தக் கோவை யென்ன, நின்றவனம் பதியடைந்து வரவழைத்தான் றனக் கருளு நீர்மை யாக. (சசரு)

இராமண்ணுடிக் கிறையருள் உணர்த்தல்.

அங்கண்விற் றிருந்தபோ திராமண்ணு வேனச்சொலுமெய் யன்பு மிக் கான், அங்காடுகு பக்குவத்திற் சித்தந்தமை யடைந்தென்னைச் சூழ்த்த பாச, மிங்ககல வெனைக்காட்டி யெனக்கிறைவன் றனைக்காட்டி யிறி லின்பர், தங்குமுல கெனிலெய்தச் சற்றருள வேண்டுமெனத் தயை செய் தாராள். (சசசு)

கோடியர் விஷிவைத்தலும், குமாரிமேற் சித்தா பாயலைபாடலும்.

இன்னபதி வயினமரும் பொழுதுகொடி யவர்ப்பன்னோ ரெய்திச் சித்தர் மன்னுயிர்கோ டலையுள்ளி விடமருத்த வமணர்கா மன்னர்க் கிய முன்னுகிடம் போலந்த விடமகலக் குகன்பிற் றுமொழியுஞ் சித்தி துன்னுபே ஞர்ப்பட்ட சன்மிறுத்தமிழ்மலை சொற்றிற் சித்தர். ()

கன்னிவாடி ஐந்தாம் சித்தரைச் சந்தித்தல்.

பற்பலவந் காட்டிய நிரிழ்ப்புலனோ ரகையியந்து பாக்கள் சாத்திச் சொற்பொருளை விரிந்துரைத்தா றுத்தவந்ககரிற் சோகி னென் னாழ்ப, பொற்பு றதேர்ப் பரிசுனைப் பகல்கன்னி வடிவேனப் புக லாதின்ற, வப்பதிபான் மலையாண்டிப் பெயர்வள்ள லடைந்தனங்கித் தந்தே ரங்கன். (சசஅ)

பதினோரம் யாகம் சித்தரைப் திருவானைக்கா.

சென்றுகல நாட்கழித்துப் பதினோரம் யாகமது ரேருங் காலம் என்றுதெல்ல கம்பியோடு நற்றிறைவைப் பதியாரு கல்கும் பொன் கொன், டென்றும்போற் காகிரி விட்டியெயப் பிழைக மெய்தக் கண்டு, பொன்றிறும் புலனுப்பான் பத்தரன சித்தரைப் புதுப்பித் தம்மா. (சசசு)

யாகசா லைபுமதற்குள் வேதிகையு மண்டபங்க ளெல்லாஞ் செய்து
மாகனக நவமணியாற் குயிற்றிடுகிங் காதனத்தின் மகிழ்ச்சி பூப்ப
வேகநா யகசருவ லோகநா யகியாக மியம்பு மாற்றால்
யோகர்பல ரும்புகழப் பதினொன்றும் வேள்வி செய்தா ருலகு வாழ.

வேறு.

தந்தையார் வழக்கம்போற் கந்தசஷ்டி வீரதம் வலுஷ்டித்தல்.

பின்னாற் சின்னாள் கழியத் துவாதசப் பேரு டைப்பெரு வேள்வி
முடித்திட, வென்னை யாளுடை யட்பிகை தன்னரு ளெய்தி யன்னவ
ளோமுடிப் பாலொனக், கன்னி வாடிச் சமீன்பலை யாண்டியாங் காவ
லன்றிட மாகவுங் கூறிய, நன்ன லத்த மொழிதனை யன்பொடு நாடி
யேழுயன் றாரசித்த மூர்த்தியே. (சருக)

இன்ன சித்தர்தந் தந்தைய ராயினு ரென்னை யாண்ட ஷிறைவ னெழிற்
செந்தின், மன்னி யிற்று மும் வள்ளிபங் காளன்மா மயிலே யூரு மணிய
யில் வேற்கந்த, னன்று சூரை யடர்த்திடுஞ் சட்டிக்கே யான நல்
வீர தம்மாறு நான்வரை, புன்னி யேயினா குந்திர்த்த முண்டிவ
னொறுத்தி ருந்தன முண்டிய தென்பதே. (சருஉ)

அன்று தொட்டுச்சின் னான்வரை காறுமே யசன மேயின்றி யான்
பான்.முதலிய, வொன்று மேயுண வாக்கொள்ள ஷின்றிநம் முடைய
வேற்குற னொன்பநக் தேனுண்டு, தின்று யிவ்வுட லுங்கலை யன்றென
நிடித் தெண்ணி தினைப்பு மறப்பின்றி, பென்று செந்திற் குமரன் குக
னென்னை யிரண்ட றக்கலத் தின்புறச் செய்யுமே. (சரு௩)

வேறு.

சேந்திந்துமரணச் சித்தித்திரங்கல்.

என்றே யெண்ணி யெம்பெரு மாளை யினியாளை
மன்றி டெங்கண் மாமணி தந்த மயிலோலைப்
பொன்ற ஞான பூனை னைப்புல வன்றன்னக்
குன்று நற்போற் குணவையக் குறுகுல தென்றென்றே. (சருச)

எண்ணிச் சிந்தையி னெம்மான் றிருவரு ளொற்கென்றே
நண்ணிச் செறிபு மென்னக் கருதி நனையாண்டான்
வண்ணப் பச்சை மயிற்சூர கதமினா வந்தாரக்
கண்ணிற் காண்பது மென்றுகொ ளென்னுங் கிரித்தே. (சரு௪)

வேத சிவாகம மாதிய கூறும் விசாகன்றாட்
போதிடை நெஞ்ச நிற்றினனி நிற்கும் பொழுதத்துக்
கோதி றவஞ்செய் தின்றகு முந்தாய் சின்னொன்று
னோதனை நின்றாய்க் குறுதிப தின்று மறந்தாயோ. (சருசு)

தந்தையார் சொப்படி சித்தர் கல்லாடை அகற்றாதல்.
கண்ணிற் காண விதிசிறி தில்லேன் கருதுற்றே
யெண்ணிக் கனன்மு னோரேந் திழையை மணஞ்செய்து
நண்ணிக் குலவிட லென்றே செல்கென நஞ்சித்தர்
கண்ணிக் காவி யுடையை யொர்இபிது கணாவாரால். (சருசு)

யானே கொண்ட காவியி னுடையினி தெந்தாய்நீ
தானே நீக்கக் கருதுவ தாகத் தான்கண்டே
னானே நின்றோ லெங்குரு ஷள்ள நயந்ததுவுந்
தானே யென்னத் தானையர் நேரே தனியாக. (சருசு)

பிற்கில கூறிக் கந்தனை யெங்கள் பெருமானைப்
பச்சை மயிற்பரி யூரிறை யோனைப் படிநேனைச்
சிறக்க போத சுகத்தி லிருந்து கெனச்செப்பி
யச்சிவ மாயின என்னவ னருளே யங்கெய்த. (சருசு)

தந்தையார் சண்டிகநாதன் றன்னடிச்சோதி கலந்தது.
இப்படி யானா னாண்டு விளம்பி யிருந்தோனா
மொப்பின் மதிக்குறை யபரபக் கத்தினி னொன்பானு
மற்புத வந்திர நானொன வானறே றறைவாராற்
சிற்பர னற்பத மெய்திடு மியாருந் தேர்விரே. (சருசு)

அகந்தியர் *கோமீயப்படி சமாதியமைத்தல்.
மற்றிது வாகநஞ் சித்தசு வாயி வரப்பண்டே
நற்றவ மாற்றுந் தந்தையர் தம்மை நலமாகத்
தற்பர நம்மலை யந்திறை செல்சொன மியமார்க்கம்
பெற்றவர் போற்றுபஞ் சாக்கர மாப்பிர திட்டித்தே. (சருசு)

கொள்ளிடத்தில் சமாதிக்கொண்ட தலத்திந்து 'முத்தீச்சுரம்'
என்னு நாடமிடல்.

காவை வடக்கொரு கொள்ளிட மாக்கரு தும்பாற்றி
னுவமி னின்ற * வாசி யிடத்தரு னார்கந்தன்
பூவடி எடிய முத்துசு வாமி புரங்கண்டோர்
யாவரு மன்பி னுற்கொணர் வுற்றன ரம்மம். (சுச௨)

செய்கடன் யாவையு மாங்கி னைந்து தினஞ்செய்நு
மெய்வன ருங்குரு பூசை முடித்தே மேவுங்கா
லைநறு மய்விட முத்தீச் சுரமென் றறையும்மா
மைதவி ராலய மொன்று சமைத்தார் மரபாக. (சுச௩)

வேறு.

முத்தீச்சுரப் பிரதிட்டையும், ஸ்ரீநிவாஸ சாம்பல்லேன் சரித்திரமும்.

இன்னதொரா லயமெடுத்தா னியாரென்னி னெடுத்தைறவாம்
பொன்னிவலஞ் சூழ்போந்த பொற்றிருவ ரங்கத்துண்
மன்னுமொரு வேதியன்னை வைச்சமய குலக்குரவன்
றன்னிகரி முதாசா ரியர்மரபு நனைத்துடையான். (சுச௪)

வானிவா சத்தவரும் வந்தேத்து மிறையடிநாழ்
சீனிவா சப்பெயரான் சிறுவினைமின் கருமத்தாற்
முனிவா சத்தலமே யொரிஇச்சேச சமயஞ்ஞாந்
தானவா றவன்மனை தனைக்கொண்டா னக்குலத்தில். (சுச௫)

இவன்சாம்பர் லேனென்ன வெடுத்தியம்பும் பேர்கொண்டான்
றவன்செய்ய வறியாதான் றுனொர ற படுதான்நி
பவன் செய்து திரிந்தானிப் பாநகனஞ் சூலயினு
லெவன்செய்யோ ஷ்டொர றஞ்ஞான் தேக்கமுறத் திரிந்தனனே. (சுச௬)

காட்டிலா காத்தலைமை யுரிமையுளான் கவின்கோவை
மாட்டிருக்கர் சித்தபைபே மனமாநத் தொழுநனைந்தா
னீட்டியமுற் றவன்ருவறயா னிவடிச்சார் பாற்கொடிய
ளாட்டமுறத் தந்நோயும் ளாட்டமுற்றுந் தொலைத்தருவே. (சுச௭)

* அவாசி - தெத்து.

இரும்பினிய மனத்தனவ னெங்கன்சித்தர் தமைக்காமை
யரும்பதியிற் கண்டெம்மை யாளுடையாய் நின்னடிச்சீர்
பரம்பரினைந் தேத்துமனைப் பரிபாக மளித்தென்று
நிரம்புமது பூதிபெற நினைத்திடவே வேண்டுமென்றான். (ச௭௮)

இனையானுக் கொஞ்சாப நிவிர்த்திபுரிந் தேபுலனை
கனிவாரு மெந்திரமுங் கட்டியே கடைக்கனித்தே
யினியேனு மிறைவியரு னெய்துகவென் றேசொல்லத்
தனியேயன் னுன்பிரம்ப லூரென்னுந் தலமுற்றான். (ச௭௯)

நீற்றினுக்கே புரிமையிலா னீற்றினூர் செவிநேம
மாற்றியுங்கண் ணேகொடுத்தும் வன்பிரம ராக்கதங்க
டோற்றிடா வணம்புரிந்துந் துயர்விளைக்கு நோய்தொலைத்து
மாற்றிய செய்தொருதே சுகனெனவு மமர்ந்தனன்பின். (ச௮௦)

வேறு.

பன்னிரண்டாவது யாகம் காவிரிச் சிந்நாமணிந்துறை.
திரைதவழ் மணிப்பூம் பொய்கைத் திருவானைக் காவிற் சித்தர்
வரைதருஞ் சபையிற் செய்து வருமக பூர்த்தி கால
நிரைதரப் பருவங் கண்டு றேந்தகவை கையிற் கொண்டு
தரைபுகழ் சித்த நாநர் தானினைக் கருகே வைத்தான். (ச௮௧)

இன்னணம் பலதே யத்து மிருத்திடு மடிய ரெல்லா
முன்னர்வந் திறைஞ்சித் தத்த முறைமையிற் பணிவிற் சூழ்ந்து
மன்னிடச் சித்தர் தந்தை மயிலுடை யான்ப தத்திற்
யென்னுந லாலின் வாண்டுத் தொடர்ச்சிபோன் மகமுஞ் செய்ப. ()

பொன்னியா நதியின் முன்னர்ப் புகுந்தனர் வேள்விக் குண்டம்
பன்னிறக் காவ னங்கள் பகருமா மறையா ளர்க்கே
நன்னலத் தக்க வுண்டி. நடாந்திடும் பாக சாலை
தன்னுடன் பிறவு மாங்குத் தனித்தனி சமைத்தார் சார்ந்தோர். ()

ஆயதோர் கால தன்னி லன்னைநம் புலனைத் தாபு
மேயதோர் விமான மிது மிளிர்ந்தச் சித்த ருந்தான்
அயதோ ரடியர் சூழச் சொலுமறை முறையே வேள்வி
நாயக மென்னச் செய்தார் நான்மறை முழக்க வன்றே. (ச௮௨)

வேறு.

கற்றார்கள் புடைசூழங் கன்னிவா டிக்கதிபன் கன்ன னென்னப்
பெற்றோங்கு புசுழாளன் தவத்துறைவாழ் கனகசபைப் பிள்ளை யோடு
மற்றோபும் புயத்தையம் பானையத்தான் டவராய மகிப னாதி
முற்பேற்றற் செயுமுதவி கொண்டுசித்த சபையார்கண் முனைந்து
[நின்று. (சஎரு)

சக்கரவர்த்தினியாரின் வியோகத்தால் சம்பூர்ணயாகந் தடையுற்றது.

பன்னிரண்டா மகமில்வன் சித்தாம ணித்துறையின் பாலே யாற்றி
யன்னைபுவ னேசுரியெம் மானந்தி யருட்கோயி லடைந்த காலை
மன்னுலகம்பொ றைசுமத்தமாராணிதன்மைந்தன்செங்கோலோச்சத்
தன்மமறப் புகழுடம்பே தரணியெலாம் பரம்பவுட றணந்த தாலே.

வேள்விமுடித் தற்குடையு றுயதிது நான்முறையின் விதியென்
னென்றால், ஆள்வினைமன் னவரிறந்தா லவர்குடிகள் சுபமொன்றவ் வா
ண்டாற்றுமை, தோள்வலையா லுலகாளுந் துறைத்தனத்தார்க் கிது
தந்திசொல்லச் செய்து, கான்பலதீர்த் திடவிருந்தார் நன்மைதர வந்த
வருண் ஞானசித்தர். (சஎஎ)

தாய்துறந்த மகவேன்னத் தனியரசி பட்டமையைச் சால வெண்ணி
யாய்துறந்த முடிவேந்தர் பெருமானு மெட்வர்ட்மகி பால னந்தோ
தாய்தவத்து மாதவரு மகதேந்த பரிசுசொலி வியக்கற் பாற்றென்
றாய்வுருஞ்சிர் பேணியகா ரியதரிசி பாற்சித்தர்க் கறிவி யென்றான்.

யாகந்தடையுற்றமை கண்டேழ்திய நிருபத்துக்குக் கவரின்மேண்டார்
வந்தனத்தி யளித்தல்.

அன்னசித்தர்க் கறிவிக்க நஞ்சென்னை யாவ்னவருங் கவரன் ருக்கு
முன்னறிவித் திடவவருந் தந்தியினுந் தரிசிராப் பள்ளி யோங்கு
மன்னுலகை டருக்குணர்த்த வவருமா பிழ்சித்த சபை டாக்தும்
பொன்னனைய குணத்தொருநா ரியதரிசிக் கேயுணர்த்திப் புகழ்ந்தா
[ரப்பால். (சஎகூ)

பச்சைமலை முனிபுங்கவர் சித்திக் கறிவுநீதல்.

முந்நாட்டும் வேள்விமுடித் தேசித்த ராலயமு முடிக்கு ஞான்று
மெந்நாட்டா ரும்மறியா துலகத்தோர் போலவுநீ யிருப்பா யென்
னுஞ், சொன்னாட்டும் பச்சைமலைப் புங்கவராக் கிணைகடந்து தோன்
றுஞ் சித்திக், தன்னாட்டங் கண்டுணர்ந்தங் கம்முனிவ ரருளுவதுஞ்
சாற்று வோமால். (ச-அ0)

பாலசுந்திரசரஸ்வதிக்கு இமாலயமகான் பச்சைமலைச்சித்தி மகிமைபகிந்தல்
வேறு.

மலரும் புகழ்கல் யானாகிரி வதிந்தோன் பால சந்த்ரஸரஸ்
வதியாம் பெயரான் பலநாடு மகிழும் விவேகா னந்தரோடு
பலநா ளமர்ந்தும் வாசாகைங் கரிய மன்றி மனமடங்கும்
பாங்கோர் சிறிது மறியானாய்ப் பகரு மிமய மலையமெனூர்
தலமே யடைய வாங்கொருவர் தனைச்சந் தித்துத் தங்குறையைச்
சாற்ற மகிழ்ந்து முற்செய்யுந் தவத்தா ளுரைப்பார் சேலஞ்சார்
நலமார் கொல்லி மலைக்கொருபா னுடும் பச்சை மலையதனி
னமக்கும் முனிவர் குழாந்தனக்கும் ஞான மானிக்குந் தவப்பெரு
[மான். (ச-அக)

ஒருவ றுளர்முன் பரிபாக மொருங்கே யமைந்த புண்ணியர்க
ஞானக் கண்ணுக் கும்வெளிவந் துலவா நித்ப ருழ்வினையின்
கருவே ரறமாய்க் காதவர்கண் காவறியா ரவர்பெருமை
கண்டே யனந்த முனிவரருங் கருணை யடைந்து பலதலத்துந்
தருடு யிருந்தே தவம்புரிவர் தமிழ்மா முனிவாழ் மலயத்துஞ்
சுதூர சிரியி னிடத்துமுயர் தவமே செய்வ ரம்முனிவர்
மருவு முமையாம் பச்சைமலை வளருஞ் சிவமாங் கொல்லிமலை
மற்றிங் கிரண்டி விலைமைகண்டோர் மனத்தி விலையுங் காண்
[பாடோ. (ச-அஉ)

இனைய கதைபின் வாழ்ருங்க விமையா ரோடு மகரர்கரு
மிசைந்தே பரவை கடைந்திம்போ தெழுந்த வழுதத் துவிசுதறி
வினையை யகற்றும் பச்சைமலை விழுவே காள கூபமென்று
மேலாம் வர்ச்ச நாடியென்றும் விளங்கு மால காலமென்றும்

தனைநேர் பிரம பத்திரமுஞ் சாத்து கஞ்சென ராஷ்டிரிகஞ்
சான்று மாரித் திரமுடன்கிருங் கெழும் பெருந்தீ பனமென்று
மனைய செடிபுங் கொடிகளுமா யந்நான் முதலிற் நாள்வரைபு
மமர்ந்த படியாற் கற்பமுண வடைவார் சித்த குழாங்க ளங்கே.()

சரஸ்வதி பச்சைமலை சார்ந்தது.

காரார் பொழில்சூழ் திம்மலைமேற் கட்டம் விளைக்குங் கருமிகட்கே
ககனத் துறுபல் கணங்களைலாங் களிப்போ டமருங் காலத்திற்
சீரார்ந்தோங்கு நறுஞ்சுண்புஞ் சித்தர மூலங் கருப்புவெண்மை
சிவப்புந் தேவ குங்கிலியந் திருக்கந் திருப்போர்க் கெதிரி லுறுந்
நாரா ருஞ்சர்க் கரைவேம்புஞ் சஞ்சி வினியா தியகுடித்
தமங்கே நிகரின் முனிவர்தொழத் தனியே யமர்ந்து தவம்புரிவர்
நேராய்ச் செல்லைந் திடப்பணிந்தந் தலையே பச்சை மலையடைய
நெடுநா ளாற்றுந் தவவலியா னிமலன் வடிவுங் கண்டனனே(௪௮௪)

சித்தநித்திரநித்தி வருமாறு சரஸ்வதியாங்க் கருளுநல்.

கண்டான் தொழுதான் மெய்பதறிக் கஞ்ச மலர்ப்பா தம்மிரண்டிற்
கண்பாய் நிரி னுற்கழுவிந் காவா யென்னக் கவின் கருணைக்
தண்ணூர் மதிநேர் முகமலர்ந்து சரசு வதியே யஞ்சேனந்
தம்பா லடைந்து காவையின்கட் டனியே யமர்கின் றுனவன்முன்
பண்ணோர் மொழியாள் புலனைமகம் பரிவோ டாற்றிச் சமரசச்சீர்
பாரிந் பெருகந் திருவருஞ்சேர் பலகிம் மிதழும் பகர்ந்தனமிங்
வுண்மை பாங்குச் சென்றேநீ யுணர்க மற்றோர் குறிப்பவங்க
ஹரைக்கந் தருவ தருவுமன்பா றுரைந்துங் கேளைன் நேது
[வரே. (௪௮௫)]

அன்றை கடனைத் தீர்ப்பதற்குள் றனுப்பும் பொழுதே யுனக்குறைந்த
தனைந்துறைவேந் திந்நான் யுமகிவத்தவர்போல மர்வையெனச்
சொன்ன கருந்தா வறுவேன்கி தொடங்க வேண்டுமார்கிரமத்தொரு
பரின் *முதலுங்கடையுமதைத் தொடலாகாதாந் வழிச்சுடினான்
முன்ன றுறைந்த மொழியறந்தாய் முற்றமதிந்தா யுலகவரை
முனிந்தோ மல்லோ நினைபெனும் முறைபோந் கெகந் நாச்சிரம
மன்னி மகமுஞ் செய்துகித்த மார்க்க யாகுஞ் சமரசச்சீர்
வகுக்கும் வரைபு முலகவர்போல் வதிவா பெனந் வழங்குகவே.()

சரஸ்வதி திருவானங்காச் சித்தசபை வந்தடைதல்.

என்றே யருளிச் சித்தர்பிரா னிருக்கை யடையச் சரஸ்வதியு
மிறம்பூ தெய்திச் செந்தமிழா லினிய தொடையல் பலபுரிந்து
நன்றே நாஞ்செய் தவமனுவு நாடு மிடய மலையதின்வாழ்
நல்லா ரருளா லெலாம்வல்ல நாதன் றீனாயுங் கண்டவர்தங்
குன்றா தன்பி லிப்பணியுங் கொண்டோ மினியோர் குறைவுமிலோங்
குறித்த படியே காவநகர் குறுகிக் குறைபு முடிப்பலெனச்
சென்றார் பச்சை மலையுளதெய் வீக மனைத்துந் தெரிசித்தே
திருவா னைக்காச் செழும்பதியாஞ் சித்த சபைவந் தடைந்தனனே()

சரஸ்வதிக்குச் சித்தி தண்ணருள் புரிதல்.

அடைந்த தினம்பூ ரணநாவா லாங்காங் குள்ள வருந்தவரோ
டாவ ளாவி ஞானசித்த வண்ணல் வடிவந் தனைக்காறு
திடைந்தான் சிலரின் றேமதிய மெய்து வாரென் றமைகேட்டுள்
விசைந்தன் னவரைக் காணும் லேகே னென்றன் னவரவரவு
தொடர்ந்து நாடி யங்கிருப்பச் சோதி ஞான சித்தர்தநர்
தோன்ற வளர்தம் படிபணிந்து சுவாமி விடுத்த தேனவவர்க்கு
நடந்த படியே சொல்குரவ னுடிச் சோன்ன விவாகவுரை
நன்கு புகலா தேவிடுத்து நாடும் பயன்பெற் றகன்றனனே. (1)

வியாபுரணையும் ஒவ்வொருமொச் சரஸ்வதி வேளியிலும்

அதன் விடையும்.

விடைபெற் றகன்றோர் பத்திரத்தில் விழைந்து திட்டி பகத்தியல்பு
பேவு மடற் தன்பயனும் விடுத்தே கூறி விடுத்திடவு
கடைபெற் றியலும் பத்திரத்தி னுடி யவனங் குறைத்தமைக்கு
நன்கு பிறரால் விடைபெற்று நண்ணும் பச்சை மலையுடந்தே
கடைபிற் சித்தர் விடுத்தமையைக் காண்மினென்றே கனிந்துரைக்கக்
கருணை யுடனயா முறைத்ததெனக் கழற விலையோ வெனவவனு
மடைவி னுரைத்தற் கஞ்சிதின்றே ளவர்க்கே விடையெங் கனம்பகர்வ
வாதய வெனனு மடற்றவரு மன்பாக்கூற லுற்றனரே. (ரஅக)

நீருப்பவுஞ் சரஸ்வதியைந் தமது கட்டளையெனந் தெரிவித்து
வரசி் செய்தல்.

குறுமா முனிவ னொருலோபா முத்தர யோடும் வதிட்டமுனி
கோலச் சாவி யோடும்வியாக்ர பாதன் குலபத் தினியோடும்
முறைமை யாகப் பலவேள்வி முடித்தே சித்தித் திறங்கண்டார்
முன்னே சொன்மற் றிவனுந் முடிந்த தவத்த னேவென்னு
வறைய மற்றைச் சரசுவதி யன்பாக் கேட்டு மற்றதனை
யானைச் காவிற் சித்தருக்கே யடைவிற் பத்தி ரம்வரைந்தே
குறையி லாது நான்விடுப்பச் குறித்தே யவரு மறுப்பதற்குச்
கூடா வண்ணர் தன்குரவன் கோதி விருக்கை செலவினைத்தார். ()

வேறு.

பதிந் துன்றுவதுயாகம் காவிரிச் சித்தாமணித்துறை.
இன்னபடி பச்சைமலைக் கேசுவா எனண்ணங்கொன் டிருந்த ஞான்று
மன்னுபுல னும்பிகைக்கா மகம்பதினமூன் றதுபுரியு மமையம் வாய்ப்
பந், தன்னிகரில் சிரபுரத்திற் போலிசுத் தலைமையொடு சமர சச்சிர்
நன்னியம முளபார்த்த சாரதிபா மறையவனு நாமக் கல்லில். (சகக)
கற்பகம்போலொளிநுழுத்தாலம்மைதரும் பொன்னுலுங்காவிரிக்கட்
சிற்சுகமே தரும்புலனும் பிகைத்தாய்க்குச் செயுமுறைபோற் சிற
க்கச் செய்த, வற்புகமே லாம்வேள்வி விளக்கமெனு நூலிடத்தே
யறைந்தான் பேறை, கற்புகமே பெறுமனந்த கிருட்டினனென் றிந்
மறைதேர் நாவ லோனே. (சகஉ)

பச்சைமலைக்குச் சித்தி ஸ்ரீநந்தநூல்.
மகமுடிந்த கின்னாவிற் குருபிரான் புனைக்காண மனந்து வெண்ணி
நகமுநவும் புலவையருள் குடிக்கொண்ட மனங்கொண்ட ஞான சித்தர்
சகமுநவு மகொண்ட வல்லிவளங் கொண்டவிறை தகவே யோங்குந்
திகைசொலுஞ்சிர் ஞானதன் தனைநுலழித் கொண்டனைத்தார் கில்
[லோ ரோடும். (சககஉ)]

வேறு.

டிப்டிக்மலேட்டி துரைச்சாமியையங்கா சித்தரைச் சந்தித்தல்.
தெல்லும் வழியிற் பிரம்புநூர் தனிலே டிப்டிக் கலைக்கட்டர்
நல்ல தென்னும் புதமுடையார் எடுந் துரைச்சா மிக்குகில்
புன்று மமையம் பனராலும் புதமு கந்தி எடியையக்கொன்
டென்கை மிஸ்தாம் பன்னுமைத்தங் கிருத்தா னோர்சோ திடவனனே. ()

அங்க னிருக்கு மவன்பெருமை யறிந்தே னுரைச்சா மிக்குரிசி
எங்கள் குலத்தி லொருவனுக்கு நாடிநூல்பார்த் துரையென்னச்
சங்கை யறவே யொருவிதனோய் தான்கொண் டானித் தலத்திலேநி
ரிங்கோர் சித்த ரெழுவிந்நோ யேகு மவரா லென்றனனே. (சகந)

சித்தர் யாவ ரெஞ்ஞள்ளார் செப்பு மவரைக் காண்பதெவ
னத்த ராகு மவர்தம்மை யானுங் காணத் தகுமென்னு
வித்த கத்தா லவருரைப்ப வினோத மன்று மலைக்கன்பு
வைத்தே செல்லுங் குறிப்பாலே வருவார் காண்பி ரேனவகுத்தான்.
காணத் தகுமென் றிடும்போதிற் கனிவா லவரும் வந்ததிப்ப
வேண்மிக் கமைபுஞ் சாம்பர்லே னென்பான் சித்த ரருநடைத்த
மாண வகனு மவன்கண்டு வணங்கி வாழ்த்த வதுபோது
சேணிற் புகழ்தா சீலராது மய்ய னெனும்பேர்த் திருவான். ()

கண்ணி லொழுகுங் கருணையுளான் கருத்தி லொழுகுந் தையபுடை
யான், மண்ணி லொழுகும் பொறையுடையான் மனமுங் கனிந்தே
சித்தரிவ, னாண்ணி னாரென் றன்புடனோ நாடுந் துரைச்சா மிக்குரிசி
லெண்ண மகிழ்ச் சொலிச்சித்தர்க் கெல்லா நடப்பு மியம்பியபின். ()

அங்கே யடையச் சித்தருமல் வரிப லுருக் கதிபரிடத்
தெங்கே கோயா வியுமென்ன யாவு முணர்ந்தங் கின்பமெந்தி
மங்கா தோங்கும் பச்சைவரை மருகிப் பின்னர் வருவாயி
லெங்கோ யாட்டி. தன்னருளா லியு மினவென் றகன்றனரால். ()

சித்த பஞ்சமலைச் சந்தருவைத் தேர்சித்தல்.

சில்லோர் நம்மைச் சூழ்ந்துவரத் தேகி கோர் திருமுன்சென்
றெல்லா மறிந்தோ யெங்கருத்தா னிருக்கு நிலைமை யறிந்திலையோ
பொல்லா யாத ருறவிமொரு பொருளென் றுரைக்க கின்மனமும்
வல்லா யென்மட்டி னுமிழ்ந்த வகையே தறியேன் மாதவனே. (௧௦௦)

அபராதத்தை மன்னித்துச் சித்தமரபு விளக்குதல்.

என்னப் பலதோத் திரமியற்ற விறம்பூ தெய்தி யெழிற்ருவார்
முன்ன ரழைத்தி யாமுணர்ந்தா முறையே கிணக்கு நான்மறையா
மன்ன வறிந்துந் சரஸ்வதிபா வியாமே யுணர்த்த மொழி மறந்த
தென்னை மதிகின் விதியாலின் னென் றும்பா லெந்தினையால். (௧௦௧)

முன்னு ணினது நகர்செலென மொழிந்த பொழுதே யுரைத்தநெறி
தன்னை மறந்தாய் தாயுரையுந் தடுத்தாய் தந்தை தனக்குரைத்த
மன்னு முறுதி யும்மறந்தாய் மைந்தா சித்த மார்க்கமதுள்
ளுன்னு நிலையு நம்மரபுக் கொத்த விதமு மோர்ந்திலை. (௫0௨)

ஆதலாலென் சொன்மறுத்தா யன்று திருவன் ளுவமூர்த்தி
நீத முளவா சுகபுடனே நின்ற கருத்துங் காயகற்பம்
பேத மிலாது முடித்திடற்குப் பேணு மேலே லச்சிங்க
நாத ரெமக்கன் றருளியது நாமிங் குரைக்கு நன்மையதே. (௫0௩)

புனிதர் முனிவ ரிருடியெலாம் பொருன்னுஞ் சித்தித் திறம்வருமட்
புனிதாக் கிரகத் தாச்சிரமத் திருந்தார் யாமங் னனமாய்ப்பின்
றனியா யிந்த வரையின்பாற் சார்ந்தோ ரினக்குந் தக்கதெனக்
கனிவி லுரைத்தோ மற்றவைபின் கழறு வோமென் றருளாவவர். ()

தீருவுள்ளப்படியே சீந்தர் செய்வேன் என்பது.

அடிக ளுணர்த்தும் படிவிடுத்த தறியேன் மறுபத் திரிகைதனிற்
கொடிய வுரையாற் றேவாருள் கொண்டே வரைந்த குறிப்பறிந்தந்
நொடியிற் றிருமுன் வந்தனனுந் நோக்க மதுபோற் செய்வேனிப்
படிமீ தெனைக்கை விடாதருளல் பார மெனவே விடை பகர்ந்தார். ()

வேறு

சீந்தர் தீருவான்க்காவடைந்தது.

இவ்வண்ணம் பச்சைமலைச் சித்தபெரு மானருளா லினைவி லாராய்
மெய்வண்ணத் தமிழ்மலை பலவியற்றித் திரும்பும்வழி மிகவு மன்பா
றுய்வண்ணந் துரைச்சாமிக் குரிசிறமக் குரைத்தவனாம் பிரம்ப
வூர்க்குட், கைவண்ண மாகவந்து கோயுடையோன் றனைக்கூட்டிக்
[காவை வந்தார். (௫0௪)]

தீருவரங்கத் தீருமலை செய்தல்.

வந்துசெத்த சபைதனிலே வந்தித்தலை நாட்குளரு மருந்தே யாதி
முத்துமணி மந்திரத்தாற் தீராகோய் தீர்த்தருளு முனிவர் முன்னர்ப்
பைந்துளவத் தோனருளைப் பருகுட கோபரைப்போற் பரிசினீ
ருந், சிந்தைகனி கூந்தருமார் திருவரங்க மலைசெய்மின் னென்றார்
[சில்லோர். (௫0௫)]

பெருமலை யெனவாழி விடுத்தைவர் தமைக்காத்துப் பிரவஞ் சப்பே
ர்க், கருமலை யகற்றிடெனக் கருதியவன் பருக்குதவிக் கணிந்த தொ
ண்டர், தருமலை தனக்குகந்த திருவரங்கத் தொருமால்செந் தாளுக்
கன்று, திருமலை யன்பினொடு மனக்கனிவாய்ச் சித்தரங்குச் செப்பி
னரால். (௫௦௮)

பரங்குன்ற முதற்பலிநேத் தமர்குகனைப்பாடுதிருப் புகழோன் முன்ன
ரரங்கன்ற னொருதிருவா யிரமென்னும் பிரபந்த மன்பாய்க் கூற
விரங்கன்பொன் றில்லரா யிருந்தவரெல் லாமிவர்பா வெல்லாங்
கேட்டவ், வரங்கின்மே லாமதித்துப் புகழ்ந்தமையென் னொருநாவா
னறைதற் பாற்றோ. (௫௦௯)

திருவரங்கத்தீருமாலையெ டிப்டிக்கலெக்டர் வேளிப்படுத்தல்.

என்னுடைய சடகோப ரேநிகரா யவதரித்தா ரென்றார் சில்லோர்
மன்னுதொண்ட ரடிப்பொடிகண் மாலையிந்த மாலையென மகிழ்ந்தார்
சில்லோ, ரின்னநா றனையாருங் கற்றுணர வெழுகாத வெழுத்தி லீட்
டுத், தன்னமின்றி யளித்தனநந் துரைச்சாமிக் குரிசில்பிப்டிக் கலை
க்டர் தாமே. (௫௧௦)

அரியலூரில் ஓரத்தனர் குழந்தைக் கலக்கிரகித்ததும் பழுவூர்ப்
பெருமானுக்குப் பதிகம் பாடியதும்.

ஆயபே ரன்பினொடு தாமுறையு நகரமெனு மரிய லூர்க்கே
நேயமுடன் சித்தர்தமை யழைத்துவந்த போதினின் னியாய வாத
மேயதனின் மதிப்புடையான் சிவராம வய்யனெனு மேன்மை யானன்
சேப்தனக்கு மருள்செய்து திகழ்பழுவூர்ப் பெருமான்றன் றிருப்பா
[வோதி. (௫௧௧)]

இம்முறையா கச்சித்தர் காவையினி லீனிநுவிற் றிருக்குங் காலைச்
செம்மைபுறு பற்பலவாந் திருவினையா டல்புரிந்து செழிக்குஞ் சீர்த்தி
விம்மிதமெலாந்தெரிந்தோர்பலராலுஞ்செவியிளிப்பமிகவுங்கேட்டுத்
தம்முன்மகிழ்த் தேயன்பு தழைத்தோங்க வொன்றுசெய்தான் றினைநே
[ரில்லான். (௫௧௨)]

வேண்டுகின்றதுச் சின்னப்பக் கவுண்டர் சித்தரை விரும்பி வழிபடல்.

காரொழுக்குங் கரதலத்தான் சின்னப்பக் கவுண்டனெனக் கரையும்
பேரான், சிரொழுக்க நெறின்றான் கோவைவேளாக் கிணற்றுக்கே
செல்வம் போல்வா, னீரொழுக்கி னுங்கிலைவத் தியராலு நங்காமை
நெறிபிற் கண்டு, யாரொழுக்கைத் தீர்க்கிற்பா ரெனவொருவன் சித்
தர்வரி னிரியு மென்றான். (ருக௩)

அவ்வொருவன் புதுமூரம் பட்டினி னாறுமுக மென்னும் பேரான்
செவ்வியமுத் தமிழ்ப்புலவன் செல்வமது போதுமுளான் சிவபி
ரான்ற, எவ்வடிக்கே யடிமையுளா னரனடியார் தமக்கடியானவனன்ற
னோடு, மெவ்வமறக் கலந்துசீத்தர்க் காணமேற் புலக்கவுண்ட னென்
பான்வந்து. (ருக௪)

தரிசித்துச் சின்னாநிற் சித்தர்வருங் குறிப்புணர்ந்து தான்முன்
வேண்டப், பரிசித்துத் தருமருந்துட் கொண்கொடு வினைதீர்ந்து
பரிவு தீர்ந்து, கரிசற்ற பின்சித்தர் மருதமலைக் கும்பதிகங் கரிவாப்
பாடிப், பரிசுத்த மகமுடிக்குஞ் சமயம்வரக் கவுண்டரும்பொன்
பரிந்த னித்தார். (ருக௫)

பதினாங்காவது யாகம் காவிற் சித்தாமணித்துறை.

அன்னதுவு மரியலூர்ச் சுதிபர்முனங்கொடுத்ததுவு மன்பிற் கொண்டு
என்னலத்த மாமறைபோர் நான்மறையின் முழக்கெடுப்ப னலமே
துன்றஞ், சொன்னலத்த காவிரியிற் சித்தாம னித்துறையிற் றொல்
லுமீரே, தென்னுமக முடித்திதைவி தன்ன்கொணர்ந்தார் காவையதனி
லிலகமாதோ. (ருக௬)

கடம்பர்கோயில், ரத்திகிர், ஈங்கோய்மலைக்குப் பதிகங்கூறல்.

திருகிடங்கக் கிராஞ் வெண்பாவா னெடுத்தாறைக்கு மீங்கோய் மேலு
மறுகிடங்குங் கொன்றைபத்தார் மிலைச்செய்கங் கரன்வதிவாட்போககி
மேலும், விதுமணிநா ட்கடம்பர் கோயன்மே லும்பதிகம் விரிக்கச்
சித்தர், வதுவையிவ்வான் டிற்பரிவ ரெனப்பத்தி ம்னிகுத்தார் மர
பின் மேலோர். (ருக௭)

திருமனம்புரிதப்துச் சித்தநிசைந்தாரோப பந்திரிகை வேளியிடல்.
பத்திரத்தை விடுத்தபொ முதவரவரு முன்வரவே பணில மார்க்குஞ்
சித்திதருங் கடற்செந்திற் குமரனடி யான்சென்று சேர்ந்து மெய்த்த
பத்தியொடு விண்ணப்பித் தருள்பெறுமட் டிதுமுடியாப் பான்மை
பென்று, சித்தரொரு திடங்கொண்டு செந்திகை சடைந்துபல பதிகஞ்
செப்ப. (௫௧௮)

சித்தி உபாசனாநிந்தியாக்ய சேந்தித்தமான்மியம் பணிந்து திருப்பதல்.
ஒருதரம்போற் பஹரமப் பெருந்தகைத னுளப்பாங்கை யொருங்கே
தாமுற், திருவருளாற் கண்ணினர்து பூரணைதா னெருக்குற்ற செய
றன் னுலே, பெருகன்பு செறிதருநம் மிராமன்னு நன்பகலாப்பெட்
புமிக்க, பொருவருஞ்சீர்ச் சுவாமிகா தக்குரிசின் முதலியோர்போந்து
குழ. (௫௧௯)

கௌதமநிந்தந்தருகே சித்தி மாத ஓமம்புரிதல்.

சித்தரருள் பெறுசெந்தி லாறுமுக னெட்டப்பச் செல்வன் செந்திற்
கத்தனுக்குக் காவடியைச் செலுத்தியம்மன் புரம்போந்து கனிவி
னோடு, மெய்த்தவிடும் பன்பூசை புரிந்துநங்கன் சித்தநிவியன் பூசை
யன்பா, வித்தரைமே லாற்றியெழிற் கௌதமநிந்த தத்தருகே யா
ருங் காண. (௫௨௦)

திருக்குருகூர்ச் கோபாலையர் மானிகையிற் சித்தரமந்தல்.

பூத்தொழிலிற் கொட்டகைபத் தானமைத்துப் போந்திட்டுப் புனித
மாக, வாத்தியங்க ளும்முழங்க மறைவிதியா னம்பிகைக்கா மாத
வோமஞ், சாத்தியமாச் செய்துமுடித் தன்பர்புடை குழந்திடத்தன்
குருகூர் சாரச், சித்தமறை யோனாற்றார்க் கோபலை யன்முதலா
ஞ் செல்வர் பல்லோர். (௫௨௧)

அழைத்துவந்தோர் மானிகையி லோர்பொழுதே னும்மமர வேண்டு
மென்னத், தழைத்தவந்த திசுப்பொழுதின் வந்தவடி யார்க் செல்லாக்
தக்க வாய், செழித்தவழு தங்கைப்ப ள்லவகைப்போ னகஞ்சமை
த்துத் திருந்த ஆட்ட, விழைத்துமறு எட்காலை † மாறனடி யும்
பணிந்தே, விரைவி னெல்லே. (௫௨௨)

திருநெல்வேலி நெல்லைக்குமாருப்பிள்ளை மாளிகையிற் சித்தரமர்தல்.
தனைமேவி யங்குள்ள வடியர்பலர் வேண்டலினுற் றனிச்ச ரென்றும்
புனைதொண்டர் நயினூர்கோ யிற்றெருவி லேசெல்வம் புகழ்சி லத்
திற, தனைநேரி லானெல்லைக் குமாருமா விகையதனிற் றங்கப் பல்
லோர், மனமெய்துங் குறைகூற வவரவர்வேண் டுவனவெலா மரபிற்
செய்தார். (௫௨௩)

செய்ததிறம் பலவுணர்ந்து சித்தரினற் புதச்செயன்முன் றிருவா மாத்
தூர், மெய்திகழத் தவமியற்றுந் தண்டபா ணிச்சரபம் விளக்கிக்கா
ட்டு, மெய்தெரிந்தான் றமிழ்ச்சுவைகண் டானன்னுர்த் தெரிசிக்க
வீரும்பிப் பெற்றான், அய்யனருட் பேறடைவான் சோமசுந் தரநா
மச் சுகிர்சு னம்மா. (௫௨௪)

திருவுருமாமலையென்னுங் தறுக்குத்துறையிற் சித்தர் மாதலம் புரிதல்.
அத்தருணத் தானிமதிப் பூரணையே வந்தெய்த வடைவிற் சீவன்
முத்தர்தொழுந் திருவுருமா மலைக்கத்தன் சந்திதியின் முன்னே யன்பர்
வைத்தலங்கா ரம்புரிந்த பூத்தொழின்மண் டபத்திடையே மரபிற்
றேவி, மெய்த்தமணிப் பீடத்திற் கெழின்மஞ்ச னம்பிறவும் வியந்தே
யாற்றி. (௫௨௫)

அந்தணர்மா தேவிமான் மியஞ்சொல்லச் சித்தர்திரு வருளே பூண்ட
விந்தைமலி சங்கரர்கு மாமான் மிகுபெரிய சாமி பிள்ளை
சிந்தைமகிழ் முத்தைய மகிபன்முனி யப்பவேள் சித்தர்க் காண
முத்தவரு நருமேவன்விக் குரியபணி செய்திருப்ப முன்னுட் சித்தர்.()

சித்தர் பதிகத்துக்கு விந்துவாங்குங் பொருளுரைந்து மகிழ்தல்.
கத்தன்மேற் பாடியதோர் பாமலை தனைப்படி த்துக் கனிவி னோடு
முக்குபொரு ணெல்லையப்பக் கவிராஜ வள்ளலொடு முருகம் கன்பு
சிந்தைமகிழ் பால்வண்ணச் சித்தரந்த ரத்தினம் சுரமூர்த் திப்பேர்
வந்தகவி வாணன்சேற் றாரருண சலக்கவிஞர் மணிதன் வாக்கால்.()
காதினுக்கின் னமுதமெனப் பேசுகந்த சாமியெனுங் கவிவ லோனும்
பூதலத்திற் வருஞ்சித்த ஓர்ந்தியருள் மாலையினுட் பொருள்கள்
சொல்ல, மீதலத்தோ ரும்போற்றும் வநிகேசர்க் காருதியைவிருப்
போடவும், போதொருமண் டபத்தினுற்ற சுகராதப்பெயருடையான்
புகழ்ந்தாங் கெய்த. (௫௨௬)

ஆகுநீ கோடுக்கும் அமையம் ஜகந்நாதராஜாசிரம் கல்லின் மோதுநல்.
தெய்விகத்தா லவன்சிரமு மண்டபத்தி லேமோதச் செந்நீர் வானிற்
பெய்விசும்பே யெனப்பொழிய வயிரவர்தம் பிரசாதம் பேணி யஞ்
சேன், மெய்வடுத்திற் தினியுய்வை யெனக்கூறி விடுத்தெவர்க்கும்
விழைந்து தேவி, மைதவிரு நிலேதனமே தரத்தொழுதிட் டவரவர்தம்
மனையே புக்கார். (ரு௨௬)

வேண்பாவினும் சிரநோய் விலக்கல்.

அற்றைநா ளிரவினிலே சகராதன் கனவிடையெம் மடிக ளார்வச்
திற்றைநா ளுன்சிரத்தே காட்டியதெ லாநன்மைக் கென்று கூறப்
பெற்றகுறன் வெண்பாவை யவன்விழித்து வரைந்தருளின் பெற்றி
நோக்கி, மற்றைநாட் சித்தர்பீரல் வந்திவையெ லாம்புகன்று வாழ்
வீதாரும். (ரு௩௦)

எனக்கூறித் தன்சிரத்தே நெருநல்கண்ட துயரேனைத்து மின்றே யாக
வனைத்துயிருமானாட்பரம்பரைசுவைபரவி புவனையருளென்றப்பாற்
பினைத்துயரோன் றின்றியே சித்தர்விடை பெற்றபின்னர்ப் பெயர
வப்போ, துனத்தகுசங் கரக்குமா ருக்குசின் மனைரோயா னுடற்
றப்பட்டாள். (ரு௩௧)

சங்கராத்தமாருப்பிள்ளை பத்தினியார்க்குச் சித்தி தண்ணருள் புரிதல்.
அக்குரிசின் மனைரோயாற் பிணிப்புற்ற துயரகற்றி யவடன் வெய்ய
மிக்ககொடும் பிறவினே யையுந்தெறுக்கு மம்மையருள் விருப்பி னீய
விக்கலிற் படிக்கறியா வவனுமா யிரக்கணக்கா மிசைப்பா வின்றுள்
கைக்குணைல்லிக்கனிபோன்முக்காலதிகழ்வினைக்கூறல்காணலாமால்.

கயந்நாற்றில் ஓர் கன்விகைக்கு ஏவல்நோய் அகற்றல்.

இதுபிறக ரெல்லெனக் கணுக்கமாங் கயத்தாற்றி னீண்ட நாளா
விதுவனைய முகத்தொருபென் வேண்டலர்தங் கொடுமையினன் மே
னி போர்த்த, சதுர்கொளா டையைச்செந்நீப் பற்றல்கிகை தரித்தல்
பல தன்மை கண்டே, கதுமெனவி ராயப்ப அபதேசி யவட்கொண்டு
கழல்சேர்ந் தானால். (ரு௩௩)

அனையாடா யவன்கொணர்வான் கருதியபோ தேசிறிதாங் ககலமுற்
றுங், தனையில்சீர்ச் சித்தர்பிரான் மமதருட்பார் வையினிற்றாற் றுன்
சேன் நேக, வினையதொரு வகையந்தக் கயத்தாற்றின் முத்தையவே
யின்ற மடது, தனைவருந்து பேவறுமுன் சித்தருட் பார்வையினுற்
றணிந்த தன்றே. (ரு௩௪)

சித்தி திருமணஞ்செய்யப் பற்பலரும் எதிர்பார்த்தல்.

இதுவன்றிச் சித்தர்வறு வைக்கசைந்தா ரென்றமொழி யெங்கு
மோங்க, வதுபொழுதே நம்மரபுக் கியைந்தபல நகரினோரே ஈழநா
ரும்பொற், பதுமையெனத் தத்தமகா ினைக்குறித்தார் நிச்சயம்பற்
பலவுஞ் செய்தா, ரெதுமுடிக்கப் புவனைநீரு வருளேயோ வதுபோ
யியா மிசைவ தன்றி. (௫௩௫)

பொன்னிறத் தசுரத மாளிகையா தியவுமொரு பொருளென் றெண்
னோ, மின்னுமிடை பன்னகை மாநர்முக முறுவனப்பில் விருப்
பம் வைபோ, மன்னபுவ னும்பிகைந் தநிகொரி யையையுல கனை
த்து மீன்ற, கன்னிமல ரடிக்கன்பு பிரியானு புரிபவளாக் காண்மி
ளென்றார். (௫௩௬)

சிவரூபக் கவுண்டி நந்தகரத்துக்குச் சித்தரை வரவேண்டுவல்.

என்றபொழு தேவென்னக் கிடைந்துச்சின் னப்பவே னென்போ
னன்பா, வின்றியே னகரமட்டும் வந்தருள வேண்டுமென விறைஞ்ச
முன்னர், கொன்றுவரு கையைத்தெரிவித் திடவருகி னுள்ளகொ
மணியைச் செல்லென், றென்றுசெய்தா னோருரையா லனைந்நுல
குத் தன்வயமா-வுவக்குஞ் சித்தர். (௫௩௭)

ஆண்டநகி வின்றிடுகந் தாமிந் தக்குரிசி லன்பன் தன்பா
லீன்றிகைன் னிகைமார்க்கு ளாதாந் தெய்வபத்தி யியற்கை யாகு,
மாண்டநகற் குணங்கனி வற்றவனாப் பார்த்துமுடித் திதிவா
பென்னர், காண்டகமே லொங்குமெழிற் கோவைகள் தன்மடைந்
தார் கணிகின் மிக்கார். (௫௩௮)

சித்தர் மோதவயதைநயமா, னாட்டுக்கோட்டை வெங்கடாசலரு
சேட்டியார் வழிபடலும்.

சித்தரெழுந் தநநுலவநர் சின்னப்ப வேறுணர்ந்து சிறத்தோர்
மாடம், வைத்துநில விடம்பிரியமா னிகையென் றங்கமைத்தமற்று
யான்றி, நுய்த்துமுடித் தெதிர்கொண்டு முபசரித்து மன்னவருக்
குணமை யான, வத்தனத்தி றுறைகாட்டிக் கோட்டைவேள் கடாசல
மேன் தறையும் பூமான். (௫௩௯)

தன்னிடத்துஞ் சித்தரினற் புதம்பலவு முரைத்தவன்முன் றுன்பின் னாக, மன்னுசித்தர் தமைத்தொரிசித் திடவரவுந் தற்செயலா வரைந்த பாவொன், றன்னதனிற் கடிதம்வந் ததுங்கவலை தந்ததென வமை தல் கண்டான், பின்வரும்பே ரனைவர்களும் பேசுவேங் கடாசல மாம் பிரபு மன்னே. (ருச௦)

சேட்டியார் சித்தரிநிலை தேர்ந்தன்பு செய்தல்.

இனையதொரு பாடலைக்கண் டிடலுமது தனக்கமைந்தே யிருத்த லாலே, நினைவிலொன்றுந் தோற்றதிங் கிவரிடத்தே திருவருளுந் தலை த்த தென்று, மனதுகந்து தன்குறையுங் கூறிமுன்னர்ச் சித்தராற் றியம கத்துக், கனைவருக்குஞ் செலுந்தொகையோ ராயிரமு மனுப்பு வித்தா னடைவினம்மா. (ருசக)

இன்னபடி யிங்கிருப்ப முன்னாடித் திருநெல்வே லீக்கெய் றுங்கான் முன்னுமக டனைக்கொள்வே மெனுஞ்சித்தர் மொழிப்படிநம் முனியப் பன்றான், என்னிருப மதுவெள்ளக் கணைற்றினுக்கே விடுப்பவவர் நயந்தே நங்கள், சின்னப்ப வேள்கருது வனமுடிக்குஞ் சித்தரிடந் தெரிவித் தாரால். (ருசஉ)

மணத்திற்காகப் பற்பலவிடங்களிலும் நிச்சயஞ்செய்தோர் உத்தரவை யெதிர்பார்த்தல்.

இப்பரிசே நிச்சயங்கள் செய்தபல விடத்திருந்து மெய்துஞ் செய்தி யெப்பொழுது மோர்நிலையிற் சித்தரிடத் தன்புவைத்தோ னெழி ற்கோ வைக்கண், முப்பொழுதுஞ் சிவனடிக்கே முன்னுமரு னாசல வேண் மொழிய மற்றோர்க், கொப்பினதா யொருவிடையும் விடுக்காம லுழவலியை யொத்தே நின்றார். (ருசங்)

பொன்னுக்கும் விருப்புடையோ ராயுண்மட்டும் பற்பலவாப் புகை த்திட் டாலுந், தன்னுக்கஞ் சிறிதடையார் சற்றமதி லீச்சையற் றோர் சலதர் ரைக்குண், மன்னுக்கும் பொற்குறையை லாமெனமுன் னோருரைத்த வாச கம்போன், மின்னார்க்கே யிச்சையைத் தின்னோ ர்க்கே பலர்விரும்பல் வின்னையேயோ. (ருசச)

சாமீநாதமுதலியார் சித்தசபைக்கறிவித்தல்.
எல்லையிலாப் புகழாளன் சாமீநா தக்குரிசி லென்போன் றுனு
நெல்லைநகர் தனிநின்று நீதிஞானங் கனமனைத்து நெறியிற் கண்டே
சொல்லரிய தவப்பேறே யோர்வடிவாய்த் தென்காசிப் பதியிற் றோ
ன்றுந், துன்னியகண் மணியேபோற் பெண்மணியைக் கண்டதுஞ்
சித் தருக்குச் சொல்லி. (ருசரு)

ஆயவா றனைத்துமிந்த மதிக்குளே யாற்றிடுவ தன்றிச் சின்னாட்
போயதேற் பற்பலர்வேண் டெற்குரங்கிச் சித்தநெறு புரிவாரோமே
லோயாத முயற்சியாற் செயினுமினி யுற்றதொரு வார மன்றோ
வேயமுளார்க் குரைப்பதெங்ங னெனச்சித்த சபைதனக்கே நிகழ்
த்து வாரால். (ருசௌ)

சித்தசபையார் திருமணப்பத்திரிகை வெளியிடுதல்.
மன்னுமா ஞானதலச் சித்தசபை யாரறிய வல்ல திங்ஙன்
கன்னிராட் டினிற்றென்கா சிப்பதியிற் கங்கைகுலங் கதிக்க வந்த
தன்னிகரில் பழனியா பிள்ளைதரு சீதாலட் சுமிப்பே ராநம்
மன்னைதனைச் சித்தமூர்த் திகன்வதுவை செய்யுமென வறிவித் திட்
[டார். (ருசௌ)]

பிலவவான் டொருகன்னி மதிமுப்பா னொருதேதி பீடு சார்ந்து
நிலையிசித் திரைநன்னு டனிற்பானு வாரமா நின்ற சீர்த்தி
குலையிசிச் சபதினத்திற் சித்தமூர்த் திகடிருக்கல் யாண மென்ன
நிலமுழுதும் பரவுதமிழ்ப் பத்திரிகை களிற்பதித்தார் நீடு கண்டார்.
வெள்ளக்கி னாற்றினுக்குச் சித்தசபை யினர்செய்தி விடுப்பச் சித்த
ருள்ளத்தின் மகிழ்ச்சியொரு புரமெய்த முன்னொருவர்க் குரைத்த
அன்மை, தன்னுதற்கு மனமின்றிச் சுகதுக்க மிரண்டுமொரு நரா
சாக் கொண்டு, கின்ருதற்கொன் தறிபாராய் நடுநிலைகள் றுர்மகி
மை விளம்பற் பாற்றோ. (ருசௌ)

சித்தநாயனப்பகன் சித்தித்துப் போற்றலுங் காவை சேர்ந்தலும்.
காலங்க டொருமோமக் கடனாற்றிப் புவளைமகங் களிங்கச் செய்திஞ்
ஞானமெனாம் புகழ்தரப்பெற் நிடுஞான சித்தரிங்ங னுடல் கண்டு
செருணங் கன்னியை யோகரில் யிடுகிற்த் சிடர் பல்லோர்
சாலவெழுந் தஞ்சைசெய்தேசசித்த மூர்த்திகன்பாற் சாற்றி னால்.)

எழுநிலத்து முற்றமுன்பி னியல்புரைக்கும் பெருந்தகையே யெங்க
ளன்பின், முழுதுகிறை யும்மதியே முனிவர்பல ராலாசி முழுதும் பெ
ற்ற, செழுந்தகையே யடியேங்க ளாலுலகெ லாந்தெரித்த திரும
ணத்துக், கெழுந்தருள வேண்டுமென விறைவிதரு வருளையென்
றேகி னுரால். (௫௫௧)

சித்தர்திருக் கல்யாணந் திருவாணக் காவினெனத் திசைபோய் நிற்கு
மித்திறத்த சுபச்செய்தி யனைவோருங் கேட்டளவி னிறும்பு தெய்தப்
பத்திபழுத் திடுமனத்தா னெம்பாலன் னையிற்பரிவே ப்டைத்து நிற்
பா, னத்தவிரும் வாலிமழ பாடிவா ழாறுமுக நண்ப னம்மா. (௫௫௨)

பற்பலதேயத்தீருந்த அடியார்கள் பிரபுக்கள் தீருவாணக்காவடைதல்.
புவனும்பான் பத்தசன சித்தசபை யென்பதற்கோர் பொன்னே
போல்வான், நவஞான சித்தர்மணக் கோலதரி சனமதற்காச் சபை
யைச் சார்ந்த, சிவனடியார் பெரும்புலவர் சிற்றரசர் முதலோர்க்
காஞ் சிறப்ப னைத்து, நவநவமாச் செய்திடப்பற் பலரைவிடுத்
தன்பிடுநெடு நடத்தி னுரால். (௫௫௩)

சித்தழித்தீர்களின் மனமகள் நெல்லையினும் வருகை.
சாற்றுசித்த சபைநோக்கிப் பற்பலநாட் டவரும்வந்து சாரா முன்ன
ராற்றுதவத் தாலுதித்த சீதாலக் குடியெனும் மன்னைக் கன்பாத்
தோற்றுமுற வினமுறையா மங்கலநன் மகனிர்பலர் சூழ்ந்தே மேலும்
போற்றுதற்கா மங்கைதனக் கன்பிடுநெடு மங்கனா னம்பு ரிந்தார். ()

பொற்புறுபன் மணிகளினு லமைத்திடுமா பரணமெலாம் பூட்டித்
தெய்வ, கற்பகப்பூங் கொடியனைய வன்னைதனக் கலங்காரங் கவினச்
சாத்தி, முற்றுமுணர் மறையவரா னெல்லாதனி ளுள்ளார்முன்
முஈர்த்த காலந், தற்பரைமி னருளதனா விச்சயித்துத் தாம்புலந்
தனையு மாற்ற. (௫௫௪)

மங்கலவாத் தியமுழங்கச் சிவிகைதனை யலங்கரித்து மாண்பின் மிக்க
பங்கயநல் வதனமுனார் வீற்றிருக்கத் திங்கண்முகப் பாவைமார்க்
கெங்கனுதின் நேத்தெடுப்ப வன்பர்குழா மெம்மருங்கு மிறும்பு
தெய்தப், பொங்குதிரு நெல்வேலி நகரைவலம் வரும்பவனி புகலற்
பாற்றோ. (௫௫௫)

என்னேபுண் னியமிருந்த தெத்தனையோ பேர்கடத்த மெழின்ம
காரை, முன்னேநிச் சயமுடித்துந் திருமணத்துக் காவவெலா மொய்
ம்பிற் செய்து, மன்னோர்க்கு லொருவரெனு மருகிருக்கும் பாக்கி
யத்தை யடையா திந்த, மின்னேறு மிடையார்க்குக் கொடுத்து
வைத்த தெனப்பலரும் விளம்பி னூரால். (௫௫௭)

தனையறிந்த பருவமுடன் றக்கமதிப்புளபொருளுஞ் சனத்தின் கட்டு
மனைவாழு நிலவாழு மாதரெழின் வளமுமிக வாய்ந்த தோரா
வினையபல கன்னியர்க ளெதிர்நோக்கக் கண்பாரா திருந்த சித்தர்
நினைவறிவா ரெவரேயோ விவட்கிசைந்தா ரென்றுபல நிகழ்த்தி
னூரால். (௫௫௮)

மாதர்கட்கு ளிவன்செய்த மாதவம்போ லொருவருக்கும்வாயா தென்
பார், சாதனஞ்செய் னானகித்த சாமிதவத் துக்கெய்ந்த தைய லென்
பார், ஏதிலார்க் கருள்புரியுங் காருணிய மிவண்முகத்து மிசைந்த
தென்னத், தாதவிழ்பூந்தொடையணிந்த தருணிகளுந் தனித்தனியே
சாற்றப் பின்னர். (௫௫௯)

நகரவல மாகவந்து சிவிகைதனி னின்றிறங்கு நங்கை தன்னை
வெகுவிதமாப் பற்பலபே ருபசரிக்க வவரவார்க்கும் விரைசேர்
சாந்து, நிகரில்லாப் பன்னிரோ டடைக்காயு மிலாங்கனியு நெறியி
னீந்து, பகரூரால் வகையுண்டி யாறுகவைக் கறியபூ பங்க னோடு.()

வந்தவர்க ளனைவருக்கும் விருந்துசெய்த பின்சித்தர் மணநேர் காண
முந்தவரு மிச்சையினுர் காவைநகர் நோக்கிவந்த முதினார் சில்லோர்
கந்தரிநஞ் சீதாலட் சுமித்தாயி னோடுவருஞ் சுற்றந் தாரோ
டெந்தையன்புக் கேற்றதோர் சாமிநா தக்குரிசி லென்பார் வந்தார்.()

சிப்பரா பரபரம கல்யாணி மணவான தேவத்தேவ
லற்புதா கரவமல சின்மயசாம் பவவகை பூதநாத
வப்பரா வணிசடில வனகவெனச் சேயூரி லமர்வோ னெங்கள்
கப்பரா யக்குரிசி னெல்லையினின் றடைந்தார்க்குத்தொலைவி லாதே.

திருவரங்கத்தில் வசித்த சேய்யூர் ஜயீந்தார் மாளிகை யமைத்து
வரவுபசரித்தல்.

மாளிகையுந் திருவரங்கந் தனிலமைத்து வந்தவர்தம் மரபுக் கேற்பப்
பாளிதழு வீருசுவைய வகைக்கறி களுடனருத்திப் பயின்ற பின்னர்
வேளையுநல் லோரையுங்கண் டனந்தவித வாத்தியங்கண் மிளிர் வெந்த
நாளுமினி துறுஞ்சித்த மணமகனை யழைத்துவந்தார் நண்பர் சூழ.

மணமண்டப மலங்கரித்தல்.

ஏதமில்சீர் மறைப்பொருளி லிணையிலா ரண்பர்பல ரினிதி னெய்தி
யாதமுதற் கலியாணச் சடங்குநிறை வேற்றுவதற் கமைந்த நாளிற்
நீதிலா வோரைதனிற் றிருமுனைப்பா லிகையமைத்துத் தெருக்க
ளெங்கும், போதுகளா லிட்டபெரும் பந்தரிற்றோ ரணங்கொடிகள்
புனைந்தார் மன்னோ. (ருசாச)

சித்தசபைக்காட்சி.

சபைமுழுது மலங்கரித்துப் பூரணகும் பங்கண்மணி தயங்கு தாமஞ்
சுபமனைத்துந் தருந்தீப மாலையொடு மகிழ்புகையாந் தூப மோங்குத்
தபதிகளாலியற்றுமணிப்பந்தர்நடு வேதிகையுஞ்சமைத்தே முன்னாட்
சபதமெலாந் திரும்வணஞ் சித்தர்நடத் தியவனைத்துஞ் சாற்று
[வோமால். (ருசாரு)]

மலர்தருநல் விரையடுத்த காவிரியி வீராடி மணிப்பட்டு டாடை
சிலர்கொய்து தரவுத்து விபூதியுத்து ளனமணிந்து தியானஞ்செய்து
பலபலவாத் தியமுழங்குஞ் சித்தசபை நிறைந்தவர்கள் பரிசிற
போற்றக், கலையுதவு குறுமுனிபோல் மணத்தவிசுந் றூர்பெருமை
கழறற் பாற்றோ. (ருசாசு)

எள்ளளவுங் களங்கமிலாப் பத்தியொடு சித்தர்மண மியற்றல் காண
வெள்ளக்கி னாற்றினமர் சின்னப்ப வேனென்பான் மேவு மன்பா
லுள்ளத்தின் மகிழ்வெய்து வேங்கடா சலனெனுமு தாரன் றுணர்
தெள்ளூர் வாகிமலி ஞானதலந் தனிற்சித்த சபைக்கண் வந்தார். ()

கலியாணமகோற்சுவங் காணவந்தவர்களை யன்பர்கள் களப்படுத்தல்.
ஆவலுடன் சித்தசபை யடியர்களாய்ப் பற்பலதே யத்து முற்ற
மேவுகன தனமுடையோர் மெய்ம்மையுணர் யோகிகளும் விருப்பத்
தக்க, நாவலர்பற் பலருமுந் மறையோர்க ளுங்காவை நண்ணிச் சித்
தர், தாவலுநற் சபைநோக்கி யெண்ணிலர்வந் தடைந்தவரத் ததி
யின் மாதோ. (ருசாஅ)

சித்தழிந்திகள் தீருக்கல்யாணம்.

வந்தடைந்தோர் தமக்குபசா ஈஞ்செய்யு நடேசனெனு மறைசொன் னுவான், கந்தனடி தொழுதேத்துஞ் சாமிநா தக்குரிசில் கடலென் றேதுஞ், செந்தமிழ்தே ராறுமுக நயினாருஞ் சேஷய்யச் செம்மல் சீர்த்தி, முந்துறுபே ரிராமன்னு சகநாதக் குரிசின்முதன் முன்னே நின்னு. (ருக்க)

பரிவொடுநீன் நவரவர்கட் கியைந்தவண முபசரிக்கப் பண்ப தாக மருவுகா நியதரிசி யெனும்வேணு கோபாலு மகிப னென்போன் றிருவிளங்கு மணங்காண வந்தாரை யடிக்கடியே சென்று நல்ல வரவுவிசா ரித்துநின்றங் கவரவர்தந் தகுதிக்கா மகிழ்வு செய்தான்.()

வேதியர்மா முறைமுழக்க வாத்தியங்கள் பலவொலிப்ப வேள்விச் செந்தி, நீதிமுறைப் படியேயா நியர்வளர்க்க வன்பர்பலர் நெருங்கி நிற்பச், சோதிதுதற் பைந்தொடியார் மங்கலவாழ்த் துரைத்துமலர் சொரிந்து நிற்பப், பூதியணி ஞானசித்த மூர்ச்சிசுளில் லறந்தனையும் புகழ்ந்து போற்ற. (ருக)

மங்கலஞ்செ யோரைவரச் சித்தர்கையான் மணமடந்தை மலர்க்கை தன்னிற், சங்கமொரு புறமுழங்கக் காப்புநான் சாத்தியக்க தையுஞ் சாத்திப், புங்கமுறு மாகமம் திரம்பலவும் புகன்றங்கட் பூசித்தேத்தி யெங்கடவப் பெரும்பேற்றால் வருபவருக் காசியெய்தா ரெல்லாம் வல்லார். (ருக)

ஒருமணத்தை மருவாயோ கியராபுங் குருபெற்றே ருரைதப் பாமற் றிருமணத்தைக் கொண்டருளுஞ் சித்தர்கையிற் சிதாலட் சுமிகை யேற்றித், திருவணைய ருமக்குரிய ரொன்பெரிய தந்தைசொலித் தென்னிர் வார்க்க, வருமிடற்றின் மங்கலான் புனைந்தனர்சித் தரும்புவனை மலர்த்தா னேத்தி. (ருக)

வேறு.

நியைவலம் வந்தேத்திக் குருதன் சொல்லாற் நிகழும்மி தனைமி தித்தே வடமின் றன்ன, தேயமொடு தொழுதேத்தி மனையுட் புக்கு நிறைசுவைமுக் னனியோபோ லன்ன மாதி, தாயனந் பொருணுந் ற்று பின்னர்ச் சாலத் தூரியமே முதலாப துவன்றி யார்ப்பப், பாய புகழ்ச் சித்தனார் வகிட்டென்னப்பன்னியபோ புனிதிருந்தார் பார் க்கி னம்மா. (ருக)

வேறு.

நூற்றுக்குறு முனிசிப் கோரிட வக்கில் ஆறுமுகம்பிள்ளை சித்தசபையடைதல். திருமண நிகழ்ந்த பின்ர்ச்சில காலஞ் சித்தனா ரான்டெமூர் தருளப் பெருமணத்தன்ப *ரெருமைநாட் டினிய மங்கனார் முதற்பிற பதின் றுருமணஞ் செயுமப் பெரியரைக்காண அதுதல்போ லுவர்தவத் தந் தை, தருமணப் பொருளா ரறுமுகப் பிள்ளை நெல்லைமா நகரோரிஜ்ச் சார்ந்தார். (௫௭௫)

சோர்க்குபுரமடாதிபதி சதாசிவதேசிகர் வந்தல்.

மந்திர நகர நியாயவா தியரா மாண்புளார் தமைமரு வுற்ற வந்தர முடைய பிணிதவிர்த் தின்ப மடைத்தற வருமருந் தருந்திப் பந்தனை யகன்றங் கிருந்தநாட் சொர்க்க புரம்பயில் பண்டார வதிபர் தந்துணையோடு மன்னவர்க் கண்டு தகவுரை யாபுன ரன்றே. (௫௭௬)

சித்தரைச் சோர்க்குபுரமெழுந்தருளத் தேசிகரழைத்தல்.

அன்னவ ராலும் பிறர்பல ராலு மழகுறு சித்தனார் பெருமை நன்னல முதலோர் தன்பினிற் சித்த நாதரே நாமென முய்ய மன்னுநம் மாதி னத்துற வேண்டும் வரந்தரு விரேன வேண்டச் சொன்னல முடையார் பிறநலங் கருதா ரோமெனச் சூழ்ந்துரைத் [தனரால். (௫௭௭)

திருநன்னாறு முதலியநலங்கடத்துச் சித்தர் பதிகம் பாடல்.

அப்புர மடைவார் பிரன்சி நன்னாட்டிற் திருநன்னா றுதிய தலங்கள் செப்புறு முறைசென் றன்பினிற் தேவ தேவனைத் திருவடி வணங்கி யோப்புறை யில்லாச் செந்தமிழ் பாடி யுறுதல்கன் டம்மட பதியார் பற்பல அபரா சத்தெநர் கொண்டு பரிசினி னழைத்தனர் பதிகே.()

சித்தாசிளையானந்திக்கு அருளுதலும், தேசிகர்சித்தர்மீதுபாமலை பாடலும். எதிர்கொளு மவருக் கிரங்கி முன்பணியுஞ் சின்மயா னந்தருக் கின்ப மதிக்கொன வருளி யாறணி சடையார் வாழ்தலந் தரிசித்து வந்தே யதிரய சொர்க்க புரம்பதி யடைந்தா ரம்மடத் ததிபர்தம் மன்பு முதிர்நரச் சித்த மூர்த்தியையினிய முறுதமிழ் மொழியினிற் அதித் [தார். (௫௭௯)

வேறு.

“*முக்குண முணர்த்து மூவமூக் குணர்த்து மூவிரா தாரமு முணர்த்து மோக்குமூப் பொறியு முணர்த்துமூப் பிணியு முணர்த்துமா சோதியு முணர்த்தும், பொய்ப்பிணி யாகுங் கைப்பதின் வெய்யிற் புழுவெனப் பதைத்திடு முயிர்கட், சுப்பனோ டன்னை யானைக்கா வுறையு மருட்சித்த மூர்த்திசே வையுமே.”

என்னச்சிற் சிலபா வியிற்றினுர் துதித்தார் யாகசம் பூர்ணத்துக் கியன்ற, தன்னவாம் பொருளு மளித்துனோ மென்று மன்பினர் தமக்கொ மறைந்தே, யின்னவா றிவர்தா நடித்தது மன்றி யெத்தல மும்மதிப் புற்று, மன்னிடுந் துறைசைத் தேசிகரிடத்து மாதவர் புகழ்வழுத் தினமே. (௫௮௦)

வேறு.

நீருவாவதுறைப் பண்டாரசந்திக்களைச் சித்தநி சந்தித்தல்.

திருநர் னாறந் தலத்திலெங்கள் சித்த மூர்த்தி யெழுந்தருளுஞ்
செய்தி யறிந்தன் புடனழைத்தார் சிந்தை நன்று தெளிந்துள்ளார்
கருமா சுகற்றங் கயிலாய பரம்ப ரையினிற் கவினந்தி
கருது மரபின் மெய்கண்டார் காமர் சந்தா னத்தழகார்
தருமா வரச வனமென்னும் பதியி லமருந் தனிக்ஞரவர்
சாற்றும் பேரம் பலவாண் தமிழ்ச்சை வத்துப் புரவலனார்
பெருமா னன்பர் சொர்க்கபுரந் தவரோ டெழுந்து வழிக்கொண்டு
பிடார் துறைசைப்பதியுற்றும்பெருமையெல்லாஞ்செயப் பெற்றார்.

வேறு.

துறைரைப் பதியி லமர்கலைத் துய குரவர்க் குடிகையினுற்
கறையார் கண்ட ருள்பெற்றுக் கவினுஞ் சித்தர் சிந்தாந்த
முறையான் வருகம் மவரின்வே றல்ல ரென்ன மொழிகாட்டி.
யறையு மன்னுர் பெருமைதனைக் காவின் நென்று நாட்டினார். ()

† இது சித்தமூர்த்திகள் ‘செவத்தலயாத்திரை’ என்னும் புத்தகத்துட் கண்டது.

சின்னப்பக்கவுண்டர் தந்தகர்க்கு எழந்தருளச் சித்தரைப் பிராந்தித்
தலும் பூண்டிவாண்டையானாச் சந்தித்தலும்.

பன்னாளுந் தமக்கினிய சின்னப்பக் கவுண்டருரைப் பான்மை நாடிச்
சொன்னாடுங் கோவைநகர்க் கெழுகாலை யளவினிதி சூழப் பெற்றார்
மின்னும் பொழிற் பூண்டி வாண்டைபார் விருப்பினேதி. ரேற்க
வேற்றுக், கொன்னாடு வேடத்தான் தமைத்தொடர வந்நகர்க்கே
குறுகினூரால். (ருஅரு)

சோர்க்கபுரத்தார் துழ்ச்சி.

*கூடவே வருகின்ற வேடத்தாற் குறிக்கொண்டு குலவுஞ் சித்தர்
வேடமிலராயினுமிங் கவர்க்கடியர் செய்யும்பணியும் விளங்கா நின்ற
வோடெனவே பசும்பொன்னை யுதவுதலு மிருகண்ணு லுற்று நோக்
கிக், கூடமார் கோலம்போற் பொறுமையினுற் குற்சிதங்கள் குறி
ற்றினாரே. (ருஅச)

புறநாட்டுங் கீர்த்தியுடைப் புனிதமார் சித்த ருக்குப்
பிறநாட்டுங் தன்னாட்டும் பேணிவழி படுமடியர்
திறநாட்டுஞ் சின்னப்பக் கவுண்டர்முத லோர்செய்யு
மறநாட்டும் பணிகண்டாங் கழுக்காறு பொங்கினுன். (ருஅரு)

பொங்கியெழு மனத்தொன்று புரிந்துதாஞ் சித்தனார்க்
கிங்கன்ப ரொனவுலகோ ரெனச் சித்தர் சிலகாலந்
தங்கவேண் டிடினவர்க்குத் தரும்பொருட்கி யான்குமுந்
துங்கமார் தருகுழ்ச்சி செய்கவெனச் சொல்லுவான். (ருஅச)

யாகத்துக் காம்பொருளீ ரியல்வனவென் பெயரானே
யூதத்தி னளிப்பித்தா லுவரிருத்தல் கூடுமென்ப
பாகத்தி னமிர்தம்போற் பயின்றவர்கைப் பொருள் பெற்று
மோகத்தின் முழுமுற்றன் முரண்பாடு விரிக்கிற்பாம். (ருஅ௮)

பாங்குற்ற வெழுநூறு பரிசிற்புந் தந்திடல்போற்
றிங்கற்ற சித்தர் க்குத் திருந்தவளித் தென்குயன்
தாங்கற்ற வஞ்சத்திற் றலைநின்றான் முன்கொண்டாங்
கோங்குற்ற தன்ன யத்தின் மற்றென்று முருற்றினனால். (ருஅ௮)

வேறு.

வேங்கடாசலஞ் சேட்டியார் விரதமனுஷ்டித்தது.

கோவைநகர் தனிற்சின்னாட் குலவியவ னுட்டுக்கோட் டையினைக்
கொண்டோன், றுவரிய பனாமுடையான் வேங்கடா சலஞ்செட்டி
தவமார் சித்தர், மேவரிய திறமோர்பா வானறிந்தங் கன்னவரை
விழைந்தியானை, மாவதன னுபாசனையை விதிபுளியே தரப்பெற்று
மகிழ்வினுங்கே. (ருஅக)

மண்டலமே நீருளிருந் தாகுவா கனக்கடவுண் மனுவை யோதித்
தொண்டர்திரு வுடையார்க ளாக்கரிந் பலரறியச் சொல்லொ ணாத
கண்டமது நீங்குகல முறப்பெற்றான் றம்மிடத்துங் கைத்துக்
கொண்டே, பண்டைமுறைபேபகட்டுமீவேடத்தானகன்றனன் றன்
பதியின் பாலே. (ருக0)

வீறுகின்ற சாதியினுந் குலத்தினுந் கல்வியினுன் மேம்பா டுற்றுத்
தேறுகின்ற வறியினு லாச்சிரமத் தாற்பதத்தாற் செறிந்த சீர்த்தி
யேறுகின்ற வேடத்தா லொழுக்கத்தா லெல்லாமு முடைய ரேனுங்
கூறுகின்ற வுண்மையில் ரெனினவரைச் சிறியரென்றே குறிக்கு மன்
[இன. (ருகக)

வேறு.

தேவிகர் புறங்கூறல்.

ழுழிந்தவரவேட வஞ்சனையொழுக்க முவர்தலச் செல்வர்க ளானு
மொழிந்தசர்ப் பிறகாட் டன்பர்க ளானு முழுவதுந் தெரிந்தவா
முனிந்தே, யிழிந்தவ குறவைச் சித்தருந் குறத்தா ரென்றது பட
பதி கண்டாங், கழிந்திடு மனத்தாற் பலபுறங் கூறி யகங்கரிந் திருந்
[கன ரன்றே. (ருகஉ.)

பதினாத்தாவது யாமம் காவிரிச்சிந்தாமனித்துறை.

பூரணைக் குரிய வேன்னியை யோம்பிப் புகழ்மய மாகிய சித்தர்
வாரணம் பரிவூங் காளிரி யாற்று மருங்குள தலம்பல கடத்தே
யாசனா வருவா சமர்திரு வாணைக் காவினுந் கன்பர்க ளைழிப்பத்
தோசனா மருவு மாளிகை யடைந்து முழங்கன ராவன வன்றே. ()

திருவள ரன்பர் காவிரிச் சிந்தா. மணித்துறை திகழ்தர நடத்து
முருவளர் யாக சாலேவே திகையோ டோமகுண் டம்பிற வமைத்தே
மருவளர் மாலை தோரண முதல மருவிட வலங்கரித் தீர்க்குங்
கருவள ரொழிக்கு முபகர ணங்கள் கண்டடி கருக்குனர் த்தினரால். ()

சீருறு சித்தர் தினக்கடன் கழித்துத் திரிபுவ னும்பிகை பீட
மேருறு சூல மினியபூங் கோயி லின்னிய மியம்பவேற் றிட்டுப்
பேருறு மினிய யாகசா லையினிற் பிறங்குறு வேதிகைத் தலத்து
நாருற வினிதி னெழுந்தருள் வித்து நடத்தினர் நன்குறு போமம். ()

விதிமுறை வழாறு சடங்குகள் யாவும் விதவித மாகவே யாற்றித்
திதிதரு மூன்று காலமும் பூசை சிறப்புறச் செய்ததன் பின்ன
ரதிகரத் தாற்பீ டித்தனர் சித்த ரதற்குறு காரண மன்று
மதிகர கணத்தான் முன்னைய நியதி மட்டுக்கு மேற்பட வாய்ந்து. ()

தண்புன றோய்தல் மிகவுப வாசஞ் சார்தலா தியவையச் சமய
மண்புக முநேக வயித்தியர் சித்தர் மலர்க்கரம் பரிசித்து வருந்திப்
பண்புறு நாடி. பிறழ்ந்தன மருந்து பற்றுதற் கிடமிலை பார்க்கிற்
புண்படு மிவரை மடத்தினிற் கொண்டு போய்ப்பயில் விப்பதே
[புரிமின். (௫௬௭)]

என்றன ரதுகேட் டிசங்கினர் யாரு மின்னலங் கடலினுள் ளிழிந்தா
ரன்றவர் பட்ட பாட்டினை யாவ ரளப்பவ ரையகோ வாங்கு, நின்ற
னர் சில்லோர் சித்தரை நெருங்கி நிகழ்த்துவ தென்னென்று நெடிது
வன்றுய ருழப்ப வதுகண்டு சித்தர் மலர்க்கையாற் குறிப்புரை
[வகுத்தார். (௫௬௮)]

அக்குறி புரைமுன் பழக்கத்தா லறிந்தா ரருண்மொழி மஹமலப்
பொழுதே, மிக்குறு புலனும் பிகைதிரு வருளை வேண்டியே சென்
றுகா விரிநீர், தொக்கநா றிரட்டிக் குடங்கனிற் கொணர்ந்து தொழு
தரு சித்தர்மேற் சொரிந்து, பக்கரின் றனர்மேற் சித்தரு மெழுந்து
பரைபுவ னும்பிகை பாதம். (௫௬௯)

தம்முளத் தெண்ணிச் சென்றுநான் காகுஞ்சாமபூ சையுந்தவ ருமன்
விம்முறு மன்பாற் பூரண குதியின் விளங்குறச் செய்ததன் மேலே
செம்மலாம் வடுக நாதர்பூ சனையுந் செய்தனர் கண்டவர் திகைத்தா
ரம்மவற் புதமோ சித்தரா னோர்க்கி தரியதொன் றலகனில் யாதே. ()

வேறு.

சித்தரை வஞ்சித்துச் சேவ்றவர்.

ஆயிரமா யிரமடிய ரடிதொழுவாங் கவரவர்கள்
நேயமது போலருளி நிலவியகற் பகரிகர்த்துத்
தாயனைய ஞானசித்தர் தாமோராத் தவறிழைத்துத்
நியவினைக் காளானர் சிலர்கள்விளக் கும்மாதே. (௪௦௧)

செங்கோட்டி எனிழ்தமதைத் திருடியகன் றவனொருவன்
றங்குருகர் தனிலப்பேர் தாங்கிவின்ற வொருவசிய
னெங்கன்சித்த சாமியின்பே ரிட்டுவஞ்சித் தானிந்தத்
துங்கமறு வார்நிற்க சொக்கபுரத் தாரென்பார். (௪௦௨)

வேறு.

அருளுறு சித்தர் நிதியைவஞ் சித்தங் ககன்றது மன்றியன் னவரைப்
பருவர லாகத் தூடித்து வரைந்து பற்பல பத்திரா திபர்பால்
மருவியே யிதனைப் பத்திரத் தெழுதி வரவிடு கெனப்பல்கால் வருத்தி
யுரைசெய்தா ரவர்கள் சித்தர்தம் மகிமை யுள்ளவா றுணர்ந்தவ
[ரதனால். (௪௦௩)

மறுத்துநீர் போம்போ மெனச்சொக்க புரத்தார் மதிமிக மாழ்கிவன்
றுயர, மிறுத்ததுஞ் சித்தர்க் கெவ்விதத் தேனு மிழுக்குறச் செய்
வமென் றெண்ணிச், செறுத்துமுன் றம்மேற் பற்பல ரெழுதுந்
நிவகை மொழியெலாந் திரட்டி, மறுத்தரச் சித்தரடியவர் தலைமேல்
வைத்துப்பொய் வழங்கிடத் துணிந்து. (௪௦௪)

கேடிலா வவர்தம் மேலவ தூறுக் கேசுவைக் கில்களைக் கொண்டு
நிடிய தஞ்சைக் கோர்ட்டினிற் கொடுக்க நியாயமே யுலகெலா நிலவக்
கூடிய நெடுங்கா டிப்பெயர் பூண்ட கோர்ட்டதி காரியுட் கொண்டு
தூடிய திசமா வெனவிசாரிக்கத் தொடங்கெனவ்விடஞ்சூழ்ந்தோர்.()

சித்தர்தம் பெருமை மவரடி யவர்தஞ் செந்நெறிச் செயல்களுங்
கடல்கு, ழித்தரை மெல்லந் தெரியுமென் றுரைப்ப யாவையுங்
கேட்டுளத் திருத்தி, மெய்த்தரு சாட்சி விசாரனை செய்து மெய்
யன்று பொய்யென விடுசித், சித்தரு பொய்க் யாச்சியங் கொடுவந்
திட்டதாற் பிரதிவா திகட்கு. (௪௦௫)

செலவுறுந் தொகையைக் கொடுமெனல் போலத் தீர்ப்பது செய்த
னன் றெரிந்து, புலனெலா நைந்து மனமெலாந் துயரின் புகுசொக்க
புரத்தினர் போனார், அலகிலாச் சித்தர் பெருமையப் போது மவனி
மேற் பரவின வடாத, துலகின்மேற் செய்தா ரொருபோழு தேனு
முருப்படா தொடுங்குவ ரன்றே. (௬௦௭)

வேறு.

யாகஸம்பூர்ணசித்தம் சித்தரேழந்தநநநதல்.

காவைந்து நனிமல்கு காவையின வாசிவடின்
முனைவந்து மகஞ்சிந்தா மணித்துறையின் முடித்ததற்பின்
பூவைந்து கொண்டடர்வோன் புரமேரித்த புராரிமுதற்
றேவைந்துந் தொழும்புவனை திருவருளா னிதுபுரிவார். (௬௦௮)

கிரபுரத்து வாழ்கதே சச்சிறுவர் சென்னெறியின்
மருவிவள ரக்கல்வி மாத்திரமே யல்லாமல்
அரியமறைப் பொருளுணர்த்து மாரியர்தம் மாசாரத்
துரியனவெ லாமுலகுக் குதவுபெரு முபகாரி. (௬௦௯)

திருச்சி நாஷனல் ஹெஸ்கூல் ஹெட்மாஸ்டர் சித்தர் வநகையைப்
பாண்டிந்துரைக்குத் தேர்வித்தல்.

அன்பறிவா தியகுணங்க ளத்தனைபு மோர்வடிவாய்
முன்வந்த தெனவறிஞர் முகிழ்மனத்தா லேபுகழ்
நன்குறுநா ஷனலைஸ்கூல் நாட்டிடநங் கவர்னர்பிரான்
றன்கரத்தா லெழுப்புவித்த தனிச்சேனை யங்காரே. (௬௧௦)

சித்தரவா சியைநாடித் திரிபுவனை மகமுடிப்பா
னெத்தகருத் தினெடேரு முட்கருத்தை மதுரையெனு
மத்தலத்து முன்னேபோன் றருந்தமிழை வளர்க்கிற்கும்
வித்தகச்சங் கத்தலைமை விளங்குபான் டித்துரைக்கு. (௬௧௧)

சொலவேண்டு மென்றேமுற் றுனைவினொரு கடிதம் வரைந்
துலகோருந் கூருணிபோ லோங்கிரா கவமறையோர்
புலனாட விடுத்திடவப் போதவரு மதுகொண்டு
நலனுர்பான் டித்துரையை நாடியுணர்த் தினரம்மா. (௬௧௨)

இன்னதின வாஞான சித்தரரு ளிறையாடல்
துன்னியமா மதுரைவயிற் செல்லாது தோமிருந்த
நன்னியமத் துறைமேவு நெல்லைதனை நன்கடைந்தார்
கன்னிரா டதுசெய்த கவின்றவமே போல்கிற்பார். (சுகாட)

வீரராகவபுரம் வைக்கல் கிருஷ்ணசாமி ஐயர் சித்தரைச்சந்தித்தல்.
வீரரா கவபுரமே மேவுவோன் மயிலேனும்
வீரனே யல்லாது வேறெவரை யுந்தாடாச்
வீரனேர் மலிகுருட்ண சாமியாஞ் செம்மல்குரு
கூரனார் தமைக்கண்டு குறைவிலன்பு கொண்டழைத்து. (சுகக)

பூரணாதோ றும்புவனும் பிகையோம மாற்றுவதும்
நேரினிலான் டாண்டுதொறு நிமிலைக முடிப்பதுவுஞ்
சீரினிலாஞ் சித்தர்சபைச் சிறப்புடனே நடத்துவதும்
பாரிலெவர் தாமறியாப் பான்மையர்தாம் பேசிடினே. (சுகரு)

அன்னதன லேயவருக் கரியமகக் காமுதவி
தன்னையே புரிகிற்பத் தான்பெறிஇ யடியரொடு
மன்னுமேட் டெத்தெருவில் வாய்ந்தமனைக் கெழுந்தருளி
யன்னவர்தாம் வேண்டியங் காவனசெய் திருந்தாரே. (சுககா)

அப்பதிதன் னிறொண்டர் நயினர்கோ யிற்கருகே
யொப்புரவன் புணர்வுடைமை யுரியபல நண்பர்க்கு
ளற்புதசங் கரக்குமா மரியமடக் கொடிக்கன்பு
பிற்படலி லருள்புரிந்து பெரியசா மிக்கருளி. (சுககா)

பின்புசங்க ரக்குமா ருப்பிள்ளை நண்பனும்
மின்பமுறு புதுக்குளம்வா தீராமலிங் கம்பிள்ளை
யன்புமிசு மாறுமுகம் பிள்ளைமேன னாமிருவர்
மன்புதுக் குளம்பென்னு மாநகர்க்குச் சித்தர்தமை. (சுககா)

தங்குவதற் கழைத்துவந்து சகலவுப சாரமுஞ்செய்
தங்கனுளார் விப்பெய்த வரும்பொருளிற் தாரதற்பின்
பொங்குகார் காத்தருள புண்ணியமோ ருருக்கொண்டோ
னெங்குமிசை பரப்புவோ னியல்பவந் துரைத்திடுவோன். (சுககா)

சாவடிப்பிள் னையென்பான் றுன்வந்து தரிசித்துப்
பூவடியைப் புகழ்ந்துமிகு பொருள்கொடுத்துப் புனிதமுற்ற
னுவடிய ரன்புக்கே யருளுருவ மானசித்தர்
தேவடிவார் நெல்லையின்கட் சிலபகல்வீற் றிருந்தனரே. (௬௨௦)

சித்தர் புதுக்குளத்துக் கெழ்ந்தருளல்.
சிலபகலே கழிந்ததற்பிற் நென்கூடற் றிருப்பதியி
லிலகியிரு வேறுலகத் தியற்கைதிரு வேறென்றிக்
குலவுதென் றியராதல் வேறென்னக் குறிக்கொளச்சென்
றுலவுகுறள் மாறுபட வோரிரண்டு மொருங்குடையான். (௬௨௧)

சித்தர் பாண்டித்துரையைச் சந்திந்தல்.
அவளுளம் பாற்றியெமக் கருட்பேறு தருந்துறைசைச்
சிவஞான யோகிபத சேகரனென் பதுதனக்கே
பவஞான மோட்டுமொரு பரிசென்னுங் கருத்துடையான்
சிவஞான செல்வன்மகன் செம்மல்பான் டித்துரையே. (௬௨௨)

நேரிலடி களைக்காண நினைந்துநுனி யுபசரித்துச்
சீரினியைத் ததுதம்மாற் செய்ததற்பின் வேண்டுவன
வார்வினுளுந் றிடுதுமென் றடிகன்கருத் தேயுனார்ந்து
தேரிரவிப் பெயருடைய சேதுபதி தனையன்மி. (௬௨௩)

சித்தருளக் கருத்தனைத்துந் தெரிவித்துச் சேதுபதி
வைத்ததொகைக் குறிப்படிகள் மனமகழத் தந்தருளிச்
சித்தமகிழ் தரநல்ல சிவனமர்மா ளிகைவயின்ஞ்
சித்தர்தமை யேயின்சொற் செப்பின் றுபசரித்தே. (௬௨௪)

சேதுமன்னர் சித்தர்யாகத்துக்குக் கையொப்பமிடல்.
அன்னவர்மா ளிகைதன்னி லமரும்போ தொருஞானு
னுன்னசிவ யோகநெறி னுளக்கமற வருள்சுரத்திட்
டின்னபடி யதுதணந்தே யெழிற்சாத்தார் தனையடைந்து
தன்னமிலா தந்தகமர் தனிவ்லாழ்கோ பால்சாமி. (௬௨௫)

எனுங்கனவா னும்பெருமான் ராசுவெனு மதிகாரத்
தனமுடையான் றன்பொருட்டுந் தாமதித்து விருதையின்கண்
முனமறிந்தோன் வைத்யலிங்க முத்தமிழ்தேவர் திடுபுலவன்
மனனுகனிந் தடைத்துவழி படற்கிரங்கி வதிந்தருளி. (௬௨௬)

சித்தர் சேரநாட்டுக் கேழித்தருளல்.

அந்நகர மகன்றுதிரு மந்த்ரநக ராம்பதியின்
முன்னவநேர் நல்லகண்ணு முற்றவத்தோன் றனக்கடர்ந்த
வின்னலெலாந் தீர்த்தருளி யெழுந்தனந்த புரமேகத்
தன்னடியர் புடைகுழத் தவமுனிவர் சென்றனரால். (கூஉஎ)

கடந்தருளிக் கடமலையா றுகள்பல்ல கணிகினொடு
நடந்துபல காவதங்க ணல்வழுதி நாடொருவி
மிடைந்துபல புறழக்கைகி ரவுஞ்சேரர் திருநாடே
யடைந்தனராங் கவரடைபு நெறிகண்ட நெல்லையின்கண். (கூஉஅ)

மெய்வசிக னாகவியன் கூடன்மே யாற்பரவுஞ்
சைவசிகா மணிதேவத் தானதிகா ரத்தலைவன்
பொய்வனரா நெஞ்சினான் பொருவிறு மலையப்பன்
றெய்வநிலை யுணர்சித்தர் திருவருளே லாஞ்செறித்து. (கூஉக)

கானமா வாரணங்கள் கரினியொடு செறிந்துலவும்
வானமா மலைமருவும் வயிணவமா சமுயத்துக்
கானபி டத்தலைவ ராஞ்சிய ருக்குணர்த்தித்
தானதிக நண்புரிமை தனைக்காட்டி யேயிருந்தான். (கூஉ௦)

கானவரம் புகள்பல்ல கதித்தோங்கு நன்னுடாம்
வானவரம் பன்புரக்கும் வனநாட்டிற் றலைநகரா
ஞானவரம் புடையாரு நனிமேவு மனந்தபுர
நானவரம் பனந்தறியாத் தக்கபதி தாமடைந்தார். (கூஉ௧)

வலியமேலெழுந்துப் பிண்டி மாளிகையிற் சித்தர் வசித்தல்.
செல்வநக ரடைந்ததற்பிற் செந்தமிழ்க்கார் கலியென்று
நல்லரம்பின் முத்துக்கு மரசாமி நாவலனு
மெல்லையிற் றான்வலிய மேலெழுத்தென் றியம்பிடுவான்
ஞெல்லையாற் றியபுண்ணி யந்திரண்ட சுருணத்தான். (கூஉஉ)

நாகில் பரமேசுவரபிண்டி சித்தரை வழிபடல்.
கலைக்கிடனுப் பலதோதுங் கடமைப்பா டேயுடையான்
இலக்குமன வேனென்ன யாவருஞ்சொன் மேதக்கான்
இலக்குருந்து வாழ்போழ்தத் திருங்கடனார் பரப்புணர்ந்து
தலக்கலங்கும் பரமேசு வாப்பேர்த்தா சிலென்பான். (கூஉ௩)

தனைச்சந்தித் தப்பெரியான் றன்னுலத் தலத்தெங்கு
நினைக்கருஞ்சீர் வேதாத்ரி தாசநீ தித்தலைவன்
றனக்குகிக ரில்லமைச்சன் சருவாதி காரியின்பாற்
றனித்தனியே சொலிச்சித்தர் தாம்வந்த பரிசுரைத்தான். (ககச)

வேறு.

மாலகன்ற மனமுடையான் சித்தபிரான் றன்பாலே வைத்த பத்தி
சாலவீவ னோங்கவொரு மனவாக்குக் காயத்தாற் சாரச் செய்து
ஞாலமெலாம் போற்றுமெங்கள் வேந்தனுக்கோர் பனுவலே நல்க வெ
ன்னப், பாவினுமிக் கெவருளத்துங் கனிதருமா நெழுசெய்யுள் பகர்
ந்தான் மாதோ. (ககரு)

திருவாங்கூர் மகாராஜாவுக்குச் சித்தர் தீருழகமனுப்புநல்.

“மாமேவு கடலாடை யுடுத்தநில மாதாமணி மகுட மென்னப்
பாமேவு புலவர்புகழ் பொதிகைமலைக் கரசாகிப் பரிந்து போற்றும்
பூமேவு மணிமாதி சித்தியெலா மொருநொடிக்குட் புரிய வல்ல
தேமேவு மகத்தியமா முனிவனடிக் கமலமலர் கிரமேற்கொண்டு.”

“சீர்பூத்த சித்தகணத் தொருவரியாம் பொருநைவனஞ் செழிக்குஞ்
செய்ய, பார்பூத்த திருக்குருகூ றெனுமாழ்வார் திருநகரிப் பதிக்க
னென்றும், பேர்பூத்த வுலகுபுகழ் தரச்கித்த ராலயத்தைப் பெரி
துங் கட்ட, நேர்பூத்த விச்சைகொளும் ஞானசித்தன் மகிழ்ந்தெழுது
நிருபமீதால்.”

“திருமேவும் புயசயிலா திருவனந்தைப் பதிராஜ் சிங்கமேனீ, யருண்
மேவிப் புஷ்பரக்கும் பெருமையினைக் கண்டுவகை யடைந்தே மாயன்
குருமேவு மணிச்சடிகை யரவணமேற் றுயில்புரியுங் குறிப்பைக்
கண்டோர், தெருண்மேவு மதிவலிமை மன்னவரி னினக்கணையார்
செப்பங் காலே.”

“நாவலூ ரன்பனுக்கு நிதியிந்து வடகயிலை நாதன் பாங்கர், மேவின
னுன் குலத்தொருவ னம்பிகைபா லன்புறுமெம் வேட்கைநீர்த்துப்
பூவுலகும் பொன்னுலகும் புகழ்பதவி பெற்றின்பம் பொருந்தி வாழ்
வோய், காவனஞ்சேர் மலைநாட்டு வேந்தர்பெரு மானெனவாழ் கரு
ணைக் கோவே.”

“முன்னுனி லுணுறக்க மின்றிமலை மீதுதல முயலுங்காலை, யென் னொரு மெமையாளுங்குருநாதன் றிருவருளா லெம்மையீன்ற, பொன் னொருங் கலைமகளும் போற்றுபுல நாம்பிகைத்தாய் போந்திட் டன் பாச், சொன்னதிரு வருணையே சித்தயா கம்புரியத் தொடங்கி மேலே.”

“சென்றசர்வ தாரிமுதற் பதினைந்து வருடம்வரை சிறந்த யாகத் துன்றுபுகழ்ச் சிவதருமப் பயனுணர்வா ரொவ்வொருவர் சூழ்ந்து வே ண்டு, மென்றபொரு ளுதவினிற வேற்றினர்சம் பூரணமில் வருடந் தன்னி, னன்றுபெற மூன்றுபிரி வாகமுடித் திடவுளத்து னாடி னோமால்.”

“அரியதிரு வருட்புலனை யாகமியற் றுவித்தலுனக் கரிதன் றெல்லா ந், தெரிதருமப் பயனுணர்வா யுபசார முனக்கென்ன தெரிவிப் போ ம்யாம், புரிதருமிச் சித்திரைநற் பெளர்ணமியா கத்தைதன்கு பூர்த்தி செய்து, பரிவினோடு நிறைவேற்றிப் பெருந்திருவும் வாழ்நாளும் பலி த்துவாழ்க.”

வாழியவென் றருளியதோர் பதுவலினைக் கண்டுமுக மலர்ச்சி பூப்பக் காழிவந்தா னிவனென்னக் கருத்தினிற்கொண் டிலக்குமணக் கவிஞ ன்பாங்க, சூழிவரை நிலைநிற்கு முறையெழுதித் தாமுமதற் கொத் தே யாங்கோர், நாழிகைந னக்குமுன மொழிபெயர்த்தங் கச்சிலிட் டா னலக்க வன்றே. (சுருசு)

வேறு.

அந்நாட்டு மொழியானே யரசர்பிராற் கறிவிப்பான் முன்னுய வாறுணர்ந்தி முழுநாமறி யப்பெற்று மின்னோரு மிடையார்கூழ் மிக்கவுல கம்புகழந் தன்னேலில் சரவணாப்பேர் சாமிமூ லமதாக. (சுருசு)

பத்திரிகை யொடுயாகப் பிரசாதம் பரிவோடுதான் மெய்ப்பரிவா னரசரலிட மேவுவித்துச் சித்தருடை பொய்பில்லவ விரைபுணர்த்த வுடனேயும் மரசர்பிரா னிப்பொழுதே யவையுமினை விவாங்கே யடைந்தனரால். (சுருசு)

மகாராஜாவைச் சித்தி சந்தித்தல்.

ஆங்கடைந்து மன்னர்பிரா னோடாவ ளாவியிவன்
பாங்குனெத் தனைப்போது பரிந்தடிசே ளிருப்பதென
ஈங்குறையே யின்னையா னிருமூர்த்தத் திற்செல்வேன்
திங்கில்வேன் விபுமொருமுத் தினமாணக்கா வெய்த. (௪௩௯)

அஞ்சல்வைத்தே யானடைவே னரசேயென் கருத்திதுவென்
றெஞ்சலில்சீர்ச் சித்தபிரா னிருக்கையைவத் தடையுங்கால்
விஞ்சியநம் மமைச்சரோடு வினவியினி வருவேன்வி
செஞ்செவே புரிவிப்பா மெனச்செப்பி விடுத்தருள. (௪௪௦)

அம்மொழியைப் பரமேசு வரம்பின்னைக் கன்பாகச்
செம்மையினச் சரவணச்சா மியுஞ்செப்பச் சித்தர்த்தமை
மெய்ம்மையிற்பல் லுபசாரம் விரைந்துபுநிர் திம்மகந்தான்
விம்மிதமா மெட்டைய புரவேந்தன் றனைக்கொண்டே. (௪௪௧)

செய்வித்துக் கொள்கவெனச் செப்பிடுமுன்னே தெரிந்து
மெய்வைத்த பால்வண்ண மெனும்பெயரோன் றனைக்கவித்
தெய்வத்தின் றிருவருளாற் செலவிடுத்தார் மாதவத்தின்
கைவைத்த சித்தர்பிரா ன் காணுத நுன்றிகொலோ. (௪௪௨)

வேறு.

சித்தி எட்டயபுரம் வருதல்.

கலைநாடு மத்தணரி லாப்பிலார்க் கனதானங் கனிகி னாற் ற
மலைநாடு தனியொரிஇ யிலங்கியதன் னொடுமாங்கு வந்தார் தம்மை
நிலைநாடு மெய்யன்பர் பரவுங்கா வைக்கேக நிறிலுப்பின் சித்தர்
சூலைநாடு பொழிலெட்டையாபுரஞ்சென் றிடத்தாமுங் குறிக்கொண்
[டுற்றார். (௪௪௩)

முன்னொருநான் றெட்டயா புரத்திற்குச் சித்தர்வர முல்லை வேய்ந்
த, மன்னவனு மனந்தபுரஞ் சென்.றுவரு கையினின்று வருத னன்
றென், றன்னவுரை தனைத்திவான் சன்முகவே ளாலறிகித் தன்றி
மற்றுஞ், சின்னதுரை தன்னிடத்துந் திருமுகமொன் றனுப்புவதுந்
தெரிவிப் பேமால். (௪௪௪)

சின்னத்துரைக்த தீநுழகமனுப்பல்.

“இன்றுபணங் கையிலிலை யென்றுசொலா தேநாளே யாஞ்செய் வேள்
வி, நன்றுமுடித் திடவேண்டும் நல்லதற்கு விக்கநா னுறே யென்று
துன்புபெரி யோருரைத்த வாக்கியத்துக் கிலக்கணமான் டாண்டு
தோறும், இன்னபடி முடிக்கின்ற தென்செய்வோம் புவனையரு ளீதெ
ன்றோதி.”

(௬௪௫)

அன்னவர்பா லனுப்பவவ ரும்முணர்ந்தங் கதுபோலுஞ் செப்க வென்
ன, முன்னகர ரவுணர்முத லோர்வேள்வி தமைமுடிய வொட்டா
வண்ணம், உன்னிடத் தியவாறே யொருங்கிஞ்ஞான் றுயர்வேள்வி
முடியாவண்ணம், நின்றபலப் பலவிடையு றுகன்செய்தார் கொடிய
வெந் திரயம் போல்வார்.

(௬௪௬)

அறிகொன்றே யறியாதா னென்னுமா யிருஞாலத் தரச னுக்கே
யுறுதியுழை யிருந்தானே கூறல்கட னென்றுரைத்த வுரையிற்கேற்ப
நெறிவழா வமைச்சனெனுஞ் சண்முகவே னரசனுக்கு நெடுந்த வத்
தோர்க், கிறையுமழ கல்லனசெய் திடல்பழுதாய் முடியுமென நினை
த்தி யம்ப.

(௬௪௭)

இறையுணர்ந்துஞ் சித்துயிர் தா னுணருஞ்சித் தெனயாண்டு மிறைவ
னூல்கள், நெறிமுறையி லுணர்ந்துவன வுணர்ந்தரனை யல்லதொன்றை
நினைபா மெய்மை, பொறைநிகை முதலகுணங் கோட்டிகொண்டே
யோங்குகின்ற புனித னந்த, இறைதனக்கே சிறுதாதை யெனுஞ்
சின்னத் துரையாகு மெழிற் றீ மான்பான்.

(௬௪௮)

யாதுசெய லெனக்கேட்ட விறைதனக்கின் வடிகட்கிங் தெதுசெய் தா
லும், போதகலம் விளைக்குமா லற்புதம்பற் பலவியற்றும் புதுமை
தன்னை, நீதிநூல் வல்லபெருந் தகையாங்கிருட் டினசாமி நிகம மோ
ர்ந்த, வேதியரே முதலானோர் விளக்கினரென் றுல்யாமோ விளம்ப
லாமே.

(௬௪௯)

அன்னபொழு தங்கிருந்த விருதையமர் சிவஞான யோகியென்னத்
தென்மொழியில் விபரமுத் திரந்தன்னை மொழிபெயர்த்த செல்வ
ரான்ருத், நன்னிறிருந் தவர்தம்மைச் சித்தர்மகம் புரிதற்கா ளு
தி யிண்டு, நன்னரெந்ந் துணர்ப்பெழ் நவர்கனங்கொள் ளாதபடி
நடத்தி ரென்றார்.

(௬௫௦)

எட்டயபுர மன்னரைச் சித்தர் சந்தித்தல்.

சின்னதுரை மொழிகேட்டுச் சிறிதருத்தந் தந்துபின் செய்வேமென் னாச், சொன்னபொழு திராக்கதர்நேர் சில்லோர்குழந் தன்னவன் முன் தீச்சொற்கூறி, நின்றமையைச் சித்தருணர்ந் தருளானோர் பாமொழிந்து நிறுத்துமுன்னே, அன்னகவி கொண்டுமுற்று முடி யாத படிசெய்தா ரமைச்ச னாரும். (சுருஉ)

இதுவிற்க முன்சித்த சாமியின் டெய்தியே யிருக்கு ஞான்று, முது மொழிபெற் றோங்குமுனி வோர்களுக்குமா மொழியுங்கோ ரக்கர் தர்ட்கே, பதியுமனத் தானடியார் பத்திசிறந் தான்ஞான சித்தர் பான்மெய்க், கதிரிலையை யுணர்தோங்குஞ் சோமசுந்தரநாமக் கலைவ லோனும். (சுருஉ)

சித்தசுவா மிக்கன்ப னெனச்சிறந்தத் துறைத்தனத்திற் சிறப்புந் றோங்கு, முத்தமகு னத்தெட்டையப்பனெனும் பெயரானு முடனே தோன்றி, அத்தவந்தக் கொடும்பாத கத்தர்மொழி செவிக்கொள் ளே லரச னுக்குப், புத்திரசந் தானமறை வேள்வியினற் றரவேண் டிப் புகல்புக்கேமால். (சுருநு)

வேறு.

சித்தர் காவைநோக்கிப் புரப்பதெல்.

எனவு ரைத்தவ னேகிட வின்றுதான் வேள்வி தனையு ஞற்றிடுந் தினமினிச் சார்வதெப் படியால் அனக னுணைக்காப் பதிதனக் கென்றல மந்து கனலி லீட்டதோ ரிழுதெனக் கரைந்திட லானார். (சுருசு)

சித்தர்நம் பராபரை தனைத்திக ழான்மார்த் தமதா வைத்திட டங்கனா ராதனஞ் செய்யுமழக் கத்திஸ் ஒத்த பூரணை பிறவரவோமமாற் றியுமச் சித்தி ரைக்கணை வருஞ்செழும் பூரணைத் தினத்திஸ். (சுருரு)

மகமு ஞற்றியும் வருவது காண்கிலா ரெவனோ நகம ளித்தவட் கிச்சோப கருதுநல் லாண்டின் மிகம. தித்திடுஞ் சித்திரா பூரணை மேவத் தகநி லாவுசோதியும் வந்து சார்ந்திட மாதோ. (சுருரு)

வழிகடர் தெந்த வாறுதான் காவைமா நகர்சென்
 றிழைவ கிர்ந்ததுன் னிடைப்பு வ னும்பிகைக் கியற்றும்
 பழித புத்திடு மகம்புரி கிற்பதெப் படியாற்
 பொழுது பட்டது போந்ததிங் கிரவென நைவார். (சுருள)

கன்றி ழுத்தோர் காலிபோ னெஞ்சுகங் கரையும்
 இன்று தான்மக மியற்றிட லெற்றெனக் கிளத்து
 மன்ற மாமக மாற்றிநீர் தோறுமே மரபா
 னின்றெ னைத்துய ருறச்செய னீதியோ வென்னும். (சுருஅ)

என்று சித்தரு மிரங்கியே காவைவர் தெய்தி
 அன்றி னூர்புர டட்டவ னருள்வலி தன்னாற்
 கன்றி டானுளங் காப்ததற் கேகடன் பூண்டு
 நின்றி டப்பரை கினைப்பதென் பிறிதென நின்றார். (சுருக)

இன்ன வேலைபிற் சித்தரும் காவைவர் திடுங்கால்
 தன்னிடத் தன்பு சான்றமெய் யன்பரும் பிறருஞ்
 சென்னை தஞ்சைமா மதுரையே செந்தலே முதலா
 மன்ன தேத்தினின் றயனின்றும் காணிய வடைந்தார். (சுரு௦)

மகத்தை நாடிய வருத்தமுற் நிவ்வுழை யடைந்தேஞ்
 சுகத்தை யேதரு சுந்தரி புவனைதன் வேன்வி
 முகத்தை யெப்படிக் காண்குவ மென்னுமுன் வந்தார்
 அகத்தி னன்புகொண் டவ்வுழை யிருத்தகில் லோரே. (சுருக)

வேறு.

அன்பர்கள் காவியில் வேள்விச்சாலை யமைத்தல்.
 சேலமாத் தானில மிராசரத்தி னப்பெயர்த்த சிர்மை யோனும்
 வேலவற்கே யன்புசெயு மாறுமுக கவினாரும் விளம்பா னைக்காப்
 பாலவரு நண்பினடே சச்சுருண வேதியரும் பரிசின் மிக்க
 சிலமிகு குமரப்ப வேளுமடைந் தார்சித்தர் வரவு காணார். (சுரு௨)

பதினாறுவது யாகம் காவிச் சிந்தாமணித்துறை.

இன்றுதான் வேள்விகா னெட்டேனு மவராற்றி னுற்ற நாமுஞ்
 சென்றுமெயற் பாலவெனாற் செய்திடுவே றொன்புத்தி தெருண்டு
 சால, தின்னாங் கடையபூண் டனசெய்வேம் பொழுதுநீட் டித்தி
 டாதென், தன்றிரவைப் பகலாக்கி யன்புடனற் காவிரிசென் றனுவி
 னூரால், (சுரு௩)

இன்னபொழு திற்சித்தர் சபையெய்தி யென்செய்வ தென்று நைய
அன்னைதிரு வருளேயோ வவரன்பின் பெருக்கேயோ வறிபோ மீண்டுப்
பொன்னியிடைச் சிந்தாம னித்துறையிற் காணுத புதுமை மேய
தென்றியா வருங்கழற மகச்சாலை யொன்றாகே யெழுந்த தன்றே.

அம்மகச்சா லையிற்கருப்பக் கிருகமத்த மண்டபமாங் கணிகள் வாய்
ந்த, விம்மிதமா மணிமண்ட பம்மகா மண்டபமே மிளிர வந்தச்
செம்மைபெறு மகச்சாலை பன்னிறப்பூ மாலைகொற் செறியத் தெய்
வக், கம்மியனே புவனையருள் கொண்டசுமைத் தானென்னக் கவினு
[மாலோ. (சுசுரு)]

இன்னமகச் சாலையி னெழுந்தபெரு வேதிகையோ டெதிரே சித்தர்
மன்னிருக்கை யாயதோர் பிடமதிற் புலியதனும் வயங்கா நிற்பத்
தென்முகமா வயிரவருக் கழகியசிங் காதனமுஞ் செறிய வெங்க
ளன்னைபுவ னும்பிகையெண் சத்தியொடு விற்றிருக்க வமைத்தார்
[மாதோ. (சுசுசு)]

மரகதத்தால் வருத்தனபோற் பாசிலையாற் பந்தரிட்டு வரிசை யாகப்
பொருவில்கத லிபுங்கமுரு மிகநாட்டி. மகரதோ ரணம்பொருந்த
இருவியெழிற் படிகவிளக் குகன்பரிதி யெனமிளிர வெம்மருங்குந்
விரவுதுகில் பவம்போம்போம்வம்மினென்ச் சொல்வார்போன் மேவிற்
[றன்றே. (சுசுஎ)]

திருவரங்கத் தலத்திருந்து வரும்வழக்கம் போலவுந்தேர்ச்சிரைகாதி
வருசுருட்டி யசைந்தாடி யசமான கிரிகொடிமட் டற்ற தான
விருதுகொ லலங்கரித்து மருகிலொரு பொய்கையதும் விரைவிற்
செய்ய, குருமணியாம் ஞானசித்தர் வந்ததுணர்ந் தார்க்பமே கூற
[ஹற்றார். (சுசுஅ)]

சித்தர்முனந் தெரிவிக்க விப்படியிற் திருவருட்சம் மதமோ முன்ன
ரெத்தனையாம் பிறவிகளிற் தவஞ்செய்தே மென்றுள்ளத் தெண்ணிக்
கம்பன், இத்தலத்திற் சிறுமையைக்கண் டவர்பெருமை கண்டலது
தேரு ரென்ற, வந்தருமா மொழ்தானு நாடியே யிதுபுரிந்தா ரடிக
[ளாரும். (சுசுசு)]

ஸ்ரீபுவனம்பிகை வேள்விச்சாலைக் கெழுந்தருளல்.

அம்மையகி லாண்டவல்லி யாலயத்தி னூலவட்டஞ் சிவிறி யென்னச்
செம்மையினிற் கொடுசெறியப் பல்லியமார்த் திடத்தேவி புவனை
யென்னு, மும்மையில் மும்புரக்கு முருகனைநல் கடுங்கருணை முதல்வி
பிடம், விம்மிதச்சு லப்படையோ டொருமானத் திடையேவீற் றிருக்
கச் செய்து. (கூஎ௦)

செய்யாத மொழியென்னு மருமறைநான் கையுமறையோர் செப்ப
வோர்பான், மெய்யா னைத்தவடித் தெழுந்ததமிழ் மறையொரு
பால் விரித்தே யோதப், பொய்யாத மனமுடையா ரெம்மருங்கு மடை
ந்துசெய போற்றி யென்றே, கையாரத் தொழுதேத்தக் காவையெ
னுந் திருப்பதியைக் கடத்து தென்பால். (கூஎ௧)

நந்தாம னிவிளக்கேய்ந் தெம்மருங்குஞ்சுடர்ஞாயி றென்னத் தோன்
றுஞ், சிந்தாம னித்துறைநே ரமைத்தமகச் சாலையிடச் செல்லும்
போது, முந்தாதி மறைதேர்ந்து பல்வேள்வி செய்துசித்தர் முன்னே
மெய்யன், புந்தாவந் தனார்நங்க ளிராமபிர பந்து முன்னு முறுவர்
[பல்லோர். (கூஎ௨)

கருவிலே திருவுடையாய் கவினரவ முத்துடையாய் கலைகள் யா
வுந், திருவருளா லுணர்வுடையாய் சித்தியருன் மிக்குடையாய்
கிறியேற் குற்ற, வெருவலெல்லாம் நீக்குடையாய் விதேகமுத்தி பெற்
றுடையாய் மேதினிக்க, னுருமகம்பல் செய்துடையா யம்மையருள்
பெற்றுடையா யருளா யென்றும். (கூஎ௩)

வேறு.

இன்னப டிப்பெரி யோர்பல ருந்துதித் தேநிற்ப
அன்னை யெனைத்தொண் டேகொளு மம்பிகை தன்பிடச்
தன்னிக ரில்லா மாமக சாலை தன்னிலைந்
துன்னி யவன்மா னத்தொ டுமர்ந்தது ரொல்கிற்பாம். (கூஎ௪)

சங்க முழங்கப் பேரிகை யார்ப்பத் தவில்சின்ன
மெங்கு மொலிப்ப வம்மி னெனச்சொல் லியபோல
மங்கல மாருந் திப மெடுத்தே மறையோதும்
புங்கவ ராற்றுங் கிரியை வழாது புலக்கிற்பாம். (கூஎ௫)

வேறு.

புனைந்த நல்லிடத் தேவாத் துசாந்தியும் புகல
நினைந்த மிர்த்துசங் கிரகண நிலமிசை யோங்கு
முனைந்த வங்குரார்ப் பணமிரட் சபந்தன முன்னு
வனைந்தி டும்பெருங் கலசத்தா பனமுறை வகுக்க. (சுஎஎ)

பொன்னகர்க் கண்வாழ் தருபுல வோரொன மதிப்பான்
மன்னும் வைதிக சிலர்க ளாமறை யோர்ம
கன்னியா சஞ்சீ ருத்திர முதலன கருதி
புன்னி தற்கிணை யோவென யாவரு முரைப்ப. (சுஎஎ)

தேவ துந்துமி யெனநிக ரியம்பல செறியப்
பூவி னுற்புனைந் தம்மையாம் புவணீபீ டத்துக்
காவ யிற்றிரு மஞ்சன மாட்டியொப் பணையு
மேவு முவிலைப் படைதனக் கம்முறை விளங்க. (சுஎஅ)

தூப தீபங்க ளுளுற்றியுஞ் சொன்முதற் காலம்
நீப மேபுனை குகன்றனக் கன்னையாய் நீனைக்கற்
பாப மேதவீர்த் தாட்கொளும் பராபரி புவணை
பூப சாலைபி னடப்பதுஞ் சிலச்சில வுரைப்பாம். (சுஎசு)

வேறு.

நீக்கமிலாப் பசுவின்னெய்க் குடநவதா வியமாத் நிலவு றுஞ்செந்
தேக்குடங்குன் றன்னவினங் குஞ்சமித்து தருப்பைபொரி செறிய
வேகாண, பார்க்குள்ளந் திடுக்கிடச்செய் வலம்புரிகா களமிடக்கை
பனில மார்ப்ப, மாக்கனகத் தோரிதுபோ லெங்குளதென் றதசயிப்ப
வயங்கு மாலோ. (சுஅ௦)

தனக்கொருவ னப்பாலைக் கப்பாலா யிதுவென்னச் சாற்றும் வேதம்
அனைத்துமுறை யிடுவதனுக் கிணங்கூந்தி மேடையுமொன் றவிர நந்த
மனக்குறையை யகற்றுமந்தப் புவணையரன் றுய்மகவாய் மனையாய்
நிற்கி, வினிக்கடையே னென்புகல்கே னங்கிருந்து விளங்குவதுங்
கணிப்பதேயோ. (சுஅ௧)

வயிரமொடு சங்காழி யெஃகம்பூங் கழைவின்மலர்க் கணைக னுளுஞ்
செயிரறுதன் கரத்துடைய தேவதனை வழிபடுமத் தேவர்க் கெல்லாந்
தயவினளிப் பவளாவன்கை தயங்கியழ விலையிலாந் தனிப்ப டைக்கே
வியனிலத்தொப் பிலைபந்தப் படைபுகடு நாயமா விளங்கச் செய்யநார்.()

பொய்கைதனி னீராடிப் புனிதநீ றணிந்துபொத் திரங்கை பூண்டு
மெய்யினில் வெண் பட்டுத்து த்தருப்பித்து வியன்புலித்தோ லாற்
செய்திட்ட, செய்யவா தனத்தமர்நஞ் சித்தர்விநா யகபூசை செய்து
வேள்வி, மைதவீர்குண்டத்து மூன்றுவாரணத் தேவதைகள் மந்தி
ரத்தும். (௬௮௨)

தேவிசடாக் கரங்கொண்டு நவமுத்தினாயு மியற்றித் திகழ்குண்ட
த்தின், பேஷுறுமா லரசாயி ரத்தெட்டுக் காலமொன்றில் விரவி யிட்
டே, யாவயினற் றருப்பையினுற் பஞ்சகௌவி யங்களைடுத் தனற்
கண் பெய்து, தாவோரே ழிருசிரமும் பதங்கையேழ் நாயகனை நயந்
தே யேத்தி. (௬௮௩)

மந்திரமா மலரிட்டுத் திக்குபந்த னந்தாளத் தினாயஞ் செய்து
நந்தலில்செந் திவனர்த்து நல்லாவி னெய்பசுந்தே னற்சு ருக்கா
அத்தின்பெய் தொருநவதானியம்பொரியுமோருருவுக்காங்கேபெய்து
விந்தைமலி யாகுதிகோ டுக்குமமை யத்தின்வே தியரா வோரும். ()

வேறு.

மறைந வின்நிட ர்வேதன மாதிய மரபா
எிறைவி பேஷியி டத்தினுக் கிபற்றி மெய்த் தூப
முறையிற் செய்திடச் சித்தர்முன் னுகுதி முடிப்பக்
கறையில் யாமமொவ் வொன்றினுஞ் செயக்கடமையபோல், (௬௮௪)

வயிரவபூசை முடித்து சித்தா அவயிருது நானமீடல்.
முழக்கெடுத்திட வின்னிய முதநனை வெடுத்தே
முழக்கே டுப்பரான் காவதா மியாமத்து முறையான்
வழக்க மாகும்பூர் னுகுதி வழங்ககம் மிறைவித்
கெழ்க்கின் மற்றையான் வயிரவ பூசனை யினைத்தே. (௬௮௫)

வன்னியாலய மாலேமுற் சாமத்தும் வயக்கி
நன்னர் குட்பாயி டேகமொ டவசிந்து நானம்
நன்ன வேள்வி ரெவ் வேதிறை வேறிடத் தோமின்
நென்னை யாருடை யிறைவியா லெருடைத் ததுவே. . (௬௮௬)

அவ்வக் காலத்தி லருமறை யோர்க்குண வளிந்துஞ்
ரெவ்வி தின்மகே கரவெழிற் பூசனை செய்தும்
எவ்வ மேலதையு மிருப்பின வர்க்கினை வனவே
பவ்வ திருந் தத்திடைப் பரிவினிற் புரிந்தார். (௬௮௭)

வேறு.

ஸ்ரீ புவனும்பிகை பவந்.

நவமலி மூவிலை வேற்படையோடு நமையானும்
புவனைதன் பீடம் புட்ப ரதத்திற் பொலிவித்தே
தவவிபு தருமித் தகையெவ ரேசெய் தாரென்னச்
சிவமலி யானைக் காவிடை யேசேர்ந் ததுவன்றே.

(சுஅசு)

நாவ னிழற்கண் மேவிய நம்பன் நலமாருந்
தேவியை யேவல மாகத் திருவீ திகனான்கு
மேவி யியம்பல வார்த்திட வியனா ருஞ்சித்தர்
தாவில் சபைக்க ணுற்றது வானத் தவர்போற்ற.

(சுசு0)

இன்னப டிக்கே பெய்திய பின்ன ரெழிற்சித்தர்
அன்னையை நாடி வந்தவ ருக்கே யன்பாக
மன்னிய பூதி குங்கும மாதி வழங்கப்பின்
அன்னவர் தங்க ளிருக்கையை பெய்தி யமர்தாரே.

(சுசு௧)

வேறு.

இவ்வியாகம் நடாத்துதற்குப் பொருநாதவ்னோ இன்றுளோ.

இறைவிதரு வேள்வியொரு மூன். நநாவிலத்தின்முன்னு ளிங்கெஞ்
ஞான். நர், தறைபுகழத் தமிழ்ச்சங்க நிற்சிப்புலவோர் தமைப்புரக்
குந் தண்டாச்சீர்த்தி, பொறைபெய்ம்மை யிகைமுன்னுங் குணம்
கொண்டபுனிதனொரு பொன்னுச்சாமி, நிறைதவத்து வரும்பெரிய
சுகுணபான் டித்துனாயா நிருபன்னுனும்.

(சுசு௨)

மற்றையிரு நாளுமோ ரெட்டைபமா புரத்துவரு மன்ன னாலும்
இற்றையவேள் விக்கன்றிப்பலவேள்விக்காபிரமாயிரம்பொன்றீந்த
பெற்றியான் சின்னப்ப வேணல்கும் வெள்ளியங்கி ரிப்பேர்கொண்ட
கொற்றவனா லும்மிண்டு முடிந்தமையென் னொருநாவாற் கூறற்
பாற்றோ.

(சுசு௩)

அவிசொரிந்தா பிரம்வேள்வி யாற்றலினு மாருயிரி லொன்ற லுக்கே
தவவிங்ஙன் கோறல்புரிந் துன்னுமை நன்றென்னுந் தக்கோன் சொ
ன்ன, நவமுறுசொந் கலக்கியமாய்ச் சிவன்முத்தர் முதலோர்கா
ணா மாற்றாஞ், சிவவபுவனும் பிகைபம்மை திருவருள்பெற் றிடு
வேள்வி சிறந்த தம்மா.

(சுசு௪)

ஓஷித்தேட அடியரை யுய்த்தல்.

வேறு

இன்ன வாமதி முழுக்கலை யாகங்க ளியற்றி
யன்னை போலகி லத்தவர்க் குதவிய தாக
மன்னு சீர்ப்பச்சை மாமலை வரதனாற் தமக்கு
முன்ன னுக்கிர கஞ்செயு முறைமையை முன்னி. (௬௬௫)

உரைக்கு மோடதி சிற்சில முடித்திட வுளங்கொண்
டொருப்ப டீந்தொண்டர் தமையுயர் வரைகன்கா வனங்கட்
கருத்தி யாகவே விடுத்தமற் றதற்குரித் தாகத்
திருப்புல் லாணியே யாதியாந் திருப்பதி சேர்ந்து. (௬௬௬)

சித்தர் இராமேசுவரம் சேர்ந்தல்.

சேது மேவிய வீராமநா தன்றனைத் தெரிசித்
தேதி லாசையா லெப்தியாங் கிருந்தமிழ்ப் பதிக
மோதி யேயொரு பக்கமத் தலத்திடை யுவந்தே
யாதி நாயகி யருளுடை யண்ணலா ரமர்ந்தார். (௬௬௭)

சித்தர் சேதுமன்னரைச் சந்தித்தல்.

இவரி ருக்கையி லீவர்புகழ் கேட்டெழி லாரும்
நவம லீந்தசீர் முகவைமா நகரையா ளிறைவன்
சிவம லீந்தவேள் விக் கொளே ழாயிரஞ் செம்பொ
னிவண ளிப்பமென் றியம்பிய பெருந்தகை யேந்தல். (௬௬௮)

சித்தர் தம்மைத்தாத் தரிசனை ரெயவுளஞ் சேர்ந்து
பத்தி யாலநித் தெம்பிரான் கினகரப் பரப்புள்
ளத்த ரம்பிகை திருமண மண்டபத் தப்போ
தொத்த பற்பலர் குழாத்தொடு தொழுதுகண் வெந்தார். (௬௬௯)

மன்ன ராதிய ரடிதொழச் சேதுவாழ் மன்ன
ரின்ன வாவணக் கஞ்செயப் பெறுமிய ரெனைய
ரென்ன வாய்தவி னுளஞ்செல வினவினர்க் கேந்தல்
சொன்ன வாசகத் தொருசிறி தெடுத்தவன் சொல்வாம். (௬௭௦)

வேறு

நிலவியிவ னெழுந்தருளு நெடுந்தகையா ருறுந்தகுதி நீர்மை முற்
றுஞ், சொல்வெனக்கு வலியிலது தெரிந்தமட்டி லொருசிறிது சொல்
வே னிந்தத், தலமலிசீர்க் குருகூரி லவதரித்த பெருந்தகை சங்கரி
கௌமாரி, கலகவிழி யுமைபுவனை திருவருள்பெற் றுய்ந்தவருட்
கலைவ லாளன். (௭௦௧)

ஆண்டுதொறு மொவ்வொன்றுப் பதினாறு தவவேள்வி யகிலங் காண
வேண்டிமுடித் தவன்முடிவேந் தருஞ்செய்தற் கரியவற்றை விரைந்து
செய்லோ, னீண்டபுகழ்ப் பச்சைமலைச் சித்தரருள் பெற்றுலகி
னிலவு கிற்போன், மாண்டதவ வொழுக்கத்தான் ஞானசித்த வபி
தான வள்ளி யோனே. (௭௦௨)

வேறு

இன்னவனை யறியாதா ரிவ்வுலகி லியாருமிலை
மன்னர்தமிழ் நாடனைத்து மகிழ்வா னரும்புகழே
யன்னைபுவ னையினருளா லலகிலற்பு தம்புரிவான்
றன்னிகரா வேவரைபுந் தானினைக்குந் தன்மைபினான். (௭௦௩)

என்னவிவர் தன்மைசிறி தெடுத்தோதி யளவளாய்
மன்னிரெடும் போதுறைந்து மகிழ்ந்துவிடை கொண்டகன்றான்
பின்னையருட் சித்தர்பிரான் பெற்றுறுமெய்ஞ் ஞானநிலைக்
கன்னியமா யினுமேனோர்க் கதுவேண்டு மெனத்தெளிப்பான். ()

சிந்தைகொடு தடாதகையைத் திருமணங்கொ ளருட் சோம
சுந்தரபாண் டியர்பூசைத் தோற்றம்போ லவண்மருவுஞ்
சிந்துமுதற் தீர்த்தமெலாஞ் சென்றாடிச் சினகரத்துள்
வந்துகன்ம விதிப்படியே வாய்ந்து தரிசனை புரிந்தார். (௭௦௫)

* இல்லாரா யெல்லாரு மெள்ளுவர்செல் வனாயெனிலோ
வெல்லாருஞ் செய்வர்கிறப் பென்றதிருக் குறட் கெதிராக்
கல்லாருங் கற்றவருங் காவலருஞ் சிறப்பியற்றச்
செல்லாருங் குழற்புவனை திருவருள்சேர் சித்தர்பிரான். (௭௦௬)

* இத்திருக்குறள் சேரமான் பெருமானாயுந் திருக்கலைய ஞான
வுலாவில் எடுத்துணாக்கப்பட்டது.

சித்தர் மதுளாயம்பதி வநதல்,

நனைபவரைச் சிவனுலகி னாளுமுறப் புரிமகிமைக்
கனைகடற்சே துவைக்கடந்து கௌரியற்குத் தலைநகரா
மனகநகர் தனையடைந்தாங் கருத்தமிழ்ச்சங் கத்திறமை
புனைபாண்டித் துறைப்பெருமான் புகழ்ச்சங்கந் தனையுற்றார். (௭௦௭)

நன்றிபிறர்க் கியற்றுதலே நாளுந்தன் செயலென்ன
வென்றுமித யங்கொண்ட வெழிற்பாண்டித் துறைமாலு
மன்றுதன தவைக் கெழுந்த வடிகட்கே பலவுதவி
நின்றுபுரிந் திடவாங்கு கிலவிந் திருத்தனரால். (௭௦௮)

அன்பர்கள் பொதியமலைக்கேழுந்தருளுப்படி சித்தரை அழைத்தது.

இனையர்சில நாட்குமுன மினிதினனுப் பியசில்லோர்
வனமருவுஞ் செந்தமிழை வகுத்தமுனி வாழ்மலையர்
தனையன்மி யோடதிகள் தாங்கிடையா தனவாக
மனவலிசூன் றினர்வந்தார் மற்றவருட் டலையன்பன். (௭௦௯)

சுகாதா நடிபரவுந் தக்கோனெல் லைப்பதிவாழ்
சுகாதா வள்ளியோன் நகவுறுமவ் வோடதிக
ளகன்னூலத் தெழிற்பொதியி லமைவுடைய வெனவுணர்த்தச்
சுகனேருஞ் சித்தர்பிரான் றுனைவினெழுந் தனரம்மா. (௭௧௦)

திருத்தூறலநீகிற் சித்தரமரிதல்.

யாவருக்கு முபகார மாமெனவும் புறப்பட்டு
மேவருமன் பின்பெருக்கால் வீரைத்துவா லாகுமென
மூவனாயுந் தாலாட்டு முதல்விபுவ னையைதினைந்து
தாவருஞ்சீர்க் குற்றால் தனையடைந்தா ரருண்மிடைந்தார். (௭௧௧)

சித்தர்செயு மொருநவராத் திரிப்பூசா தெரிசனைக்கே
பத்தர்பல ரானைக்காப் பதிக்குறுவா ரிஃதறிந்துப்
வித்தகனா ருளங்குழைந்து மேவுதிருக் குற்றால்
தித்தருந் விழுவெய்த வென்னோவங் கினிதிருந்தார். (௭௧௨)

அம்பாசமுத்திரம் இராமசாயி முதலியார் சித்தரை வழிபடல்.
ஆதிசத்தி திருவருளா லாகூழ்வந் தடுத்திடலுஞ்
சாதுசங்கத் தவன்றாம சாயிமா *லம்பை நின்னு
மோதுதிருக் குற்றாலத் துறனோக்க யருள் புரிந்தா
ரீதுபற்றிப் போலுமிவ னொழுந்தருளி யிருந்ததுவே. (எக௩)

வேறு.

நவராத்திரியோமம் வடவருவியீற் சித்தர் நடாத்தல்.
நவநி சிப்பெரு நாளிடுத் திடவினி நம்மா
தவம் லிந்திடுஞ் சித்தருங் காவையைச் சார்ந்து
சிவையைப் பூசனை செய்தற்கு நாளிலா மையினு
லவண டுத்தவர் தவத்தினு லாற்றின ரங்கன். (எக௪)

சித்தர் கூடலைத் தீரும்பவும் அடைதல்.
அதுக ழித்தபின் சித்தர்தென் கூடலை யனுசுத்
துதிமி குத்திடு தமிழ்ச்சங்கம் புரக்கென்ற தோன்றல்
கதுமெ னப்பல்வே றுபசரிப் பியற்றலுங் கனித்து
விதியை வென்றிடுஞ் சித்தராங் கிருந்தனர்மேவி. (எக௫)

வேறு.

பண்டிருந்த வசிட்டமுனி முதலோர்க்கு மக்காலம் பராள் வேந்த
ரண்டியருந் துணைபுரிந்தா ரவனிபர்க்கு மம்முனிவ டுத்தடுத்தாக்
கொண்டுபல வாசிகொலி யரியவினை முடித்தா ரிக்கொள் கையாலே
தண்டமிழ்ப்பான் டுத்துணையுஞ் சித்தருமன் புற்றுறைதல் தகவா
மன்றோ. (எக௬)

இன்ன வானுருஞ் சித்தரு மாங்கினி திருப்ப
வன்னை யம்பிகை யெழுந்தரு ளானைக்கா வடுத்து
மன்னு கின்றமுத் திச்சுரத் தைந்தென வழத்தும்
நன்ன லக்குரு பூசைநா ளனுக்கமா நண்ண. (எக௭)

முத்தீச்சுரத்தீல் ஐந்தாவது குருபூஜைக்குச் சித்தரெழுந்தருளல்.
உரைசெ யிக்குரு பூஜைநந் துற்றதைப் பான்டித்
துரைய நின்றுவே ன்டியபொரு ளளித்தனர் தாய
பரைவி ரும்புற நவநிசி விழாக்குறும் பலாவிச்
வரைவில் வண்மையிம் மன்னனே நடத்தினன் மன்னோ. (எக௮)

சங்கந்திபர் தம்பாலுறைதல்.

கதியெ னக்கருள் சித்தருங் காவையை யணுகி
விதுவு லாமெயி லோங்குமுத் தீச்சுர மேவிக்
கதுமெ னக்குரு பூசனை கனிவொடு நடாத்தி
மதுரை யம்பதி நாடியே பின்னரும் வந்தார். (௭௧௯)

வேறு.

நீண்டபுகழ்ச் சித்தரிங்ஙன் வரவேற்றுப் பஸ்கிறப்பு நிகழ்ச்செய்தா
னீண்டியசீர்ப் புகழ்ப்பாண்டித் துரைமகா ராஜவள்ள லென்னவே
னும், வேண்டினுன் முமுயர்ந்தோ ரென்றறிவி னுலுயர்ந்த விழுமி
யோர்கள், காண்டொறுஞ்செய் வார்சிறப்பென் துரைத்த நாலடியார்
க்குக் காட்டதாமே. (௭௨௦)

இளமைகல்வி யறிவுமுத லியவுறுபா ண்டித்துரைநன் கீட்ட மேன்
மேல், வளர்பொருள்கள் சித்தர்மக முடித்தருளோங் குதற்குமிக
மகிழ்ந்து தந்து, தளர்வறுபே ரன்பினு மருட்குமுவிபொருட் செவி
லித் தாமி னாலே, யுளமகிழ வளருமெனு மொருகுறட்கோ ரிலக்
கியமா வுறச்செய் தானே. (௭௨௧)

முனிவருமன் னருமனத்தின் முன்னுவவெல் லாம்பொன்னன் முடியு
மென்று, கனிவுமிகு திருவாத வுரடிகள் சொன்னதற்கோர் காட்டு
மாக, மனிதரினுந் தேவரினு முயர்பாண்டித் துரைத்தேவ மன்ன
ரேறு, தனிமகமைச் சித்தருளங் கருதுபெருந் தவமுடிக்கந் தக்
கோன் மன்னே. (௭௨௨)

வேறு.

வாழ்த்து.

அன்னபிதா மகன்மூவ ராண்டநா டதுவாழி
மன்னுகுரு கூர்வாழி மஹதனி லவதரித்த
வென்னுடைய குருமுதல்வர் வாழியிவ நியற்சரிதர்
தன்னைவா சித்தநிவோர் தழைத்துமிக வாழியவே.

நீ ரு வ ரு ட் ச க ா ய ம் .

திருக்குருகூர்ச் சித்தமான்மியம்,

முத்தப் பெற்றது.

சாற்றுக்கவிகள்.

எட்டயபுரத்தில் வசிகதம்

ஸ்ரீமத்—விருதை-சிவஞான சுவாமிகள்

இயற்றியது.

எழிற்பரம சிவசக்தி யாம்புவனை வேள்வியுல கிசைக்குஞ் சித்தி
விழுப்பமுறப் புரிஞருகூர் ஞானசித்தந் கொருபுகழ்தூல் விருப்பி
னீந்தான், வழுத்தடியர் தமைச்சிவமாத் தொழுமுறையா லம்முறை
யின் வழாத பத்தி, பழுத்தமனத் தின்னமுத வாக்கினன்சண் முகப்
பேர்கொள் பாவல் லோனே.

திருநெல்வேலி ஸ்ரீஅனவரத விநாயகர் கோயில்

மகாவித்வான் மகா-நா-நா-ஸ்ரீ

நெல்லைப்பன் கவிராஜரவர்கள்

இயற்றியது.

கருமயிலை ஞானசித்த சாமியர் ஸ்தம்பிநிற்

கலிஹா னன்காம்பா கம்வனாபி ளுள்ள

வருமயிலை கதுவுபொழிந் திருக்குருகர் சித்த

மான்மயமத யுள்ளனின் வறன்முறைய தாகப்

பொருமயிலை யுத்தருவை வேற்குமான் பாது

போதகந்நா வைத்துத்தம் போற்றிநிழல் தமனை

திருமயிலைச் சன்முுகளைத் தொத்திந் பாடிந்

சீர்த்திபெற்றன் தினகரன்வாழ் தினம்வனாய் மாதோ.

பாண்டியங்கோர் டை

தமிழ்ப்பண்டிதர் மகா-நா-நா-ஸ்ரீ

மு. பொ. சுகரமுத்தியா பிள்ளை அவர்கள்

இயற்றியவை.

வேண்டி.

அஞ்ஞான மெல்லா மகற்றி யருள்வடிவாம்

மெஞ்ஞான சித்தரேன மேனியே—இஞ்ஞானத்

தேற்றவருந் கெல்லா மினிதருளு மூர்த்தியதாம்

தேற்றமொழி மான்மயமிது தேர்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

தெய்வப் புலவ னிவனுமென் றென்னுறத் தின்மயிலை
ரைவத் திறத்திற் றமிழ்நலத் தோய்த்தெழு சன்முகனின்
வைபத் தவர்க்கு வரத்தரு சித்தூர்தம் வன்மையெல்லாம்
உய்யத் தகுமுறை யாமென னோதி புணர்த்தினனே.

திருநெல்வேலி இத்துகாலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதர்

மேலகரம் மகா-ள-ள-புரீ

ரோ. சுப்பிரமணியக் கவிராஜரவர்கள்

இயற்றியவை.

குருநகரம் பதிரெய் தவத்தினுற் றேன் றிற் குவலைபத்
துயிர்க்கென நெஞ்சிற்

செருநகரம் பதிபத் றெறுபெரு மானே பரமெனத்
தென்கிந்தமெய் யறிவிற்

நிறுநகரம் பதினி லாதுசேர் ஞானத் திறத்
தினும் கல்வியா லுவமை

தருநகரம் பதிந முறகடன் ஞானத் தனிலிலை
யெனத்தஞர் தகையான்.

(க)

பத்தியின் யாகம் பலப்பல வாகப் பண்ணிய
புண்ணிய லானற்

ரத்திய ஞான சித்தார மியெனத் தஞம்
பெயர் கொளுமவன் சரித

மெத்திய ஞானத் தவநல முறமோர் தான
தா வினம்பி னு னெவரு

ரத்திய சிர்சால் வித்துவான் மயிலைப்
ரண்முக தாவல ரேறே.

(௨)

நாகூர் தர்கர் வித்துவானும்
மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கப் புலவருளோருவருமாகிய

ம-ம-ம-மூ

வா. குலாங்காதி நாவலரவர்கள்

பாடியவை.

தேனைக்கா மரம்பயில்வன் நிண்டுதிநி தலினடியார் தனைப்ப ஞானம்
வினைக்கா விடனாக வெளக்கருதி யுலகுமுழு திகத்து சிர்சால்
ஆனைக்கா விடையெழுந்து பங்கித்தாங் கிளைபட்டித்தி யலர்ந்த தாரு
மானைக்கா வல்கெழுமு ஞான சித்த சாமிகதை மகிமை பேர்த்து.

தொல்வனனும் பொருள்வனனும் பழகியமு தொழுதுபலி லாக்கிற்
புகழ், பல்வனன்சார் திருக்குருகூர் சித்தயான் பிழமெனும்பேர்
பயந்தாங் கோர்நூல், வெவ்வனனி விவ்விபரெப் தெத்தாலும் பின்
ஊலாய் வெரிஇப்போ கட்டான், கல்வனனும் பொருவாது தின்
னென்ற தடந்தோவின் கவிஞர் கோயான்.

எச்சங்க முத்தரன முழிப்பன்னைத் தென்மதுரை பித்த பன்டை
முச்சங்க முத்திரன விச்சங்க மாயதென முத்தநால் காணார்
அச்சங்கப் புலவருட னமரியமாச் செத்தமிழ்மற் றனைத்துத் தேர்த்து
கச்சங்க முலைமடவார் மால்கொள்ள வேளாங்கு கவின்ற பிரான்.

இருமயிலை மணந்துவடி வேலைத்தித் தன்னடியா ரியத் தேரனும்
ஒருமயிலை யூர்ந்துவரு மலைமேலோர் கன்பொழியா யுற்ற நாமங்
கருமயிலை யிருகுறியா பிளவாற்றிற் சைவரெனாங் கவித்துக் கூறுந்
திருமயிலைவரினுதித்தசன்முதமாலெனுங்கலைக்கட்டென்விபோனே.

திருசிரபுரம் எஸ். பி. ஜி. காலேஜ்

மாஜி பிரதம தமிழ்ப் பண்டிதரும் இலக்கண உபாத்தியாயருமாகிய
ஸ்ரீமாத்-ஆ. கா. பிச்சையிபுராகிம் புலவர் அவர்கள்

இயற்றியவை.

பிறகிலத்தின் பொறையொருங்கு மேற்குங்கித் தனையாரும் பெட்
பின் வேந்தன், குறவிறைபற் பலகேரும் தகையடைந்தாய்ப் பொழு
தாறு முயர்வின் பித்த, திறனுடை ப்பல் விழியானு மேவுதற்குத் திருங்
கவிசெய் செம்மைத் தாய், அறனி ருக்குத் திருக்குருகூர் பித்தற் றன்
விளக்கமுற வாத ரித்தே.

பொய்யாத மொழியுடைநற் புலவர்பிரான் றோன்றினெனப் புகன்ற முற்சொன், மெய்யாருந் திருக்குறளுக் கெக்கியமே தானாக வேதத் தாருஞ், செய்பாத வகைமறையென் பெயர்க்கியையப் புகன்மகங்கள் சிறக்கச் செய்யுங், கையாருந் திருஞான சித்தனெனு மொருமுனிவன் கதையை யாய்க்தே.

(2)

பண்புடைபார் தொடர்பென்னப் பயிற்றோறு நயன்விளங்கும் பாக மாய, எண்புடைய வொருதூலா வியற்றியருஞ் சிறப்பொருங்கு மியையப் பெற்றான், மண்புடைய தமிழுலகிற் றமிழ்ப்புலமைத் தலை மைகொரு மாட்சி மேய, நண்புடைய திருமலைச் சண்முகப்பேர் படைத்தபெரு நாவ லோனே.

(3)

ஸ்ரீமத்முருகதாசசுவாமிகள் மருகரும், மாணுக்கருமாகிய

கோபாலசமுத்திரம் வித்வான்

மகா-ந-ந-ஸ்ரீ

சண்முகதாச பிள்ளை அவர்கள்

இயற்றியவை.

பொன்மலையிற் நிகழ்வுறுகா வலந்திவி விற்பரத பூமி யூடு, தென் மலையிற் பிறத்திழிந்துட் கொள்வார்தம் மலமுதலாந் திமை தீர்த்துத் தன்மலையிற் சிறந்தனித்துச் சாகாச்செம் மலைத்தழவிச் சலன மின்றி மன்மலையிற் புறுபொருரை நதிக்கருகின் மாகரகர் வனம்போ லோ [ங்கி. (க)

சித்தமாத் திடைப்புருகம் மாழ்வார்தோர் பன்கோடி சிட்டர் வாழ்த்தி வந்தனைசெய் துய்ந்ததிருக் குருகூரில் வசிட்டமுனி வரன்போ லிற் றான், வந்தபுகழ் ஞானசித்தன் வல்லபுவனம்பிகைத்தாய் மகிழ்ச்சி பூத்துச், சொத்தமலர்க் கண்ணருளாத் செய்தகினை யாடலெலாந் தொகுத்துப் பூமேல்.

(உ)

திருமயிலைப் பதியில்வரு சண்முகப்பா வலனரிய செந்தே னென்று கருமயிலைத் துணைநயனக் கலைவாணி நிகர்புலவர் களிக்கும் வண்ண மொருமயிலை யன்கருணை யாற்கலச மாமுனிவ னுண்டு செய்ய மருமயிலை பணிதமிழ்ப்பா டலிற்பாடி யளிப்புகழ்ச்சி ரடைத்திட் [டானே. (ங)

சீவகங்கை சமஸ்தானம்

புத்தூர் மகா-ம-ம-புரீ

வெள்ளையசுவாமிகள்

இயற்றியது.

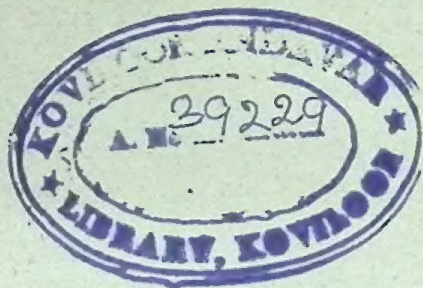
ஆர்ச்சித்த புண்ணியத்தி னும்பயனாத் தாயகுரு
கூர்ச்சித்த மான்மியத்தைக் கூறினான்—தேர்ச்சியுள்
முத்திநெறிச் சைவ முறையொழுஞ் சன்முகவேள்
சத்திநிபா தத்திலுற்ற தால்.

இச்சிறப்புப்பாயிரங்கள், நான்முடித்தபின்னர் வித்துவான்
கள் அனுப்பியவையாதலின், முறைபெற வைத்தலின்றி அவ்வப்
போது கோத்து இறுதியிற் சேர்க்கப்பட்டன.

குறிப்பு.—இந்நூல் திருவாணைக்காச் சித்தசபைக் காரியநிதி
யிடம் வி. பி. யில் பெற்றுக்கொள்ளலாம். விலை அரை அ.

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
உ	௫	அறி	அரி (முகவுரையை)
க	உ	முகனாவல்	முகநாவல் திறப்புப்பாயிரம்
எ	உச	தன்னி	தன்னி
ங	௫	விதியி	விதியின் (நூல்)
௮௬	௮	மாற்றின்	மாற்றி
௮௭	௮௮	றுணாக்கப்	றுணாக்க
௮௮	௮௯	பேறென்றே	பேறென்றே
௮௯	௯௦	சதுரிஞெரி	சதுரிஞெரு
௯௦	௯௧	திசுழந்தன	திசுழந்தன
௯௧	௯௨	பெருமயோக	பெருமோக
௯௨	௯௩	யேக	வேக
௯௩	௯௪	கணற	கணா
௯௪	௯௫	வுடலென	யுடலென
௯௫	௯௬	நாள்வழி	நாள்வழி
௯௬	௯௭	யரிய	யுரிய
௯௭	௯௮	பாதவி	பரிதவி
௯௮	௯௯	வண்மதி	முண்மதி
௯௯	௧௦௦	சித்தினா	சித்தனா
௧௦௦	௧௦௧	சிகழ்ச்	சிகழ்ச்
௧௦௧	௧௦௨	யகந்தை	யகந்தை
௧௦௨	௧௦௩	முறையிடை	முறையிட
௧௦௩	௧௦௪	மாமனழ	மாமனழ
௧௦௪	௧௦௫	முண்டி	ருண்டி
௧௦௫	௧௦௬	மியாரு	நாரு
௧௦௬	௧௦௭	லேதறு	லேதரு
௧௦௭	௧௦௮	காமை	காவை
௧௦௮	௧௦௯	வனன்ற	வன்ற
௧௦௯	௧௧௦	துன்னியகண்மணியேபோற்	துல்லியநில்கண்மணியாம்
௧௧௦	௧௧௧	கன்னி	சிங்க
௧௧௧	௧௧௨	னனைவரு	ளனைவரு
௧௧௨	௧௧௩	முறை	மறை
௧௧௩	௧௧௪	சபைச்	சபை [வைத்துக்கொள்க.
௧௧௪	௧௧௫	சித்தர்புதுக்குளத்துக்கெழு	சுகவு-வது பாட்டுக்குமேல்
௧௧௫	௧௧௬	வோய்	வாய்
௧௧௬	௧௧௭	மருங்குச்	மருங்கும்
௧௧௭	௧௧௮	சாலையிட	சாலையிடை
௧௧௮	௧௧௯	வேகாண	வேகாண்
௧௧௯	௧௨௦	நாயமா	நாயகமா



னந் நகர்க்க ணம்மா

வந்தபொழு தப்பதியா ளதிகார முறுசெங்கல் வராயன் தன்னால்
நந்தமையாள் சித்தர்பெரு மிதங்கேட்டும் நாடாதே நன்கேள்விக்குச்
சின்தையுவுப் புறவன்னார் செப்புவரேல்வேள்வியாஞ்செய்விப்பேமென்
றந்தவித மடிசுளொடு மளவளா யுண்மையறிந் தகம கிழந்தார்.

மனமகிழ்ந்தெந் தாய்நீதா னினிமுடிக்கு மகப்பொருள்கள் வழங்கு
வாழுட், கனிலொடுமுன் கையொப்ப மிட்டார்க ளளித்தா லுங் கருத்
திலாதே, யினியளியே மென்றாலும் யானேயப் பொருண்முழுது மீவே
னீவீர், பனிரண்டாம் வேள்விசெயு நாளுணர்த்தல் வேண்டுமெனப்
[பகர்ந்து சென்றான்.

இவ்விரண்டு பாடல்களையும், எக-ம் பக்கம் ௯௪௮-ம் செய்யுட்கடுத்து
வைத்துக்கொள்க.

யாழ்ப்பாணத்துச் சன்னாகம் பிரபல வித்னுவான் பூமத்
அ. குமாரசுவாமிப் பிள்ளையவர்கள் முதலிய சில வித்னுவான்களதுப்
பிய சிறப்புப்பாபிரங்கள் இப்புத்தகம் முடிந்தபின்னரே வந்தமை
யால் இப்பதிப்பிற் சேர்க்கக்கூடாவாயின. அடுத்த பதிப்பிலும்
வசனநூலினும் அவை பதிப்பிக்கப்பெறும்.